

BORILACKE DESTINE

BROJ 39

CENA 200 DINARA

NINĐA

ČOVEK KOJI NIJE UMEO DA UMRE

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

Derek Finegan

ČOVEK KOJI NIJE UMEO DA UMRE

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
**ČOVEK KOJI NIJE
UMEO DA UMRE**

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijeovski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA BROJ 39 – AVGUST 1986 godine - Cena 200 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijeovski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Teleks 13731. Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

ČOVEK KOJI NIJE UMEO DA UMRE

»Čak i raj mora imati svojih tamnih trenutaka«, izjavio je negde nekad jedan cinik. S punim pravom, naravno.

Taj zaliv bio je raj na zemlji, san bogatih turista i ono što bi mogla biti čuvena letovališta da nije onih hiljada ljudi koji ne umeju da uživaju u lepotama prirode. Gusta zelena džungla ispunjena vrtlogom boja tropskog cveća silazila je sve do uskog žala oivičenog sitnim belim peskom. Površina vode bila je mirna, tamnozelena, i iskrila se na blistavoj svetlosti sunca.

Raj na zemlji, ali...

Čovek skriven granama nadnetim nad uski potočić, koji se tu ulivao u more, raširi usne u hladan osmeh. Njegovo potpuno nago telo bilo je mišićavo i preplanulo od sunca, crna

kosa gusta i kratka. Nad odlučnim usnama blistala su dva oštra tamnoplava oka kojima nije promakla nijedna šarena tropska ptica u svom kruženju iznad džungle.

Šum koji mu je privukao pažnju postade razgovetniji. Tiho pljuskanje vesla koja se zamaču u vodu...

Iza kratkog rta obraslog gustom tropskom šumom pojavi se čamac. Veliki motorni čamac, građen za velike brzine. I gonjen veslima...

Skriveni posmatrač spusti svoje telo u svežu vodu potoka, otkrivajući pri tom da mu se u desnoj ruci nalazi oružje neobičnog oblika: dugi mač od svetloplavog čelika po čijoj su glatkoj površini poigravali odblesci sunca na vodi. Oštrica je bila malo zakrivljena na

vrhu, sledeći poznate oblike sablje. Niski štitnik za ruku bio je bogato ukrašen, isto kao i drška stisnuta u čvrstoj šaci.

Ovaj kraj sveta viđao je takve mačeve, i to ne tako davno. Oficiri japanskih invazionih snaga nosili su ih uvek. I to ne samo radi ukrasa. Kata-na, mač japanskih samuraja uvek je bio i uvek će biti jedno od najsmrtonosnijih oružja iskovanih ljudskom rukom...

Čamac u zalivu bio je sada prepušten blagoj struji plime, dok je čovek u belom odelu na njegovoj krmi pretraživao obalu dogledom. Ostala trojica, u odeći od crne gume ljudi — žaba i sa glomaznim rezervoarima za vazduh na leđima, strpljivo su čekali njegovu odluku.

Dogled je lagano klizio duž obale, često se zaustavljajući na mestima koja bi nekom mogla poslužiti kao zaklon, a takvih mesta je bilo mnogo.

Čovek sa mačem ne pomeri se kada se dva staklena oka uperiše u njegovom pravcu. Zaklon je bio dobro izabran i sa čamca ga nisu mogli opaziti. Svaki neoprezni, nagli pokret, povećao bi opasnost da ga ot-

kriju i on je strpljivo čekao da dogled krene dalje.

Deset minuta... Petnaest...

Iznenada, onaj u belom spusti dogled i mahnu rukom. Jedan po jedan, ronci se preko ograde čamca spustiše u tamnozelenu vodu, jedva uznemirivši njenu površinu.

Uz pomoć vesala, čamac nije bilo teško održavati na istom mestu, jer je plima već prestajala. Čovek u belom i dalje je više pažnje posvećivao obali, nego onome što se zbiva u čamcu i ispod njega.

Iz svog zaklona drugi čovek motrio je svaki njegov pokret. Grudi su mu se ravnomerno širile i skupljale sa svakim dubokim udisajem koji će obogatiti krv kiseonikom i omogućiti mu da provede pod vodom mnogo više vremena nego što se to čini mogućim.

Sada!

Glava čoveka na čamcu bila je u takvom položaju da čak ni iz ugla oka nije mogao zapaziti nikakav pokret u ovom pravcu. Ne bi ga zapazio, međutim, čak ni da je gledao tačno prema ušću potoka, jer je pokret bio doslovno nevidljiv.

Trenutak kasnije čovek sa mačem bio je duboko pod po-

vršinom zaliva koja je, gledana odozdo, podsećala na štit ukrašen zlatnim odblescima sunca.

Dno je bilo duboko pod njim, jer je ovaj deo obale činila osnovna vulkana ugašenog pre mnogo hiljada godina. Snažno razmahnuvši rukama, čovek sa mačem krete naniže, prema mračnim dubinama u kojima su se tek ponegde razbirale po kretne senke.

Da, dobro je odredio potrebnu dubinu. Tamo, tridesetak jardi desno i desetak jardi iznad njega, videle su se tri svetle tačke, svetiljke ronilaca koji su bez žurbe pretraživali dno. Još više nad njima naslućivala se senka čamca na mirnoj površini zaliva.

Znao je da ga ne mogu videti na tamnoj pozadini dna i zato nije usporio svoje bešumno napredovanje kroz vodu. Kao strelica odapeta iz luka, sledio je najkraći put do ronioca koji je leno mahao nogama, održavajući se iznad velike stene na dnu čije je oblike ispitivao mlazom svetlosti.

Prvi šum koji je narušio tišinu morskog dna stigao je iz njegovih usta. Ispustivši pisak, čovek užasnuto kriknu, jer mu

se učinilo da mu usijani nož raseca utrobu.

Krik je trajao kratko, jer na ovoj dubini dušnik i pluća brzo se ispune vodom. Gnjurac, međutim, nije umro od toga...

Sečivo mača bešumno mu je otvorilo utrobu, oslobađajući iz njene unutrašnjosti splet creva čija je ružičasta boja postala crna kada je iz omlitavelih ruku ispala svetiljka. I oblak krvi koji se raširio u nemoj eksploziji bio je crn...

Jedan od ronilaca, okrenut leđima, nije ni primetio da se nešto dogodilo. Drugi je užasnuto lebdeo u mestu, sa podignutom svetiljkom koja je osvetljavala njegovo lice i izdubljene oči, uveličane do groteskних razmera staklom ronilačke maske.

On je imao vremena da krikne dva puta pre nego što mu je vrh katana prošao kroz grlo i gotovo odvojio glavu od vrata. Zamah ruke sa teškom svetiljkom bio je spor i neefikasan; nagi ubica izbegao ga je gotovo bez napora, okrećući se trećem roniocu.

Udaljen desetak jardi, ovaj je imao dovoljno vremena da iz ruke ispusti izdajničku svetiljku koja je lagano počela da

tone prema dnu, obrćući se u oblacima koji su u njenom mlažu na trenutak ponovo dobijali ružičastu boju krvi rastvorene u vodi.

Puška za podvodni ribolov užasno je oružje, jer harpun, nošen pritiskom komprimiranog vazduha, glatko probija kožu i najveće ribe. Otpor vode, međutim, čini da se on kreće sporo, užasno sporo za čoveka čiji su refleksi brži od munje.

Bez napora izvijajući mišićavo telo, čovek sa mačem izbeže harpun, neumoljivo se približavajući tamnoj senci oko čije se glave vio izdajnički pramen mehurića. Pokret ruke koji je odbacio nepotrebnju pušku bio je jedva vidljiv, kao i onaj koji je u tu šaku doveo nož širokog sečiva.

Ronilac ipak nije želeo da se pod takvim uslovima suprotstavi iznenadnoj opasnosti koja je stigla sa morskog dna. Snažno se odbacivši nogama, on krete ka površini, jedinom mestu gde je još mogao dobiti pomoć.

Borba pod vodom, čak i sam boravak pod vodom, zahteva ogroman utrošak kiseonika i to je bio veliki napor čak i za pluća koja su navikla na podvige

nedostupne običnom čoveku. Zato je i gonio odgovarao taj potez progonjenog: što pre obojica stignu na površinu, utoliko bolje...

Čovek na čamcu iznenada se uspravio, jer mu je do ušiju dopro neki nerazgovetni šum. Skočio je na noge, dočepavši automatsku pušku koja je dotle mirovala na dnu čamca. Njegovo lice ostade, međutim, nepokretno. Kose oči pažljivo su pretraživale površinu zaliva dok su ruke naviknutim pokretima ubacile prvi metak u cev.

Nošen zamahom, ronilac izbi na površinu gotovo do pojasa. Podigao je ruke da smakne masku, otkrivajući lice unakaženo strahom.

— Vong Hai! — viknu promuklo. — Dole je... AAAHHH!

Zauriao je, jer mu se pred očima pojavio vrh mača koji je, da bi dotle stigao, prošao ukoso kroz čmar, trbuh i grudi, izbijajući čitavu stopu nad površinu vode.

Još uvek nepokretnog lica, Kinez ispali dug rafal, zasipajući mećima površinu vode oko roniočevog tela i ne mareći da li će koji hitac zakačiti njegovog saradnika. Tela nestade, zajedno sa mačem; jedino se po

površini lagano širila masna crvena mrlja...

Hitrim mačjim pokretima, Kinez otrča do kabine i vešto skoči na njen niski krov. Okretao se lagano oko sebe, sa puškom u rukama, tražeći neki cilj. Odjek pucnjeva još uvijek je odzvanjao u džungli oko zaliva.

— Vong Hai Šeng!

Kao munja, Kinez se okrete u pravcu iz kojeg je stigao poziv. Rafal ostavi dug trag na površini zaliva.

— Ovde sam, Vong Hai!

Glas je sada stigao sa druge strane čamca. Kinez ispali novi rafal u vodu, grčeći lice.

Prst još nekoliko puta pritisnu okidač, ali je zadimljeni zatvarač ostao u zadnjem položaju, pokazujući da je ispaljen i poslednji metak. Sa nerazumljivom psovkom na usnama, Kinez zavitla pušku u vodu.

Glava sa crnom kosom slepljenom za lobanju pojavi se nekoliko stopa od čamca. Na usnama je lebdeo osmeh, ali su tamnoplave oči opasno sijale. Opasnije nego mokri čelik mača podignut na pozdrav.

— Slabo gađaš, Vong Hai! Vidi se da puška nije tvoje oružje!

Lice Kineza ponovo je bilo bezizrazno. Ne skidajući pogled sa čoveka u vodi, on se nagne i podiže sa krova kabine svoje novo oružje.

Motka od tvrdog drveta, duga šest stopa i debela kao čovečija ruka. Naizgled primitivno oružje, ali...

— Dođi, ninđo — reče Kinez tiho. Na japanskom. — Dođi... treba da isprobam svoje pravo oružje!

»Dobro je«, mislio je čovek u vodi, lagano se približavajući čamcu. »Sve dok je imao pušku u rukama moglo se dogoditi da budem primoran da ga brzo ubijem. Ovako... ima izgleda da konačno doznam ono zbog čega sam i došao u ovaj raj na zemlji...«

— Raj na zemlji? — visoki čovek kratke crne kose i upadljivih tamnoplavih očiju začuđeno podiže pogled sa novina koje je držao u rukama. — Sigurna si da to nije oglas neke turističke agencije?

Led nežno zazveckao u čaši kada se devojka pomerila na ka-

uču, dohvatajući daljinski upravljač televizora. Njena duga crna kosa rasu se po ramenima otkrivenim duboko dekoltiranom majicom. Kroz tanku tkaninu naslućivale su se grudi savršenog oblika.

— Pogledaj sam — reče ona. Na licu sa malo kosim crnim očima igrao je smešak. — Ovo sam sinoć snimila iz programa... Hej, gledaj u ekran, ne u mene, Leslie!

Zatresavši glavom, crnokosi Leslie skrete pogled. Prizor na ekranu to je zaista zasluživao...

Zelena džungla, blistava površina mora, reka koja vijuga između pravilnih redova plantaže ananasa. Sočni plodovi u ruci devojke koja očigledno nije maneken. Svud unaokolo ve sela preplanula lica i beli zubi mladih ljudi koji u rukama drže poljoprivredni alat. A onda, zalazak sunca na morskom žalu i dve prilike, muška i ženska, koje nestaju u talasima uz pratnju vedre muzike...

— Lepo — klimnu mladić glavom. — Hmmm... onih dvoje. Ne čini li ti se da su bili potpuno nagi?

— Gle šta je on zapazio u čitavom spotu! — Da, Les, bili

su goli. Pa šta? Rekoh ti: raj na zemlji!

— I gde je taj raj?

— Ne znam. Uz spot ide samo poziv zainteresovanim mladim ljudima između 17. i 23. godine da se jave na jedan telefon u Los Angelesu.

— Los Angelesu, a? Čekaj, čini mi se da sam nešto slično video i u novinama...

Sa lakim uzdahom, devojka se ispruži do stočića na kojem je stajala njena tašna. Majica skliznu sa ramena, gotovo sasvim otkrivajući jednu dojku.

— Hej, mala...

Ona baci pred njega čitav svežanj isečaka iz ilustrovanih listova.

— Prestani da zaviruješ, stari jarče! — reče oštro, ali šaljivim tonom. — Nema ni pola sata kako si sve to mogao da vidiš i bez majice!

— Pola sata! Boga mu, zar već ima toliko?

— Nećeš valjda da kažeš da...?

— Hoću — sa osmehom na licu, on uspravi svoje visoko, mišićavo telo, puštajući da mu kućna haljina sklizne sa ramena.

Ona lako vrisnu kad je on bez napora podiže sa sofe na

kojoj je ležala. Obavijajući mu vitke noge oko pojasa, devojka priljubi usne na njegove.

Pod čeličnim prstima tkani-
na majice odmah je popustila.
Minijaturne svilene gaćice pru-
žile su tek nešto jači otpor...

— Divljače! — prostenja ona.
— Zar ti se toliko žuri!

On je stajao nepomično, ma-
lo raširenih nogu, kao visoko
drvo, prepuštajući devojci da
neko vreme vodi igru. »Kama
Sutra«, uostalom, taj položaj i
naziva penjanjem uz drvo, iako
to nije položaj koji bi se smeo
preporučiti ljudima nenaviklim
na fizičke napore...

Trenutak kasnije oni se na-
đoše na podu, ponavljajući ig-
ru koju su očigledno odigrali
mnogo puta, uvek sa novom ne-
žnošću. I uvek sa onim nepo-
novljivim načinom koji obični
telesni dodir pretvara u opči-
njenost muškarca telom žene i
opčinjenost žene telom muška-
rca...

Vreme više nije postojalo. Za
njih...

— Sumiko — šapnu on ka-
da se konačno odvojio od nje-
nih grudi.

— Les...

Pogladila ga je po glavi i
nestala u pravcu kupatila, no-

seći ostatke svoje garderobe za
sobom. On nežnim pogledom ot-
prati to telo, naizgled krhko i
slabašno, ali iznenađujuće sna-
žno za onoga koji dobije prili-
ku da ga bolje upozna.

Kada se i Lesli vratio iz ku-
patila, u prostoriji je bio još je-
dan čovek. Krupan, širokih ra-
mena, sa dugom plavom kosom
koja je uokvirivala preplanulo
lice.

Pridošlica leno mahnu rukom
u kojoj se nalazila konzerva sa
pivom.

— Zdravo, Les. Kako idu po-
slovi?

— Još uvek ne znam — os-
mehnu se crnokosi. Prineo je
nosu već punu čašu konjaka i
sa uživanjem ga omirisao. —
Izgleda da je Sumiko opet ne-
što iskopala.

— Je li? Ima li izgleda da
bude neke gužve, mala? Znaš,
pomalo sam već počeo da se
dosađujem. Da nije piva i že-
na, ne znam šta bih radio, do
đavola! San Francisko je u ovo
doba godine mrtav grad!

— Tabasko Pit, čuveni borac
za pravdu! — blago se naruga
devojka. — Mislim, Pite, da će
ti se ovo dopasti... pogledaj!

Na ekranu još jednom pro-
đe televizijski spot onog zema-

ljskog raja. Za to vreme, Leslie je zamišljeno preturao isečke iz novina.

— Oho! — uzviknu plavokosi džin kod poslednjeg kadra. — Gde reče da se nalazi ovo mesto?

— Tropski predeli... Tihi okean, verovatno. Još uvek ne znam — odgovori devojka. Sviđa ti se?

— Da li mi se sviđa? Do đavola, kada ćemo ponovo otputovati do nekog sličnog mesta... pa makar samo da se odmaramo!

— Mislio sam da ti je odmor dosadio — pecnu ga Leslie ne dižući pogled. — A onda... ste kao sam utisak da oni mladići i devojke tamo rade na plantaži ananasa.

— Rade? Prokletstvo, tamo ništa ne treba raditi... plodovi sami padaju sa drveća, a...

— Da, jedino što nema drveta na kojem rastu pivske konzerve — primeti devojka. — U stvari, reklama se i odnosi na to; evo teksta iz novina: »Mladi ljudi, između 17. i 23. godine, zdravi i snažni, za lak fizički rad na čistom vazduhu u divnom predelu. Javite se na telefon, i tako dalje... Šta misliš o tome, Pite?

— Javljam se odmah, do đavola! Lak fizički rad... to je upravo ono što mi nedostaje da bih sprečio da mi stomak poraste od piva!

— Malo si prestar — reče Leslie. — Zbog čega ti je ovo, zapravo, upalo u oči, Sumiko?

— Ne meni, već mom kompjuteru. Starosna grupa.

— Starosna grupa? — upita Tabasko Pit otvarajući svežu konzervu piva. — Kakve to veze ima?

— Mladi između 17. i 23. godine, dobrog zdravlja. U poslednja tri meseca povećao se broj osoba oba pola iz te starosne grupe koji su nestali bez traga na širem području Los Anđelesa!

— Povećao? Za koliko?

— Dovoljno da iskaže iz proseka — strpljivo objasni devojka. — Kompjuteri su i stvoreni da uočavaju takve stvari, Pite...

— Hmm... ti misliš da neko kupi decu i šalje ih na rad po tim plantažama? Sudeći po filmu, oni izgledaju srećni... a ono dvoje naročito, ha-ha-ha!

— Film je mogao biti snimljen i na drugom mestu, zar ne? — umeša se Leslie. — A onda, ljudi koji vode taj posao,

dobro će se čuvati da ne uzmu mladića ili devojkicu čiji bi nestanak podigao suviše prašine. Hmmm... sve više mi se čini da je Sumiko ovoga puta pro našla nešto zaista sumnjivo.

Tabasko Pit sa treskom spusti ispražnjenu konzervu na sto.

— I ja tako mislim, boga mu! Daj taj telefon, mala. Koji reče broj u Los Anđelesu?

Lesli podiže ruku. I bez tog zapovedničkog pokreta ne bi bilo teško zaključiti ko je prirodni vođa tog neobičnog trija.

— Polako — reče. — Moram da razmislim...

Za njih su te reči očigledno imale značenje dublje od uobičajenog. Tabasko Pit i Sumiko odmah su se uspravili i povukli u susednu prostoriju, ostavljajući Leslija samog pred hrpom isečaka.

Dvadesetak minuta kasnije Pit oprezno proviri na vrata i značajno klimnu glavom. Devojkica ga je čekala kraj stola u kuhinji, dok se svud unaokolo širio prijatan miris sveže kafe.

— Meditira? — upita ona tiho.

— Aha. U svakom slučaju, sedi tamo prekrštenih nogu i gole zadnjice. Kao drveni Bu-

da, do đavola! Znaš, uskoro ću početi da verujem kako u čitavoj toj religiji ima i nekog smisla!

— Religija? — nasmeja se devojkica. — Naprotiv. Ono što Lesli čini nije samo sebi cilj, kao kod religioznog transa. Ni nđe to veoma često rade, jer tako opuštaju telo i svom duhu daju priliku da neki problem razmotri u njegovoj celini, bez smetnji koje stvaraju uticaji sa strane.

— Đavola! Sama si rekla da ne bih uspeo da ga iznenadim čak ni dok je u transu!

— Naravno da ne bi. Ni ti, niti bilo ko drugi... jedan deo njegove podsvesti neprestano bdi, u čvrstoj vezi sa okolinom. Ninde to zovu haragei... i sam si mnogo puta video kako Lesli jednostavno predoseti opasnost.

— Vibracije iz okoline? — progunda Pit. — Mala moja, to ti već neću poverovati!

— Vibracije su samo pogodno ime za to novo čulo — osmehnu se devojkica. — Ne dozvoli da te naziv zavede na krivi put. Lesli živi u potpunom jedinstvu sa svetom oko sebe i u stanju je da doslovno čitavim telom uoči i najmanje promene u njemu. A što se lju

di tiče... nas izdaju nesvesni pokreti tela, izraz lica, oči... usne koje nećujno oblikuju neizgovorene reči... To mu omogućuje da sa velikom sigurnošću odredi šta ko misli u datom trenutku. Najzad, Pite, on se godinama obučavao u tim veštinama u Japanu!

— To znam, do đavola!

— Misliš da je bilo lako? Leslie je još uvek jedini čovek sa Zapada koji je postao pravi ninda, znaš...

— Jeste, ali sam ja dugo bio ubeđen da oni tamo uče samo... kako to da nazovem... **praktične** veštine. Mislim na rukovanje svim vrstama oružja, bori-lake veštine, fizičku pripremljenost, a ne na buljenje u pupak, kao oni momci preko u Indiji!

— Sve to je Leslie savladao, Pite, ali je to samo jedna dimenzija ninducia. Gola fizička snaga i veština u rukovanju oružjem nisu uvek dovoljni. Oni su samo jedan deo onoga što jedan ninda mora znati da bi postao ono što Leslie želi da bude: čovek koji će se neprekidno boriti za prava slabih i progonjenih!

Vrteći glavom, Pit nače novu konzervu piva, odbijajući ponuđenu kafu.

— Ponekad se zapitam — reče posle izvesnog vremena malo tišim glasom — da li smo mu nas dvoje uopšte potrebni, Sumiko...

Ona položi ruku na snažnu mišicu mladića.

— Potrebni smo mu, Pite — šapnu.

— Ti možda, ali ja...

— Ma šta mislili o tome — reče devojka tiho — i ninde su ljudi. I njima je potrebna ljubav... i prijateljstvo... Možda čak i više nego običnim ljudima!

*
* *

— Bulevar Los Feliz — reče Leslie — To je to mesto. Sačekaj me u kolima, Sumiko.

Ona klimnu glavom, proučavajući njegovo lice, iako je iz iskustva znala da ono retko kada otkriva ono što on ne želi. Ipak, oko zaljubljene žene ose tljivije je od svakog senzora i njoj nije promakla jedva primetna tvrda crta oko usta onoga koji je još uvek bio jedini ninda na Zapadu.

— Ne dopada ti se ovo mesto? — upita tiho.

— Primetila si — osmehnu se. — Ne, ne dopada mi se. Široke ulice, oronule stare zgrade, smog u vazduhu...

— Ne govorim o gradu, Les!

— U redu. Ne dopada mi se ni ova zgrada. Loše vibracije, znaš.

— Znam. Da te čekam baš na ovom mestu?

Lesli osmotri široki bulevar duž kojeg u ovo doba dana nije klizilo previše vozila. Mesta za parkiranje bilo je na strani suprotnoj od zgrade u koju je pošao, pod drvoredom koji su unakazili smog i kisele kiše Los Anđelesa.

— Ovde — reče. — I... nije važno!

— Znam šta si hteo da kažeš. Biću spremna... na sve.

— Vrlo dobro — klimnu on glavom. — Eno, i Pit se približava ulazu, vreme je da krećem...

Motreći ispod oka svaki detalj oko sebe, ninda krete preko ulice. Odeven u odeću jednostavne elegancije želeo je da ostavi utisak mladog poslovnog čoveka koji zna svoje mesto u svetu. Čak i bolji poznavaoći ljudskih fizionomija ne bi iza

te maske otkrili čoveka naučenog da ubija brže od zvečarke...

Tabasko Pit vrteo se oko prašnjavog ulaza pored kojeg je stajala tabla sa natpisom »LITFIL«. Odeven u izlizane farmerke i staru vojničku košulju, izgledao je mlađi nego obično, zahvaljujući tome što je sa Sumiko proveo gotovo pola sata pred ogledalom.

Ne pokazujući ničim da ga poznaje, ninda prođe za njim kroz široka staklena vrata. Mermerni hol zgrade video je i bolje dane, a svakako i portir za pultom pored lifta. Lesliju, međutim, nije promaklo da ispod sedih obrva dva oštra hladna oka motre na svaki pokret u holu.

»To je, dakle, firma koja nudi 'lak fizički rad u divnim predelima', pomisli ninda. »Fasada im nije loša... videćemo šta se krije iza nje...«

Žvaćući gumu, Tabasko Pit prvi pride pultu.

— Čale — reče — gde je ovde taj »Litfil«? Zvao sam telefonom, pa mi neka mačka reče da dođem lično. Kako ona izgleda, a?

— Treći sprat, druga vrata desno, gospođica Barou — su-

vo odvrati portir. — Lift ne radi.

— Boga mu! — uzdahnu Pit. — Ni ovde lift ne radi... kakva ste vi to firma, do đavola?

Portir je očigledno imao dosta prakse sa momcima koji su se ponašali kao Tabasko Pit. Preneo je pogled na sledeću stranku.

— Izvolite?

— Moje ime je Eldridž — reče Leslie. — Novinar sam. Želeo bih da govorim sa nekim od menadžera »Litfila«.

— Imate zakazan sastanak, mister... Eldridž?

— Ne, na žalost. Jutros sam doputovao iz San Franciska, a nemam mnogo vremena.

— Niste mi rekli za koga radite?

— Ja sam ono što se naziva »slobodan strelac«. Kad nešto uradim, ako to vredi, prodajem onome ko najviše ponudi.

— Znam. Na žalost, bojim se da danas niko neće imati vremena da vas primi. Mister Liton, nije tu, a mister Koglan, njegov pomoćnik, je veoma zauzet...

Osmehnuvši se, Leslie između prstiju desne ruke pokaza šare na novčanici od dvadeset dolara.

— Pokušajte ipak kod Koglan — reče. — Jako me je zainteresovao onaj spot na televiziji. Da ne znate, možda, slučajno gde je snimljen?

— Ne gledam televiziju — progundala portir, ali novčanice nestade sa stola munjevitom brzinom. Drugom rukom već je stiskao taster interfona. — Mis Blejzdel... jedan novinar, mister Eldridž, želeo bi da razgovara sa mister Koglanom...

Nekoliko trenutaka na drugoj strani vladala je tišina.

— Pošaljite ga gore — čuo se konačno prijatan ženski glas iz zvučnika.

— Izvolite — portir pokaza glavom prema liftu. — Četvrti sprat, odmah ćete videti sto mis Blejzdel...

— Gle, mislio sam da lift ne radi? — osmehnu se Leslie.

— Zavisi. Svakog dana ovuda prođe stotinak balavaca sličnih onome koji je maločas bio tu. Ti besposličari misle da su liftovi građeni za njihovu zabavu...

Sačekavši da se vrata lifta zatvore za njim, Leslie se okrete ogledalu kao da želi da proveriti čvor kravate. Njegove oči, međutim, za nekoliko sekundi

pretražile su čitav uski prostor kabine.

Izašao je na četvrtom spratu, sa osmehom na licu. Iza tog osmeha krio se sve čvršći zaključak da »Litfil« ima i poslova za koje ne zna ni privredna komora, ni poreski organi.

Skrivene kamere i mikrofoni u liftovima staju veoma mnogo. Niko ih ne ugrađuje iz luksuza, već da bi doznao nešto od svojih klijenata...

Ili da bi se obezbedio od iznenadnog napada...

Za stolom postavljenom u velikom, raskošno uređenom holu na četvrtom spratu sedela je jedna od najlepših žena koju je Leslie ikada video.

— Dobar dan — reče on, i ne pokušavajući da skrije svoje divljenje. — Uh... ovaj... mis Blejzdel?

Glas žene bio je dubok i pun, ali bez topline koja bi odgovarala njenoj savršenoj lepoti.

— Vi ste taj novinar? Sače, kajte malo... mister Koglan će vas uskoro primiti...

Sa osmehom na licu, Leslie se spusti u fotelju po strani i zapali cigaretu ne pitajući za dozvolu. Kao da ga ne primećuje, mis Blejzdel nastavi da

lupa po pisačkoj mašini, vodeći računa o dugim negovanim noćtima.

Ninđa je sa uživanjem posmatrao riđu kosu rasutu po ramenima, pune, sočne usne i grudi nesputane pod tankom haljinom od jednoboje svile. Žene su osetljive na njegov pogled, znao je, ali je mis Blejzdel bila izuzetak od tog pravila.

Petnaestak minuta kasnije Leslie iznenada ustade i bez napore premesti tešku fotelju na drugo mesto, gotovo bočno od stola. Žena iznenađeno podiže pogled.

— Šta to znači?

— Kad već moram da čekam — reče on mirno — tražim lepši pogled na vaše telo.

Gledala ga je nekoliko trenutaka krupnim zelenim očima, a onda sleže ramenima. Ni je se potrudila čak ni da promeni položaj u svojoj stolici, položaj u kojem je kratka haljina otkrivala dobar deo divnih dugih nogu.

»Žena sa ledom u žilama ume sto krvi«, pomisli ninđa. »Sve ih je više, prokletstvo... Šteta!«

Zavaljen u fotelju, leno je odbijao dimove, koncentrišući

se na razgovor koji će uskoro početi. Sudeći po portiru i mis Blejzdel, ljudi iz »Litfila« neće biti posebno govorljivi.

Ništa drugo, uostalom, nije ni očekivao. Firma koja se bavi prljavim poslovima obično izbegava radoznale novinare koji imaju običaj da zavlače nos u stvari koje ih se ne tiču.

— Zadovoljni ste pogledom? — prenu ga ledeni glas mis Blejzdel. — Treba li, možda, da skinem haljinu?

— Gotovo da ne — osmehnu se Leslie. — Skrojena je tako da više otkriva nego što skriva. Ali, ako insistirate...

— Ne insistiram. Uđite... mister Koglan vas očekuje.

Jedna lampica na uređaju pred njom je treperila, što je sva kako predstavljalo signal da nenajavljeni posetilac može ući. Bacivši još jedan pogled na uzbudljivi dekolte mis Blejzdel, Leslie zakuca na vrata i bez oklevanja ih otvori.

Koglanova kancelarija zauzimala je dobar deo ostatka četvrtog sprata zgrade, tako da je morao preći gotovo trideset koraka po mekom tepihu u koji su noge nečujno upadale. I sve ostalo bilo je uređeno sa mnogo ukusa i mnogo novca:

od pisaćeg stola na koji bi mogao sleteti manji helikopter, do bogatih draperija koje nisu propuštale nimalo svetlosti ni smoga u atmosferu osvežavanu bešumnim klima-uređajem.

Koglan ga je čekao ispred pisaćeg stola, u pozi koja je podsećala na boksera nervoznog pred početak prve runde. Taj utisak pojačavalo je grubo lice, slomljenog nosa i malo pogureno držanje. Leslieju se učinilo da se Koglan neudobno oseća u savršeno skrojenom skupu odelu, po čijem se prsluku video pepeo cigarete.

— Mister Eldridž? — upita on dubokim glasom. — Ja sam Endi Koglan, pomoćnik menadžera.

Rukovali su se, gledajući jedan drugog u oči. Kao da ne može da nađe prave reči, Koglan mu pokaza raskošnu klupsku garnituru u uglu i nespretno se pozabavi sipanjem pića.

— Nova garnitura? — primeti Leslie razgledajući glatku kožu na kojoj je sedeo. — Odlična je.

— Šta? Ah, fotelje... ne, nisu naročito nove. One...

— Onda vam ne dolazi mnogo posetilaca. Koža je izvanredno očuvana.

— Ah... pa da! Ne, ne dolazi... ovaj. U stvari Liton... mister Liton ih uglavnom prima, ali kad on već nije tu... eto...

Ninda je suženim očima proučavao lice pred sobom. Koglan očigledno nije spadao u kategoriju prodornih poslovnih ljudi koji se snalaze u svakoj situaciji. Po njegovom držanju, po govoru, pogledu ispod čupavih obrva, reklo bi se da je najviše šte može da postigne...

Telohranitelj jednog od takvih poslovnih ljudi!

Pružajući ruku prema čaši na stolu, Leslie tobože slučajno gurnu istovremeno ispruženi Koglanov lakat. Sa usana drugog čoveka ote se gadna psovka kad mu se viski prosu po pantalonama.

— Uh, baš sam trapav! — užurba se Leslie, vadeći maramicu. — Dopustite, dopustite, ja ću... evo odmah...

Koglan konačno uspe da se oslobodi nasrtljivog »novinara«, ali je Leslie dotle već potvrdio svoje sumnje.

Ispod brižljivo skrojenog sakoa Koglan je pod pazuhom no

sio futrolu sa pištoljem koji je, sudeći po veličini, mogao da bude samo »kolt 45«.

Omiljeno oružje profesionalaca. Čovek koga pogodi metak iz tog oružja ponekad i preživi... ali samo ponekad...

Izvukavši blok i olovku iz džepa, Leslie mu dade na znanje da je spreman da pređe na razgovor.

— Mister Koglan... čime se u stvari bavi »Litfil«?

— Pa, ovaj... mister Liton ima velike plantaže raznog južnog voća. Ananasi, banane... guava, gujava, kako li se to već zove... I on, znate...

— A gde se nalaze te plantaže?

— Tu i tamo, po raznim mestima. U stvari, problem je radna snaga, mister Eldridž i mi upravo radimo na tome.

— Sezonski posao, zar ne?

— Da, to je to! — oduševio se Koglan. — Vidim da shvatate. Ljudi ne žele posao na mesec ili dva, razumljivo...

— Pa ste se odlučili da se obratite mladima bez stalnog posla, pružajući im priliku da nešto zarade, je li?

— Upravo tako! Šteta, ovaj, što Liton nije tu... mister Liton, on je vlasnik... Bilo je

dosta teško neko vreme, dok televizija nije počela da prikazuje film. Onu reklamu, znate, valjda ste je videli?

— Spot je zaista snimljen na jednoj od Litonovih plantaža?

— Pa da. Sa momcima... i devojkama... koji tamo rade! Divno mesto, zaista. Istina, klima nije baš, ali... divno mesto.

— Gde?

— Šta? Ah, ono... na Filipinima. Mindanao, ili kako se već zove to ostrvo...

— Plantaže su tamo?

— Da, ovaj... ne, ima i tamo, ali ima još... tu i tamo, rekoh.

— I koliko mladih ljudi trenutno tamo radi?

Koglan podiže zamišljeni pogled prema tavanici. U očima mu se pojavi izraz koji iznenađeno podseti nindžu da ljudi ne moraju uvek biti ono za što se izdaju...

Koglan je možda bio bivši bokser, ali i još nešto.

Glumac!

I to izvrstan glumac, jer nije nimalo lako prevariti jednog japanskog nindžu!

Lesli malo promeni položaj u fotelji. Sada je uglom oka

mogao da osmotri deo tavanice koji je Koglan maloča spogledao.

»Onaj ko postavlja kamere i mikrofone u liftu, postaviće ih i u sve druge prostorije«, reče on u sebi. »Prema tome... neko prati moj razgovor sa Koglanom...«

— Dve stotine ili nešto više. Da, dve stotine osam ili devet. Teško je... mislim... ustanovi ti tačan broj. Jedni dolaze, drugi odlaze... ti mladi ljudi nisu navikli na rad, a mi... ali, mesto je zaista divno... raj na zemlji!

— Šteta što je tako daleko, jer bih rado posetio jednu od plantaža. Mislim da bi od toga ispala divna reportaža. »Mladi u raju«, već vidim naslov. To ne bi bila loša reklama za Litona, znate.

Koglan se zamišljeno češkao po glavi.

— Pa da... baš pre neki dan reče mi Liton, »Endi... on mene zove Endi, znate... Endi, kaže, malo publiciteta dobro bi nam došlo...« A ja njemu...

— Upravo o tome govorim — prekide ga Lesli. — Pretpostavljam da on — ili vi — povremeno obilazite plantaže. Možda nije loša ideja da je-

dnom i ja pođem sa vama. Sa foto-reporterom, naravno. Ljudi vole da vide i prijatne stvari u novinama, a ne samo ubistva i atentate!

— Sasvim tačno... sasvim tačno... Pa evo, ostavite mi svoju adresu, a ja ću razgovarati sa Litonom... prvom prilikom, svakako, mi ćemo vas povesti. O kej?

— O kej — klimnu Leslie glavom, vadeći vizit kartu. — Izvolite, na taj telefon obično me brzo možete dobiti. Mnogo vam hvala, mister Koglan... i do viđenja!

Koglan je bio lukaviji nego što je izgledao, ali ipak manje lukav nego što je mislio da jeste...

Na samim vratima Leslie se još jednom strelovito okrete.

Koglan se trže, ali je bilo prekasno da prikrije ono što su njegovi prsti učinili trenutak ranije.

Vizit karta bila je pocepana u sitne komadiće razbacane po stolu...

Osmehnuvši se, Leslie zatvori vrata za sobom.

»Jedno je sigurno«, pomisli. »Naš prijatelj Endi prilično je siguran da više ne želi da me vidi...«

*
* *

Tabasko Pit klatio se pred ulazom u zgradu sa pikavcem obešenom o donju usnu.

— Ortak! — reče glasno kad se Leslie pojavi. — Kako bi bilo da mi daš četvrt dolara?

— Četvrt dolara? — pogled ninde pređe po naizgled uspavanoj ulici, jer je to bila jedna od šifara kojima su jedan drugog upozoravali na opasnost u trenucima kada nisu bili sigurni da li neko motri na njih. — Šta će ti četvrt dolara, momak?

— Za kafu — Pit neodređeno mahnu rukom prema kafeteriji smeštenoj stotinak jardi uz ulicu. — Sačekaću nekog kamiondžiju koji ide za San Dijego, znaš...

Novčić promeni vlasnika i Pit, vukući noge, krete prema kafeteriji. Ninda zastade, paleći cigaretu. Pogled mu je bio uperen u kamion na koji mu je Pit lukavo skrenuo pažnju.

Obasjano suncem, prašnjavo staklo vetrobrana nije dopuštalo da se vidi sedi li ko iza njega. Držeći kamion na oku, Leslie lagano pođe preko ulice.

Motor kamiona proradio je u trenutku kada je Pit bio na dvadesetak jardi od njega, a Leslie na polovini ulice, čekajući da prođe nekoliko vozila iz suprotnog pravca.

Potrčao je prema kolima, ne gubeći Pita iz vida. Tabasko je u dva duga skoka stigao gotovo do vrata, ali je teško vozilo već bilo u pokretu. Naglo skrenuvši, tako oštro da su gume zaškripale, kamion pređe na suprotnu traku izazivajući pravu paniku među vozačima koji su se u tom trenutku našli na kolovozu.

— Brzo! — Leslie odgurnu Sumiko na sedište pored vozača. Motor njihovog »korvera« proradi odmah, jedva čujno.

— Leslie, šta...?

Ona začuta, otvorenih usana, zureći u kamion koji je doslovno rastao pred njihovim očima, neprestano povećavajući brzinu.

Pravac njegovog kretanja govorio je sve. Za tri ili četiri sekunde zariće se punom brzinom u prednji levi kraj »korvera« i odbaciti ga na debelo drvo, a onda prignječiti uz nje ga, kao praznu kutiju od konzerve...

Dve sekunde...

Suženim očima, Leslie je posmatrao kamion. Iza stakla još uvek nije video čak ni siluetu vozača. Noga na papučici gasa bila mu je potpuno mirna, kao i ruke na volanu...

Jedna sekunda i...

Iznenada zaurlavši motorom, »korver« poskoči i jurnu, ostavljajući širok trag guma na asfaltu. Onaj koji je upravljao kamionom pokuša da ga skrene prema kolima koja su izmičala, ali su zakoni inercije bili protiv toga. Klizajući gotovo poprečno po ulici, kamion se u punoj brzini sudari sa drvetom, izvaljujući ga iz korena.

Njegova zadnja ivica prošla je svega nekoliko palaca od zadnjeg odbojnika »korvera«!

Uz škripu kočnica, kola se zaustaviše. U istom trenutku u kabini kamiona odjeknu prigušena eksplozija, za njom druga, mnogo snažnija. Nad prevrnutim vozilom iznenada se podiže plamen zapaljenog benzina.

— Pokupi Pita! — govorio je Leslie iskačući iz kola. — Čekajte me negde iza ugla. Moram da pogledam tog kamikazu!

Zaobišavši točkove koji su se još uvek okretali, Leslie us-

koči i kabinu, prkoseći plamenu. Gotovo istog trenutka odskočio je natrag na asfalt, štiteći rukama lice od paklene jare.

Ljudi su trčali sa svih strana, čuli su se uzbuđeni povici, ali na njega niko nije obratio pažnju. Mirnim korakom, kao u šetnji, ninda nastavi da hoda prema najbližoj raskrsnici.

Na nju je stigao istovremeno kada i policijska i vatrogasna kola, još izdaleka najavljena sirenama. Iza njega, preko puta zgrade »Litfila«, plamen je gutao kamion i preskakao sa jednog na drugo drvo, u sve crnjem oblaku dima.

»Korver« je stajao iza ugla. Bacivši se na zadnje sedište, ninda klimnu glavom Sumiko.

— Možemo — reče. — Ovde nema više posla za nas!

— Prokletstvo! — galamio je Pit. — Zašto si čekao poslednji trenutak! Časna reč, po mislio sam da će vas taj kamion zgužvati kao... kao...

— Morao sam da čekam. Da sam krenuo ranije imao bi vremena da skrene i pogodi nas, Pite!

— Nadam se da nije odmah umro — kučkin sin! Zaslužio je da se peče na tihoj vatri!

— Niko nije umro, Pite — osmehnu se Pit.

— Šta?! Nećeš valjda da kažeš da je...

— Ne. Ne bi uspeo da iskoči u onoj brzini. U kabini nije bilo nikoga!

Pit ga pažljivije pogleda.

— Siguran si? Čuj, onaj plamen je odmah buknuo, možda...

— I ja sam odmah stigao. Nije mogao izgoreti za tih tri-desetak sekundi. Ne, kabina je bila potpuno prazna.

— Ali, kamion je nišanio pravo u ovu prokletu olupinu! Kako...

— Jednostavno — mirno reče Sumiko sa mesta vozača. — Čuo si za daljinsku komandu, Pite?

— Naravno. Do đavola, niko to do sada nije koristio kod kamiona!

— Neko se konačno i toga setio — hladno reče ninda. — Štaviše, možemo smatrati da smo imali dosta sreće...

— Nema to veze sa srećom, do đavola! Tvoji refleksi su te izvukli, a ne sreća!

— Da, ali refleksi ne bi pomogli da se na tom kamionu nalazilo, recimo, dvesta funti

eksploziva, zar ne? A to je sada u modi, kao što znaš...

— Prokletstvo! Oni su zaista mogli... **Ko**, Lesli?

— Šta ti misliš, Pite?

— Ne znam šta da mislim — plavokosi div zamišljeno se češkao po glavi. — Ima i u Los Anđelesu ljudi kojima smo se zamerili, ali ne verujem da oni uopšte znaju da smo u gradu. Ostaje jedino... boga mu!

— Tačno. »Litfil«, Pite.

— Ali...

— Brzo reaguj, to im moramo priznati. I veoma su sumnjičavi. Sreo sam tipa po ime nu Koglan koji izigrava pomoćnika izvesnom Litonu, vlasniku firme. Po svemu sudeći, Koglan je njegov telohranitelj, ali veoma inteligentan. Inteligentniji od proseka. Zadržao me je glupim razgovorima sve dok zamka sa kamionom ne bude spremna.

— Onda sam ja lepše prošao nego ti — isceri se Pit zadovoljno. — Sve vreme sam bio sa mis Barou, a mis Barou je jedna od onih žena zbog koje izbijaju neredi... ako možeš da zamisliš tako nešto?

— Uglavnom — osmehnu se Lesli, gledajući u Sumiko. — Još jedan važan podatak: Li-

ton voli da za njega rade zgodne žene. I Koglan pred vratima ima devojkicu koja bi mogla postati »mis Kalifornije« kad god zaželi.

— Onda u ovom poslu nećeš nikud bez mene — glasno se nasmeja Sumiko. — Previše iskušenja, a muškarci su slabi... Reci nam, šta si doznao, Pite.

— Ne mnogo. Oni su o meni doznali sve. Odnosno, sve što sam želeo da im kažem. Prokletstvo, mislio sam da je lako raditi na plantaži, ali kada sam čuo neka od onih pitanja iz upitnika...

— Je li? I ta pitanja će nam nešto reći, Pite.

— Kako da ne! I sam sam primetio da je težište bilo na fizičkim kvalitetima, zdravlju i... čik pogodite!

— Nije teško — ninda sleže ramenima. — Hteli su da znaju sve o tvojim rodbinskim i drugim vezama, zar ne?

— Kako si pogodio, do đavola?

— Ako zaista rade ono što sumnjamo da rade, odnosno da se bave trgovinom belim robijem, stalo im je da dobiju mlađice i devojke bez korena, one koje niko neće posebno uporno tražiti. Policija svake godi-

ne dobije na hiljade prijava o nestalim osobama; retko ko od njih bude pronađen.

— Da, to sam odmah pomislio. Pa, što se mene tiče, mogu da budu potpuno zadovoljni: rekao sam im da nemam ni roditelja, ni bliže rodbine, a da su sve moje veze sa ženskama vrlo prolaznog karaktera.

— I šta je divna mis Barou rekla na to? — nasmeja se Sumiko.

— Sažaljivo me je pogledala — uzdahnu Pit. — Video sam da joj se to nije dopalo, ali šta sam mogao. I stinu joj nisam smeo reći, zar ne?

— Istinu? Koliko te poznajem, rekao si joj punu istinu o sebi!

— Da, ali nisam pomenuo vas dvoje, a to je najvažnije, do đavola!

— Da li si primljen?

— Da li sam primljen? — Pit nape mišiće pod košuljom. — Ljudi, »Litfil« više ne može bez mene! Mis Barou se čudila kako su do sada uopšte izlazili nakraj bez Pitera Krotona. Lepo ime sam odabrao, a?

— Pristojno — složi se ninda. — Kakav je tvoj utisak, Pite?

— Uhodana operacija — pro

duži Tabasko ozbiljnim tonom. — I opracija u kojoj se lepo za rađuje, jer je kancelarija mis Barou prava izložba savremenih uređaja, od kompjutera do automata za kafu. Nisu štedeli na opremi, očigledno.

— Skrivene kamere, mikrofoni?

— Vrlo verovatno, iako ih nisam video. Ogledalo na zidu njene sobe moglo bi biti jednostrano, tako da još neko može motriti na kandidate. Ima ih dosta, sudeći bar po kartoteci u koju je unela podatke o meni.

— I ja tako mislim. Portir pomenu stotinak kandidata dnevno. Za deset dana to je oko hiljadu. Po Koglanu, na plantažama ne radi više od dve stotine mladića i devojaka, što znači da mogu odabrati baš one koji im najviše budu odgovarali. Nadamo se da ćeš i ti biti u toj grupi, Pite.

— Biću, zar ti nisam rekao kako se mis Barou oduševila. Obavestiće me za dan ili dva. Dok se obave formalnosti, kaže.

— Dan ili dva — klimnu Lesli glavom. — Upravo toliko vremena i meni treba da

obavim pripreme za duži boravak na Filipinima...

— Filipini? — Sumiko podiže obrve. — Tamo idemo?

— Da, na Filipine. Raj na zemlji, a? — osmeh na usnama ninđe bio je ironičan, kao i ton kojim je izgovorio te reči...

*

* *

— Ipak je ovde lepo, Les — reče tiho devojka. — Pogledaj...

Pod njima, plima je leno zapljuskivala obalu obraslu gustom džunglom, stvarajući ogričicu od čiste bele pene. U dnu dubokog zaliva nalazio se gradić sa nekoliko pravilno postavljenih ulica u središtu i neurednom gomilom malih kuća svud unaokolo. Površina zaliva bila je izbrazdana bisernobelim tragovima mnogobrojnih brodića.

— Lepo — klimnu Lesli glavom. Kroz prozor malog »lir džeta«, vlasništvo kompanije »Litfil«, pogledom je upijao svaki detalj prizora pod sobom.

— Gde smo sada?

— Zapadna obala ostrva Mindanao. Onaj grad dole je Lianga. Čudno, ne vidim planta-

žu... ah, eno je tamo. Severno od grada, vidiš, u blizini onog manjeg zaliva. Hmm... mislio sam da je mnogo veća.

Oslonjena na njegovo rame, Sumiko je posmatrala tamnozelenu površinu džungle kroz koju se ponegde razaznavalo korito jedne od mnogih reka koje su se sa planina spuštale u okean.

— Ta džungla dole... je li opasna? — upita tiho.

— Ne previše, iako je gotovo neprohodna. Od svega će najneugodniji ipak biti komarci. Uostalom, ako sve bude u redu, nećemo ovde ostati dugo.

— Ako sve bude u redu — tiho ponovi devojka. — Sam si mi rekao da oni nešto sumnjaju.

— Drugo ništa nisam mogao zaključiti kad je stigao zvaničan poziv da posetimo jednu od plantaža na Filipinima — sleže Lesli ramenima. — Videla si ga: memorandum kompanije, mnogo ljubaznih reči, besplatan let i boravak. Oni nešto sumnjaju, Sumiko, i verovatno su nas ovamo pozvali da nas neupadljivo uklone. Džungla je za to veoma pogodno mesto, znaš. Pokušaj da zamisliš po-

tragu za dva mrtva tela u onom zelenom paklu dole i sve će ti biti jasno.

Ona se strese.

— Čak i Pit se uozbiljio — reče, dobacivši preko ramena pogled na sedišta iza njih. Konačno je ostavio na miru onu malu plavušu kojoj je dosađivao od početka leta...

Nagnuvši se na bok, avion je naglo gubio visinu, približavajući se pisti malog aerodroma, udaljenog od grada dve-tri milje. Iza njih dvoje, četvoro mladih ljudi, nova radna snaga za Litonove plantaže, uzbuđeno je galamila, diveći se prirodi pod sobom. Tabasko Pit je natmureno ćutao sa konzervom piva u ogromnoj šaci, očigledno razočaran hladnoćom plavuše kojoj se uporno udvarao tokom dugog leta preko gotovo čitavog Tihog okeana.

Točkovi poskočiše na glatkom asfaltu nove piste. Pristanišna zgrada bila je izgrađena u nacionalnom stilu, a njena veličina odavala je da bez »Litfila« Lianga verovatno nikada ne bi imala svoj aerodrom.

— Kako izgleda? — upita devojka dok je ninda osmatrao zgradu kroz prozor. — Odbor za doček?

— Nikakve posebne pripreme ne vidim. Uostalom, njima se nigde ne žuri, zar ne?

Avion se zaustavio svega pedesetak jardi od zgrade i mladi uzbuđeno zagalamiše. Leslie i Sumiko propustiše ih ispred sebe, udišući punim plućima vreli i vlažni vazduh, ispunjen neobičnim mirisima.

— Mister Eldridž?

Čovek u belom tropskom odeću koji ih je čekao u dnu stepenica imao je karakteristično lice i kose oči Kineza. Nindini je promakla izvesna opreznost u njegovom stavu, opreznost tipična za ljude čiji je posao pre svega opasnost...

»Majstor borilačkih veština, van svake sumnje«, zaključio je hladnokrvno, proučavajući to neprozirno lice i držanje tela, svakako iznenađujuće živog i čvrstog ispod naizgled slabašne spoljašnjosti.

— Da, ja sam — reče — mis Sumiko je moj foto-reporter za ovu priliku.

— Mister Liton obavestio me je o vašem dolasku — učtivo se pokloni Kinez. — Moje ime je Vong Hai Šeng i veoma sam počašćen time što vas mogu odvesti do plantaže Del Monte. Izvolite. kola nas već čekaju.

Pet novopridošlih radnika nisu bili dočekani tako ceremonijalno. Visok, krupan čovek potpuno celave glave grubo ih je poterao pred sobom prema neuglednom džipu parkiranom u blizini aerodromske zgrade. Već na prvi pogled videlo se da u njemu neće biti dovoljno mesta za sve, ali se celavi zbog toga očigledno nije uzbuđivao.

Ninđa se uzdrža da se ne osmehne. Litov temperament neće dugo izdržati takvo ponašanje. Vrlo brzo celavi će naučiti da momak koji se predstavlja kao Piter Kroton ima smrtonosnu desnicu...

Dok su preko usijanog asfalta hodali prema vozilu koje je Kinez pokazao, takođe džipu obojenom živim bojama, Leslieju nije promakao pogled kojim je Vong Hai Šeng motrio njegovu torbu nemarno zabačenu na rame. Istina, ona je imala neobičan oblik, nalik dugoj i uskoj mornarskoj vreći ili jednoj od onih torbi u kojima se nose štapovi za golf.

Ma šta pomislio, Kinez nije postavio nikakvo pitanje. Sumiko i Leslie smestili su se na zadnje sedišta, dok je on seo uz vozača, ćutljivog Filipinca čija

je koža bila žuta kao u mala-ričara.

— Možete staviti torbu i kod mene, mister Eldridž — reče iznenada Vong Hai Šeng. — Imaćete više mesta za stvari mis Sumiko...

— Ne, hvala — osmehnu se Leslie. — Ovako je sasvim u redu.

Njegov osmeh prikrivao je ne tako vesele misli. Oštro oko Kineza naslućivalo je da se iza grube impregnirane tkanine krije neko oružje i u tome se nije varalo.

Lesli Eldridž stigao je ovamo s namerom da ubija, ali je za ubijanje još uvek bilo prerano.

Čovek koji ugleda ninđu u njegovom kostimu i sa svim oružjem koje su odabrali tradicija i iskustvo, taj čovek mora umreti...

A upravo oprema ninđe, uz nekoliko drugih sitnica, i nalazila se u Lesliejevoj vreći.

Vong Hai, međutim, nije insistirao. Davši znak vozaču, on se namesti udobnije u sedištu, kao da očekuje duže putovanje.

— Koliko ima do plantaže? — upita Sumiko zainteresovano. Kao pravi foto-reporter već je odnekud izvukla svoj aparat

i oduševljeno nišani la prirodu oko sebe.

— Nešto više od pet milja, ali put, na žalost, nije u posebno dobrom stanju. Otuda i ne možemo uzeti neko vozilo udobnije od ovog džipa — objasni Kinez.

Ninđa se osmehnu, računajući u sebi. Čitava ova operacija, sa potpuno opremljenim prostorijama u Los Angelesu, privatnim avionima i aerodromom za njih morala je stajati nekoliko miliona dolara. Izgradnja četiri ili pet milja puta u poređenju sa tim bila je sitnica.

Tajanstveni mister Liton oči gledno nije želeo da do njegovog imanja vodi udoban put kojim bi prečesto nailazili radoznali posetioci.

A to je govorilo mnogo...

Projurivši kroz nekoliko sporednih ulica gradića, džip se ubrzo nađe na uskoj blatnjavoj stazi koja je vodila kroz prosečenu džunglu. Težak, vlažan vazduh karakterističnog mirisa odmah ih je zapahnuo tako da nisu imali mnogo volje da se dive raskošnom tropskom cveću koje se tu i tamo pojavljivalo u šipragu.

Staza je vijugala kroz džunglu da bi dve milje kasnije izbila na obalu okeana u podnožju ugašenog vulkana obraslog šikarom kroz koju se ponegde naziralo crno bazaltno kamenje. Do površine okeana ponegde je bilo i stotinak stopa i ninđa za brinuto pogleda u vozača koji nije naročito smanjio brzinu na ovoj deonici.

Ko zna kako, Vong Hai je osetio taj pogled. Okrenuo se sa hladnim osmehom na licu.

— Ne brinite — reče. — Nema nikakve opasnosti. Rigoberto je u stanju da ovaj put pro veze i vezanih očiju. Je li tako, Rigoberto?

Ne skidajući oči sa staze pred sobom, vozač nešto promumla klimajući glavom.

— Dugo voziš za mister Litona, Rigoberto? — pokuša ninđa da produži razgovor.

— Ne vredi, ne može vam odgovoriti — osmehnu se Kinez. — Nem je, znate. Ali veoma pouzdan, kao što vidite.

I zaista, sigurnom vožnjom Rigoberto je prešao opasnu deonicu i spustio džip gotovo do same obale i malog zatona oivičenog peskom zlatne boje.

— Ah, kakvo divno mesto! — uzdahnu Sumiko. — Šteta

što nemam vremena da ga snimim iz nekoliko uglova. Ovo je pravi raj na zemlji, zar ne, mister Šeng?

Ljubazno se osmehujući, Vong Hai izgovori nekoliko reči na japanskom, na što mu Sumiko oduševljeno odgovori. Leslie je ćutao, praveći se da ne razume ni reči, ali je nastojao da dobro zapamti svaku stopu ovoga puta. Ko zna, jednog od ovih dana može se naći u situaciji da i sam bude za volanom džipa i da iza sebe ima poteru sastavljenu od ljudi željnih njegove krvi...

Skrenuvši od obale, staza na glo izbi na reku premošćenu širokim drvenim mostom. Iza reke počinjala je plantaža sa tropskim voćem, sada obasjana kosim zracima zalazećeg sunca.

Kuća je bila pola milje dalje. Leslie se osmehnu oduševljenom uzviku Sumiko.

Građevina pred njim zaista je zasluživala divljenje svojim belim zidovima i skladnim linijama koje su se uklapale u tamnozelenu pozadinu džungle. Po glatkom travnjaku plamtele su boje tropskog cveća, a u hladu ukrasnog žbunja videle su se ljupke klupe izrađene od bambusovog pruća.

— Divno mesto — reče Leslie. — Šteta što mister Liton ne živi stalno ovde.

— Da, zaista velika šteta. Ovako velika kuća najvećim delom godine je prazna.

— A gde spavaju radnici? — zainteresova se Sumiko, jer su džip sa Pitom i njegovim drugarima izgubili iz vida još na aerodromu.

Pola milje dalje nalaze se bungalovi za njih. Takođe veoma lepo mesto, ali, naravno, ne ovako luksuzno. Ipak, oni se svi prijatno osećaju.

Na zvuk motora pred glavnim vratima zgrade pojavi se čitavo jato Filipinaca u zaslepljujuće beloј odeći. Otimali su se o njihov prtljag, ali Leslie ni ovoga puta nije dopustio da neko ponese njegovu vreću. Pogled kojim je Vong Hai pratio razgovor o tome sa jednim od lakeja govorio je mnogo.

Iz ogromnog hola, polumračnog zbog spuštenih kapaka, od veli su ih sporednim stepenicama na sprat.

— Oprostite — diskretno prošaputa Vong Hai Leslieju na uvo. — Želite li apartman sa povezanim spavaćim sobama, ili ne?

— Sa povezanim — namignu Leslie. — I hvala... to je odlična ideja, mister Šeng.

Nekoliko koraka iza njih Sumiko se pravila da nije ništa primetila. Njen oštri sluh, međutim, dobro je čuo i pitanje i odgovor. Uostalom, sve to slagalo se sa planom skovanim još u Americi: ovde ona i Leslie neće biti ljubavnici, već ljudi koji rade na istom poslu. Ako uzgred učine i nešto više od toga, niko se neće iznenaditi; dvoje kolega na službenom putu često se odlučuju na malo više slobode u svojim odnosima.

Sumiko su uveli u njenu sobu, a zatim i Leslija, jedna vrata dalje. Prošlo je čitavih deset minuta pre nego što je ninda uspeo da se oslobodi preterane pažnje uniformisanih slugu.

Tih deset minuta, međutim, i sam je iskoristio da upozna mali apartman u koji su ga smestili. Iz predsoblja vrata su vodila u kupatilo i u susedno predsoblje, ono koje je pripalo Sumiko. Spavaća soba imala je pogled na džunglu nad koju se brzo spuštao tropski sumrak donoseći krike nepoznatih ptica.

Skrivena kamera nalazila se u okviru prozora. Ne baš zgodno mesto, jer se tobože slučajno veoma lako mogla ometati zavesom. Leslie, međutim, nije želeo da izazove sumnju takvim postupkom. Miurno zviždućući, zbacio je sa sebe odeću mokru od znoja i odšetao do kupatila.

Deset minuta kasnije, osvežen i obučen samo u divnu kućnu haljinu od čiste svile nađenu u plakaru, on tiho otvori vrata koja su ga odvajala od odaja Sumiko. Iz njenog kupatila dopirao je šum vode. Zadovoljno se iscerivši, on pređe u njenu spavaću sobu i spusti se u udobnu fotelju, paleći cigaretu.

Malo kasnije devojka se vrati iz kupatila, potpuno naga. Tiho je vrisnula kad je ugledala Leslija, nastojeći da se za kloni rukama...

Nešto dalje u istoj zgradi, čovek pred televizijskim ekranom sa dosadom zamrači sliku, iako je automatski uređaj za snimanje nastavio da radi.

Ono čemu se dvoje pridošlica posvetilo nije ga zanimalo. Po svemu sudeći, potpuno su bezopasni...

*
* *

Večera je došla u svoju poslednju fazu, konjak i cigarete, i Lesli je sa mnogo sigurnosti već mogao predvideti šta će se dalje odigrati.

Prvo, Litonovo ponašanje. Ugladeni džentlmen u belom smokingu postepeno je ustupao mesto zveri ispod čijih kadi-fastih šapa su se krile oštre kandže. Njegove zakrvavljene oči sve duže su se zadržavale na telu Sumiko, obučene u jednostavnu i uzbudljivu haljinu od tanke svile. Uredna kosa sada mu je bila razbarušena, lice crveno od alkohola, ali su vodnjikave plave oči i dalje sve tlucale opasnom vatrom.

Drugo, mis Blejzdel...

Leslija nije iznenadilo njeno prisustvo na plantaži, jer je već pretpostavljao da je Liton ne drži samo zato što je izvrsna sekretarica. Međutim, od one maske hladne poslovne žene ni je ostalo ništa i on je nekoliko puta sa uživanjem zavirio u njen duboki dekolte dok se na ginjala da bi joj zapalio cigaretu. Oči su joj sijale i vedro je ćeretala, koristeći svaku priliku da dotakne Leslijevu ruku.

Ukratko, sve se kretalo u pravcu tipičnom za slične zabave. Za koji čas neko će predložiti da izađu i okupaju se u bazenu čija se kristalno čista voda videla kroz prozor salona. A posle toga...

— Kris — mazno oteže mis Blejzdel — ovde je užasno vruće... hajdemo na terasu!

Kristofer Liton iskapi do dna tek napunjenu čašu sa viskijem.

— Do đavola, poslugi se po vukla — reče. — Ko će nas služiti, Leni?

— Već smo dovoljno popili — reče ona. — Meni se već vrti u glavi, a tebi, Sumiko?

— Ona nije popila ništa — umeša se Liton. — Evo, Sumiko... uzmi ovu čašu, to ti je tek treća!

— Meni sasvim dovoljno — pijano se zakikota devojka. — Ali, kad insistiraš, Kris...

— Idemo — odlučno reče Leni Blejzdel ustajući i protežući svoje uzbudljivo telo, još uzbudljivije u kratkoj tuniki od gotovo prozirne tkanine. — Meni je užasno vruće. Les, povedi me, molim te, nisam baš sigurna na nogama.

Oslonjena o njegovu ruku ona ga je gotovo vukla za so-

bom. Iza njih, Liton se nagnjao nad Sumiko i nešto uzbuđeno šaputao, a ona se raskalašno smejala.

Lice Leslija Eldridža bilo je mirno. On i Sumiko predvideli su ovakvu mogućnost, a ona ni je bila nimalo pijana... prema tome...

— Je li, imaš li šta sa onom malom? — šapnu Leni Blejzdel privijajući se uz njega tako da je na mišici osetio jednu čvrstu dojku.

— Ništa naročito — sleže on ramenima. — Zašto?

— Nisi video kako se Kris upiljio u nju. Nećeš biti ljubomoran, a? Kris je ljubitelj orijentalnih lepotica, znaš.

— Ljubomoran? Zašto? Mala nije loša, ali među nama ne ma ničeg ozbiljnijeg. Ako želi Krisa, što se mene tiče, može ga odmah dobiti.

— A ti? — Oči su joj svetlele u tami.

— Moj tip su žene koje izgledaju malo ženstvenije od nje..

— Kao ja, na primer?

— Da, kao ti, Leni. Uostalom, čini mi se da to nisam skrivao od trenutka kada sam te ugledao...

— I nisi — nasmeja se ona promuklo. — Znaš, to me je najpre malo naljutilo, a onda...

— A onda?

— Onda sam te malo bolje ugledala i rekla sebi »Leni, glu pačo, odavno nisi srela tako zgodnog muškarca!«

— I onda je Koglan zvao, zar ne? — nasmeja se Lesli.

— I onda je Koglan zvao. Šteta, a?

— Imamo još mnogo vremena, nadam se. Pod uslovom da Kris ne bude ljubomoran...

— Nemam ništa sa Krisom — nehajno odvрати ona zastajući na ivici bazena. — Ne zato što on to ne bi želeo, znaš. Moja deviza je da izbegavam ponude šefova... Slušaj, hajde da se okupamo, a?

Lesli se oprezno osvrte.

— Ne brini, Kris ih je odlično izdresirao — nasmeja se Leni. — Niko od njih ne sme da dolazi ovamo u toku noći. Hajde...

I ne čekajući njegov pristanak, ona zbaci sa sebe tuniku otkrivajući da pod njom ima samo minijaturne svilene gaćice, jedva dovoljne da joj pokriju trbuh. Izmigoljila se iz njih i skočila u vodu, glasno se smejući.

— Hajde, kukavico! — doviknula je. — Šta, do đavola, čekaj?

Bez žurbe Lesli zbacila odeću sa sebe, nastojeći da oštrim pogledom probije tamu žbunja koje je štitilo bazen sa suprotne strane od kuće.

Jedna senka, tamnija od ostalih, nepomično je stajala u žbunju, zračeći oko sebe prijetajene vibracije opasnosti.

»On čeka mene«, sa sigurnošću zaključila Lesli. »Pa u redu, dolazim...«

Skočio je iznenada i zaronio pod vodu, menjajući smer svog kretanja. Haragei, to čulo na koje se svaki nindža oslanja kao što se mi u svakodnevnom životu oslanjamo na vid ili sluh, govorio je da prava opasnost još uvek ne zahteva njegovu neposrednu reakciju.

A u međuvremenu...

Pod vodom ruke su skliznule po glatkoj koži njenih bedara izazivajući tih, iznenađen vrisak. Izronio je kraj žene i privukao je sebi, osećajući napetu bradavicu na svojim grudima.

— Oh! — šapnula je tražeći najudobniji položaj. — **Znala** sam da će biti ovako dobro, Les...

Odvajajući je od sebe on joj grubo pomilovao grudi, okrenuvši se tako da na oku drži ono mesto u žbunju. Čovek je i dalje stajao potpuno nepomično, što je samo po sebi povećavalo opasnost. Protivnik koji ima dobre živce i hladnokrvno vreba najpovoljniji trenutak za napad, uvek je protivnik sa kojim je teško izaći nakraj.

Leni je sada bila pod vodom i njene usne doticale su mu grudi, trbuh, butine. Izronila je, bučno ispuštajući vazduh iz pluća.

— Čoveče — dahtala je — dosta je bilo ovoga, ne mogu više da izdržim. Hajdemo na obalu...

Umesto prema kući, ona zapliva na suprotnu stranu bazena.

»Divno je građena«, pomisli nindža gledajući je kako izlazi iz vode. »Šteta što više od polovine vremena moram da držim na oku onog momka u žbunju...«

Nečujno, čak i za njihov izoštrani sluh, prilika se pomerila u svom zaklonu. Duboko u podsvesti nindže haragei pojačava svoje neobjašnjive signale...

Opasnost je bila tu. Još korak ili dva...

— Hajde, dođi već jednom!
— nestrpljivo prošaputa Leni. Stajala je na ivici bazena, sve ga četiri ili pet jardi od one senke.

Odbacivši se od dna Lesli zapliva prema ženi, nastojeći da neprestano bude zaklonjen njenim telom. Umesto lestvicama, izašao je na ivicu uz pomoć svojih snažnih ruku.

Bila je spremna da ga dočeka. Osetio je njene zube na svom ramenu i vlažni trbuh koji se trljao o njegovo telo.

— Sad! — stenjala je. — Sad, Lesli... sad!

— Ne ovde — šapnu on. — Želim neko udobnije mesto, gde se možemo voleti satima, Leni...

— Ne, sada! — gotovo je vrištala. — Brzo... posle ćemo ići! Ne mogu više da izdržim, Les!

»Ona zna za čoveka u žbunju«, zaključio ninda sa hladnom sigurnošću. »Vrlo dobro... neka onda sama proveri kako će on izvršiti svoj posao.

Grubo je dograbivši za bokove on je podiže i privuče se bi, dopuštajući da mu obavije noge oko pojasa. Vrisnuvši od uživanja, ona opusti gornji deo

tela tako da joj je mokra crvena kosa doticala travu.

HARAGEI!

Tihi šum, nalik uzdahu i nagli pokret ninde dogodili su se u istom trenutku, jer je haragei sa savršenom preciznošću najavio napad.

Leni vrisnu, osetivši ubod u gola leđa koja su se iznenada našla između ninde i strelca sa duvaljkom skrivenog u žbunju. Odbacivši telo žene kao lutku u stranu, Lesli u dva duga skoka pređe rastojanje do njega.

Oči ubice svetlele su u tami, ruke su ponovo prinosile duvaljku usnama, ali je ninda već stizao. Udarac ivicom dlana odbaci opasno oružje u travu, drugi se sruči na ruku nefikasno podignutu da zaštititi lice.

Oniski čovek širokih pleća je ćutao, što je pokazivalo da još uvek nije izgubio prisustvo duha. Njegova noga polete naviše, ali tela ninde već nije bilo na mestu koje je ciljao. Dve moćne šake sklopiše se oko vrata, pritiskujući prstima dobro poznata mesta.

Ubica izgubi svest. Vukućiga za jednu nogu ninda se vrati do ivice bazena.

Jedan jedini pogled na Leni-

no i u smrti divno telo bio je dovoljan. Otvorene strelice su dvostruko opasnije oružje zato što ubijaju tiho.

I veoma brzo...

Odmahnuvši glavom, ninda obiđe bazen vukući onesvešćenog Filipinca za sobom kao stvar. Hitro je navukao gaćice i produžio do kuće.

Na terasi je još jednom proverio u kakvom je stanju njegov zarobljenik, iako je znao da zahvat koji je primenio garantuje nesvesticu od najmanje deset minuta. Ostavio ga je da leži među krhkim stolicama od pruća, a on je tiho ušao.

Liton nije opazio njegov dolazak iako je licem bio okrenut vratima. Otvorenih usta, izbuljenih očiju, nadnosio se nad krhko nago telo Sumiko koje se uvijalo pod njim. Ona je stenjala od uživanja, ali Lesliejevo uho otkri u tom glasu lažan ton.

Ma šta se u međuvremenu ovde dogodilo, Sumiko u tome nije previše uživala...

— Litone!

Izbuljenim očima trebalo je nekoliko dugih trenutaka da se usredsrede na Leslija.

— Šta... šta se dogodilo?

— Leni. Mrtva je.

— Šta?!

— Mrtva — ponovi ninda oštro motreći Litonovo lice. Iznenadenje na njemu bilo je stvarno.

»Logično«, mislio je. »Nije trebalo da umre ona... već ja!«

Liton se zatetura, uspravljaajući se. Niz koščato telo slivali su mu se čitavi potoci znoja.

— Kako... kako se to dogodilo?

— Otrovnna strelica. Ubica je stajao u žbunju kraj bazena.

— Ubica? Ali...

Jasno se videlo koliko truda Liton ulaže da povрати prisustvo duha. Odmahnuo je glavom i kročio u stranu, do stola. Stresao se čitavim telom iskapivši punu čašu viskija.

Lesli iskoristi taj trenutak da se osmehne Sumiko koja je mirno navlačila svoju haljinu.

Kada se okrenuo, Liton je već imao potpunu kontrolu nad sobom. U ruci mu se nađe pištolj izvučen ispod jastuka na kauču.

»Neobično mesto za pištolj«, pomisli ninda. »Ili možda ima i više pištolja raspoređenih po stanu...«

— Idemo! — reče promuklo vlasnik plantaže. — Moramo naći prokletog ubicu!

— Ubica je tu — sleže Lesli ramenima. — Ja sam ga već uhvatio.

— Živ? — iznenađenje na Litonovom licu ni sada nije bilo odglumljeno.

— Onesvešćen, ali živ — klimnu Lesli glavom.

— Gde je? Gde, do đavola?

— Tu, na terasi — pokaza Lesli glavom.

Prigušeno psujući, Liton protrča pored njega, mašući pištoljem. Lesli pohita za njim.

Naginjući se nad nepomično telo, Liton ubaci metak u cev. Ninda je bio spreman da reaguje: živ ubica Litonu svakako nije bio potreban, ali njemu jeste...

Iznenada Liton se okrete. Čak i u tami videlo se olakšanje na njegovom licu, olakšanje koje nije uspeo da prikriti.

— Pa on je mrtav! — reče. — Ti si ga ubio, do đavola!

*

* *

— Ti ga nisi ubio? — prošapta Sumiko.

Njih dvoje ležali su u potpunoj tami Leslieve spavaće

sobe i tiho šaputali kako bi izbegli prisluškivanje. Njihova gola tela bila su mokra od znoja uprkos prijatnoj svežini vazduha koju je obezbeđivao klima-uređaj, jer su navukli pokrivače na glavu.

— Nisam, do đavola! Zašto bih ga ubio? Meni je bio potreban živ.

— Naravno. Neko od Litonovih ljudi, a?

— Svakako. Brzo i vešto obavljen posao. Neko mu je oštrim bodežom probio srce, tako tiho da čak ni ja nisam čuo nikakav šum.

— Kinez?

— Moguće. I tebi izgleda sumnjiv?

— Da. Opasan čovek. On sumnja da si ti ninda, Lesli. Više se ne smeš odvajati od svoje opreme kao večeras. Pretresli su ti sobu?

— Vrlo detaljno — tiho se nasmeja on. — Naravno, računao sam s tim. Kostim i oružje ninde više nisu u torbi, već skriveni u krošnji drveta koje se nadnosi nad moj prozor. Mi slim da su veoma razočarani tim pretresom, mala. Nego... kako je bilo sa Litonom?

— Dobre! Na šta sam sve primorana da bih ti pomogla!

— Nije bilo lepo, znači — na smeja se on. — Šteta... a i mene je taj Filipinac prekinuo u trenutku kada je postajalo interesantno.

— Liton je životinja, Les — šapnu ona, dotičući mu usnama grudi. — Iskusan i dobar ljubavnik, očigledno, ali mi se na momente činilo da gubi razum. Njegove oči... video si?

— Aha. Tip se i drogira.

— Da, to se već vidi. To ga, međutim, čini još opasnijim.

— Opasnijim zato što se nje govori postupci ne mogu uvek predvideti. Hajde sada, odspavaj malo. Do jutra nema još mnogo, a i sutra nas svakako očekuje naporan dan.

— A ti?

— Moram najpre da pronađem Pita i vidim da li je on nešto doznao.

— Budi oprezan... tvoju sobu svakako drže na oku.

On je ućutka poljupcem. Ne koliko trenutaka kasnije ona je duboko disala, utonula u miran san.

Ninda se nečujno vrati u svoju sobu, prkoseći skrivenim mikrofonom. Ne dotakavši za vesu on se odšunja na terasu, proučavajući suženim očima okolinu.

Vetar je donosio zanosni miris frangipanija, šum talasa na bliskoj obali i one neobjašnjive zvuke koji uvek narušavaju mir džungle osvetljene samo krupnim južnim zvezdama.

Litonovi ljudi suviše su verovali svojim elektronskim uređajima. Čovek koji motri Leslijeve prozore skriven u žbunju bio bi daleko efikasniji.

Ispunivši pluća vazduhom, ninda skoči raširenih ruku...

Dva minuta kasnije niz deblo nara drveta skliznu prilika obučena od glave do pete u tradicionalni kostim nindži, crnu svilenu odeću priljubljenu uz nago telo. Čak i glava bila je pokrivena crnom kapuljačom sa dva uska proreza za oči.

U široki kožni opasač, pravi arsenal minijaturnih smrtonosnih predmeta bili su zataknuti katana i vakizaši, oružja koja predstavlja prirodni produžetak ruke svakog nindže...

Kao senka neke šumske zveri, ninda se bešumno probijao kroz džunglu izbegavajući utabane staze. Vong Hai ga nije slagao: do naselja radnika na plantaži bilo je svega oko pola milje.

»Liton misli da je veoma lukav«, razmišljao je ninda os-

matrajući niz niskih bungalo-va koji su se u polukrugu redali između ivice džungle i jedne veće zgrade, svakako glavne zgrade plantaže. »Svakom ko se iole razume u ekonomiju, međutim, mora biti sumnjivo dovođenje radne snage iz Amerike na Filipine gde je ona gotovo deset puta jeftinija... Očigledno, poslovi ovde nisu čisti, ali Liton zbog nečeg nema poverenja u Filipince...«

Na trenutak je odbacio taj problem od sebe, razmišljajući o konkretnijem pitanju: kako ući Pitu u trag.

Najbrže, iako ne i najlakše, saznaće gde su ga smestili ako pregleda ono što na plantaži zamenjuje knjigu gostiju na hotelskoj recepciji. Prema tome...

Oprezno je obišao veliku prizemnu zgradu utonulu u tamu. Sva vrata i prozori bili su čvrsto zatvoreni, ali to za njega nije predstavljalo prepreku.

Savijeni komad žice izvučen iz opasača poslužio je kao ključ za jedna od vrata okrenutih mračnoj džungli. Trenutak kasnije ninda se nađe u hodniku koji je, činilo se, prolazio čitavom zadnjom stranom zgrade.

Prilika u crnom nečujno je prešla put do hola, velike kvadratne prostorije iza glavnog ulaza. Da, bio je tu pravi hotelski pult i...

I čuvar.

U fotelji, kraj niskog stočića sa razbacanim časopisima, blaženo je hrkao čovek u beloj tropskoj odeći sa pištoljem u futroli za pojasom. Na stočiću su ležali puška i baterijska lampa, njegov svakodnevni alat.

Usne pod svilenom maskom raširiše se u osmeh. Izvukavši levom rukom vakizaši iz opasača, ninda priđe čuvaru sa leđa.

Dodir hladnog čelika na grlu nije najpriyatniji način da se neko probudi. Krik iznenađenja zastade čuvaru u grlu.

— Ni glasa! — šaputao je ninda. — I ne pokušavaj nikakve gluposti, inače...

— Ko... ko je to?

— Tvoja smrt!

— Do đavola, čoveče, ja...

— Tišina! Odgovaraj samo na ono što te pitam, inače si gotov!

Oštrica vakizašija stajala je horizontalno, pritiskujući grlo čoveka tako da je morao zabaciti glavu na naslon fotelje. Ipak, čak ni u tom položaju ni

je mogao videti nindžu koji je klečao iza njega.

— Koliko čuvara dežura noću?

— Trojica. Ja... i još dva čoveka. Mi...

— Svako ima svoju zonu, je li?

— Da — čovek je s mukom gutao pljuvačku, ali mu je glava i dalje bio izobličen strahom.

— Proveravate li jedan drugoga? I ko proverava vas?

— Ne. Vong Hai Šeng, on povremeno kontroliše...

— Vong Hai? A ti se ipak usuđuješ da spavaš, a? — nasmeja se tiho nindža. — Ko je Vong Hai?

— Ne znam tačno. Nikada ne govori o sebi. Znam da je iz Hong Konga... i pravi užas u borbi... i sa oružjem i bez njega...

— On me ne interesuje naročito. Tražim devojku koja je danas došla na plantažu. Plava, vitka, dvadeset jednu ili dve godine.

— Danas? Danas niko nije došao na plantažu, mister, časna reč!

Sečivo pojača pritisak na izbočenu jabučicu. Čovek zakrklja.

— Niko... — stenjao je. — Časna reč! Eno, tamo je i knjiga... možete proveriti...

— Nije došlo njih pet avionom?

— Niko nije došao. Sem gostiju mister Litona, a njih je samo dvoje...

Nindža je napeto razmišljao. Moglo se dogoditi da čuvar zaista ne zna da je pet novih radnika stiglo na plantažu, ali...

— Postoji li još neko mesto gde su ih mogli smestiti?

Odgovor je stigao samo nekoliko trenutaka kasnije nego ostali, a to je iskusnom uhu nindže pomoglo da otkrije kako čuvar laže.

— Nee... kakvo drugo mesto? Ovo je...

Sečivo se pomeri po koži, ostavlajući plitak i bolan rez.

— Sada me lažeš! — mirno reče nindža. — Ti izgleda misliš da sam ovamo došao da slušam tvoje laži?

Desna ruka bila mu je spremna da priguši eventualni glasni krik, ali čuvar uspe da se uzdrži. Iz grla mu je dopiralo samo cviljenje uplašene životinje.

— Dakle?

— Zaista... ovamo nisu došli... možda... možda...

— Možda? Govori, čoveče!

— Rudnik... možda su određeni da rade u rudniku!

Rudnik?

Usne pod maskom još jednom se raširiše u osmeh. Pa naravno! Rudnik skriven negde u planini obrasloj džunglom objasnio bi mnogo toga...

Rudnik. Čega?

Plantaža je bila samo maska, naravno. Jedan deo radnika iz Amerike zaista je radio na njoj, ali niko od njih nije ni slutio da postoje i grupe koje nikada nisu videle uredna stabla ananasa. Njih su pravo sa aerodroma prebacivali u tajanstveni rudnik odakle verovatno nikada više nisu izlazili.

Filipinci nisu bili pogodni za taj posao. U njihovim velikim porodicama nije bilo članova za koje niko nikada ne pita gde su i šta rade. Otušena deca Los Anđelesa, međutim, bila su idealna za ostvarenje Litonove mračne zamsili.

— Šta se kopa u rudniku? Čime se ruda prebacuje odavde?

— Ne znam... ne znam tačno. Ljudi kažu da je zlato, ali niko nikada nije video. Samo drevne kutije koje se noću prebacuju do broda u zatonu...

jako su teške, to je sve što mogu reći...

— Brod dolazi često?

— Jednom mesečno, otprilike. Uskoro treba ponovo da se pojavi, ali nama ne govore kada. Pozovu nas samo da motrimo na ljude dok prenose kutije sa obale...

— Gde su smešteni ti ljudi? Koliko ih ima?

— Nikada ih nisam video sve, ali...

Vakizaši još jednom dotraču jabučicu.

— Govori!

— Mislim da se vrlo često menjaju. Uvek su tu nova lica...

Ninđa oseti kako mu se dlake na leđima dižu pod svilenim kostimom...

Često se menjaju!

Znači li to da...

— Nisi mi rekao gde su ti ljudi!

— Putem uz obalu... postoji jedna staza čiji je izlaz na obalu maskiran žbunjem... ono se može ukloniti i tada vozila prolaze.

— I rudnik je tamo?

— Da, i rudnik je tamo, dve milje dalje... u planini. Tu su ogromne pećine, dobro skriven.

— I ljudi su u pećinama, je li tako? Koliko čuvara motri na njih?

— Dvadeset... oko dvadeset... neprestano se smenjuju, iako...

— Iako šta? Govori, proklet bio!

— Oni retko kada nešto pokušavaju. Nekako su... bezvoljni.

Ninda lagano klimnu glavom. Slika tajanstvenog Litonovog poduhvata sada je bila mnogo jasnija...

Šta sada? Uskoro će jutro i on se mora vratiti u svoju sobu da ne bi izazvao sumnju.

— Imaš li još nešto da mi kažeš?

Osetio je kako se telo u fotelji ukrutilo. I čuvar je shvatio da mora umreti kada ovaj razgovor u tami bude završen...

Odbacio se nogama od poda i krenuo rukama naviše u očajničkom pokušaju da ščepa nevidljivog protivnika iza sebe.

Vakizaši je bio brži. Potpuno odvojena od tela, glava čuvara s tupim treskom pade na pod. Iz presečenih vratnih žila šikljala je krv, zalivajući sve oko sebe kao vodoskok.

Ninda mirno obrisala oštricu o njegovu belu odeću i vrati vakizaši za pojas.

Bila je to prva krv koju je prolio na ovom mestu. Ali svakako ne i poslednja...

*
* *

— Meni je zaista žao, mister Eldridž, što ste već prve noći imali neugodnosti. Naravno, ništa slično više se neće dogoditi.

Glas Vong Hai Šenga bio je miran, ali su njegove kose oči pritajeno svetlucale. A to svetlucanje govorilo je nindi da ga se Kinez sada boji...

»Naravno«, pomisli. »Leš čuvara bez glave do sada je svakako pronađen. Nije teško pogoditi ni zašto je umro, ni kako. Vong Hai sada zna s kim ima posla... ali to može učiniti da on postane još opasniji...«

— Zašto je taj čovek hteo da me ubije, do đavola? Nikada ga u životu nisam video!

— Tinio je bio ljubomoran — objasni hladnokrvno Kinez. — Mis Blejzdel, kao što znate, bila je veoma uzbudljiva žena. Ko zna zašto, taj momak uobrazio je da je može dobiti.

Kada je video sa vama... — Vong Hai sleže ramenima. — Nije teško objasniti pokušaj ubistva. Premda je ipak mislim da je zaista želeo da ubije nju, a ne vas, mister Eldridž.

— Može biti — nehajno odvrati Leslie. — Do đavola s tim. Neću da mi ta glupost pokvari raspoloženje. Kakav je program za danas?

»Moram nastaviti sa ovom komedijom«, mislio je, »iako i Vong Hai i ja znamo da ne govorimo ono što mislimo. Ali, takav je ritual pred borbu dvojice izjednačenih protivnika... Odnosno, on bar misli da ima šanse protiv mene...«

— Mister Liton je u toku prepodneva zauzet, pa ću ja biti vaš vodič, mister Eldridž. Obići ćemo najbliže plantaže, tako da možete govoriti sa našim radnicima.

— Želeo bih najpre da vidim kako su smešteni — osmehnu se Leslie.

— Svakako — oči Kineza se vnuše. — Mada nećete naći ništa posebno zanimljivo...

»Time mi kaže da je telo čuvara već uklonjeno, zajedno sa svim tragovima moje posete«, mislio je ninda.

— Oni mladići i devojke koji su juče doputovali — reče naglas. — Možda ne bi bilo loše da porazgovaram i sa njima. Prvi utisci su uvek najjači, zar ne?

— Pokušaću da ih pronađem — hladnokrvno odvrati Vong Hai. — Još nešto?

— Ne, to je sve za sada. Hvala, Vong Hai.

Kinez se nakloni, bezizraznog lica.

— Onda ćemo se videti posle doručka, mister Eldridž...

Iz svoje spavaće sobe pojavi se Sumiko i upitno pogleda Leslija. Ovaj jedva primetno odmahnu glavom, pokazujući joj da ne treba govoriti o stvarima koje nisu za tuđe uši.

Sat kasnije bili su u džipu, istom koji ih je i dovezao do plantaže Del Monte, a za njegovim volanom ponovo je bio nemi Rigoberto.

Ovoga puta, međutim, njegova veština nije bila stavljena na probu, jer je staza miroljubivo vijugala između drveća sa tropskim plodovima odličnog ukusa. Probali su ih odmah, praćeni malo podsmešljivim pogledom Vong Haija.

Sumiko je vredno škljocala, koristeći čitavu zbirku foto-apa

rata koje je ovoga jutra pone-
la »na posao«. Lesli je razgo-
varao sa desetak devojaka i
mladića, otkrivši ono što je i
pretpostavljao: niko od njih ni
je ni sanjao da negde u blizini
postoji skriveni rudnik u ko-
jem kuluče isti takvi mladići i
devojke kao što su oni...

Vong Hai je neprestano bio
u blizini, uvek spreman da po-
mogne ili predloži pravac da-
ljeg obilaska, da ukaže na ne-
ki posebno lep tropski cvet ili
pticu sa perjem živih boja.

Što se Leslija ticalo, ovo pre-
podne bilo je izgubljeno. Sve
češće neupadljivo je stezao zu-
be, razmišljajući kako da se
oslobodi nadzora Vong Haija i
sam krene u potragu za Pitom.

Vong Hai, međutim, nije bio
jedini koji je motrio na njih,
jer je u blizini, na obodu džun-
gle, ninda svojim ostrim pog-
ledom nekoliko puta uočio hi-
tre senke koje su ih izdaleka
pratile. Kinez ništa nije pre-
puštao slučaju.

Oko podneva, dok su se od-
marali kraj potoka koji je te-
kao ispod nisko spuštenih gra-
na, ninda uhvati pogled Sumi-
ko.

Ona mu daje znak da je sh-
vatila. Pomerila se malo una-

zad, oslonivši se leđima o sta-
blo džinovskog banjana ispod
kojeg su sedeli.

Opasnost je bila u blizini...

»Kakav će oblik sada dobi-
ti?«, razmišljao je ninda. »Na-
ravno, ništa upadljivo, jer Li-
ton ne zna hoće li biti neugo-
dnih pitanja o našoj smrti ako
nam se nešto dogodi. Aranžira-
će sve kao nesrećni slučaj... ili
pokušaj ubistva ljubomornog
manijaka...«

Haragei je upozoravao sve
intenzivnije. Ninda malo pro-
meni položaj kako bi imao na
oku Vong Haija.

Kinez je dremuckao u hlado-
vini, ruku skrštenih preko gru-
di, ali njegov položaj nije za-
varao Leslija. I on sam umeo
je iz sličnog položaja da se kao
munja baci u akciju.

Kada dođe čas...

— Miran kraj — iznenada
reče Vong Hai podižući pogled
prema Lesliju. — Nimalo na-
lik ostalim delovima ovog os-
trva.

— Zaista? Zar ima toliko ne-
mira?

— Previše. Mnogo ljudi od-
lazi u šumu, pod ovim ili o-
nim izgovorom. Neki sebe na-
zivaju čak borcima za slobodu.

U osnovi, svi oni uglavnom žive od pljačke.

— Ali, ih u ovom kraju nema?

Preko usana Vong Hai Šenga prolete lak osmeh.

— Do sada ih nije bilo. Vlasti jako poštuju mister Litona, znate. Vojska je još prošle godine očistila ovaj predeo.

»Iskoristivši bez sumnje priliku da raseli sve koji su živeli u okolnim selima«, pomisli ninda. »Međutim, šta sada znači ovaj razgovor? Pokušaj da se po drevnom ritualu protivnik upozori na opasnost koja će uskoro uslediti? To bi ličilo na Vong Hai Šenga, svakako... On je do sada potpuno siguran da sam ja ninda — ili da bar poznajem neke veštine ninda...«

Izenenada, vlažni vazduh uznemirio je ženski vrisak. Kratak, pun iznenađenja i straha.

— Upomoć! — jasno je doprlo do male grupe. Uspravljaajući se, Leslie proceni da glas dopire sa rastojanja ne većeg od dve stotine jardi.

Vong Hai je i dalje nepomično sedeo, osvrćući se oko sebe.

— I vi ste nešto čuli? — upita. — Kao da neko doziva?

»Zamka«, zaključio ninda. »Ja treba da poletim prvi, narav-

no, a on će se držati iza mene... Pa dobro, Vong Hai Šeng. Da vidimo šta si ovoga puta planirao«!

— Ostani ovde — dobaci on hitro Sumiko pokazujući glavom prema džipu. Znao je da ona s lakoćom može savladati Rigoberta i iskoristiti vozilo da se udalji sa ovog mesta ako to bude potrebno.

Brzo, ali daleko od svoje uobičajene brzine, Leslie je hitao kroz gustiš, stvarajući mnogo buke. Vong Hai ga je sledio sa nekih desetak jardi zaostatka, ali u džungli je i to bilo dovoljno da ga ninda izgubi iz vida.

Iskoristivši to, Leslie naglo poveća brzinu, prešavši za nekih tridesetak sekundi potpuno bešumno put za koji običnom čoveku treba najmanje dva minuta. Trčao je malo ukoso, skrećući sa pravca kojim je u početku išao.

Upozorenje harageija bilo je suvišno: skrivene u žbunju jasno je razabrao tri tamne prilike čiji je stav najavljavao opasnost.

Tiho, kao zmija, prikrao im se sa boka sve do žbuna koji nije bio više od deset jardi udaljen od zasede.

Sada više nije morao da žuri...

Proučavao je otšrim pogledom njihove siluete kroz granje. Odeća zaštitne boje, visoke čizme. Moderne automatske puške u rukama. Jedan okrete ne rvozno lice untrag, pokazujući beonjače i bradu staru najmanje sedam dana.

»Tipični gerilci. Možda malo i previše uverljivi pod svojim maskama... mada nije nemoguće da su i pravi. Čovek koji ima plantažu i prljave poslove u ovom kraju učiniće sve da bude u dobrim odnosima sa ljudima koji bi ga mogli ugroziti...«

Tri prilike podigle su svoje puške na zvuk tihih koraka. Leslie se bezglasno nasmeja. Laiko se može dogoditi da Vong Hai uleti u zasedu koju je sam postavio...

»Vrhunac veštine, sine moj«, govorio je nekada davno sensei Tanaka, »sastoji se u tome da protivnikovo najjače oružje okreneš protiv njega samog...«

Vong Hai je bio oprezan. Do Lesliejevih ušiju dopre tihi poziv na jeziku koji nije poznavao.

Puške se spustiše i ona trojica počеше uzbuđeno da se do-

šaptavaju. Iscerivši se, ninda počē da se privlači bliže. Za koji trenutak imaće dokaz o saradnji Vong Hai Šenga i gerilaca.

Vong Hai, međutim, mislio je brzo, veoma brzo. U trenutku kada je ninda bio na svega pet jardi od zaklona gerilaca, praskavo progovori automatski pištolj u rukama Kineza.

Devet hitaca bilo je ispaljeno tako brzo da su se slili u jedan jedini kratak rafal. Od one trojice samo jedan uspeo je da krikne, promuklim glasom čoveka čija su pluća razderana vrelim olovom.

Vong Hai podiže pogled kada mu je ninda prišao. Lice mu je bilo bezizrazno.

— Ovi ljudi su vrlo neoprezni — reče svojim grlenim glasom. — Jako, jako neoprezni.

— Da — na usnama ninde zaigra osmeh. — Bili su zaista jako neoprezni. Idemo li natrag?

— Idemo natrag — klimnu glavom Vong Hai stavljajući novi šaržer u pištolj. — Možda ih ima još u blizini...

— A oni će biti oprezniji ako čuju pucnje! Šta je sa ženom?

— Da. Neka žena je vikala. Idemo da pogledamo.

Traganje koje je potrajalo desetak minuta u okolini mesta odakle je dopro vrisak nije dalo rezultata, iako je oštro oko ninđe zapazilo tragove u travi koji bi ga možda i odveli do nepoznate saučesnice u pripremi zasede. Vong Hai se nije mnogo trudio.

— Idemo — reče konačno.

— Otišli su. Poslaću ljude da detaljno pretraže čitav kraj i upozoriti policiju u Liangi.

Vratili su se putem kojim su i došli pored tri mrtva tela. Duboka trava upijala je njihovu krv, ali se oko leševa već skupio ogroman oblak insekata koji su uzbuđeno zujali.

Lesli ispod oka pogleda Kineza. Lice mu je, kao i uvek, bilo ravnodušno.

— Neoprezni ljudi — nasmeja se ninda. — Vrlo neoprezni...

Na čistini ispod banjana džip je i dalje stajao na istom mestu. I Rigoberto je sedeo na mestu vozača, ali je pogled uperen kroz vetrobran bio prazan, staklast. Duga oštrica mačete bukvalno ga je prikovala za sedište sada već mokro od krvi.

Skupocena fotografska oprema i dalje je bila pod drvetom, uredno složena.

Jedino Sumiko više nije bila na istom mestu. Niti bilo gde u blizini...

*

* *

Vong Hai tiho opsova. Nepokretan tamo gde je zastao, Lesli je suženim očima proučavao prizor oko sebe, tražeći tragove koji bi ukazivali na pravac dolaska i odlaska otmičara.

»Rigoberto sedi mirno na svom mestu. Čovek koji ga je mačedom prikovao za sedište bio je neko koga je on poznavao i koga se nije plašio... prema tome...«

Nije bilo teško naslutiti gde će se Sumiko nalaziti, kao oruđe kojim će se neko u datom trenutku poslužiti da bi uticao na ninđu.

Skriveni rudnik u planini...

»To je prilika i za mene«, zaključio Lesli posle kraćeg, intenzivnog razmišljanja, tipičnog za ninđe. Od početka obuke učili su ih da se potpuno koncentrišu na jedan problem, razmotre sva njegova moguća

rešenja i brzo se opredele za ono koje će dati najbolje rezultate. Iskustvo obračuna koje su ninđe pre njih vodile gotovo hiljadu godina, primenjena psihologija i teorija igara, sve te kategorije postale su svakodnevno oruđe jedinog ninđe na Zapadu, Leslija Eldridža...

Njegov plan bio je gotov. Lesli podiže pogled.

— Treba odmah obavestiti policiju, mister Vong Hai — reče. — Sumiko je oteta, nema sumnje, pretpostavljam radi otkupa.

— Da. Uzmite džip i pođite, mister Eldridž. Ja ću ostati ovde da potražim tragove.

Lesli odmahnu glavom.

— Ne. Vi treba da pođete, Vong Hai. Vaša reč u ovom kraju ima određenu težinu, a mene niko ne poznaje. Policija i vojska u Liangi mnogo brže će reagovati ako ih vi pozovete. Ili mister Liton.

Sa očiglednom nelagodnošću, Kinez je morao priznati da je Lesli u pravu. Trenutak kasnije već je bio u džipu koji je pojurio natrag prema kući.

Ninđa ostade na mestu osluškujući pravilni zvuk motora.

Kako se činilo, Vong Hai ovog puta nije smerao nikakvu novu podvalu.

»A i zašto bi«, mislio je. »U rukama sada ima veoma sigurnan adut...«

Žaleći što uz sebe nema koštim i opremu ninđe, on hitro pođe pravcem koji će ga najbrže dovesti do puta koji sa obale vodi u planinu. Dve milje, rekao je čuvar. Uprkos džungli, trebalo bi da to rastojanje pređe za nešto manje od pola sata...

Njegov gotovo volšebni osećaj za pravac ni ovoga puta ga nije izneverio. Petnaest minuta kasnije našao se na uskoj, blatnjavoj stazi prekrivenoj isprepletanim tragovima automobilskih guma.

Bila je dobro čuvana, naravno, ali ništa manje nije ni očekivao, pa se prikrao stotinak jardi iznad mesta gde se staza vešto kamuflirana žbunjem, sa stajala sa obalskim putem.

Izolovan plastikom zelene boje, telefonski kabl pružao se paralelno sa stazom, skriven u travi, žbunju, puzavicama. Neko ga je postavio sa pravim istočnjačkim strpljenjem, bez žurbe, ali je on pogledu ninđe

bio tako vidljiv kao da je obojen jarkocrvenom bojom.

Taj kabl značio je neprekidnu vezu rudnika i straže na početku puta. Dobro...

Neće biti patrola duž staze...

Ponovo se kretao onim karakterističnim korakom ninđe kome se žuri, brzinom koja je pretila da ga u gotovo svakom deliću sekunde dovede u kontakt sa nekom preprekom: deblo drвета, gustim spletom lijana, jamom punom vode zaostalom od poslednjih kiša. Ali je to ostajalo samo pretnja, jer njegovi refleksi su takvu mogućnost svodili na minimum.

Među prstima na momente mu je nešto svetlucalo. Zvezda od najboljeg čelika, iskovana pre mnogo stotina godina rukom japanskog kovača čija je tajna otišla u grob zajedno sa njim. Ivice njenih krakova bile su oštrije od najoštrijeg brijanja, obećavajući sigurnu smrt svakom kome se zariju u telo.

Šuriken. Užasno, nevidljivo i nečujno oružje nindža...

Ali nije bilo potrebe da se to oružje upotrebi dok je trčao paralelno sa stazom, duž telefonskog kabla, Arijadninog konca koji ga neće izvesti, već

uvesti u lavirint najstrašnijih opasnosti.

Čak i da je znao za to, nindža ne bi usporio svoj trk...

Međutim...

Zastao je tako naglo da je gotovo izgubio ravnotežu. Za njega veoma redak događaj...

Tanka žica, jedva nešto deblja od paučine, bila je razapeta na visini od jedne stope poprečno na pravac njegovog kretanja. Deo sistema obezbeđenja svakako, povezan sa poteznom minom ili nekim sličnim neprijatnim iznenađenjem.

Oslonjen na vrhove prstiju nindža je pogledom opipavao tle oko sebe. Uski prolaz između dva stabla drвета, gusto obrašla puzavicama, nametao se kao prirodni put do skrivenog rudnika.

Kutija obojena bojama džunge bila je pričvršćena za jedno od stabala u visini čovekovog trbuha. Svako ko bi neprežno zapeo za žicu mogao je računati da će ga pogoditi najmanje desetak krhotina te vešto skrivene mine.

»Gruba zamka«, pomisli nindža. »Moraju je ponovo postavljati kad god neka životinja aktivira minu...«

Haragei je tiho opominjao na opasnost dok se spremao da preskoči žicu.

Gruba zamka?

Hmmm...

Kleknuvši na tle prekriveno trulim ostacima biljaka, ninda uperi pogled na ono mesto na koje je morao stati prekoračujući žicu...

Nešto nije bilo u redu sa po vršinom tla na tom mestu. Ništa upadljivo, ali...

Usne mu se raširiše u osmeh. Naravno, zamka u zamci. Čovek koji bi opazio žicu obično bi je odmah prekoračio, zadovoljan što je tako vešto izbegao minu. A onda... bum!

Zavrtevši glavom, ninda dohvati jednu od puzavica koje su u obliku džinovskih slova M i W spajale drveće. Preleteo je nekih desetak jardi i nečujno se spustio na tle, oprezno osmatrajući okolinu.

Još uvek ništa. Kao i svi sistemi obezbeđenja, i ovaj je patio od jedne krupne slabosti: suviše elektronike, premalo ljudi. Nimalo čudno za predeo ko je je, po definiciji, teško kontrolisati...

Tle je postajalo sve strmije, a iz debelog sloja trulih ostataka pod njegovim nogama sve

češće su se pojavljivale gole i oštre bezalatne stene. Put je ovde vijugao u nizu serpentina koje su se mukom penjale uz planinu.

»Da vidimo«, razmišljao je ninda. »Ko god ovuda prolazi krenuće, logično, najkraćim putem, presecajući serpentine...«

Najopasniji je najkraći put, sine moj«, jednom je rekao sensei Tanaka. Bilo je to na početku njegove obuke u tajnoj školi nindži, u vreme kada nije uspevao da savlada nestrpljenje urođeno njegovoj generaciji mladih ljudi na Zapadu...

Da, najkraći put obično je najopasniji, ali ninda ipak pođe njim, oslanjajući se na haragei. I pretpostavku da čuvari rudnika ne računaju na njegov dolazak...

Naravno, sensei Tanaka bio je u pravu. Kao i haragei koji je poslednjih nekoliko minuta sve intenzivnije slao signale opasnosti.

Tle pod njegovim nogama izmaklo se tako naglo da je tek u poslednjem trenutku uspeo da se izviije i malo promeni pravac svog pada u vešto maskiranu jamu. Vrh zašiljenog koca, otvrdnut vatrom, zakačio je samo ramenom, ali je i to

bilo dovoljno da u mišićima ostane duboka brazda iz koje je briznula krv.

Na licu ninđe ne pomeri se nijedna crta, samo mu oči postadoše za nijansu hladnije. Odmeravao je visinu jame. Petnaest stopa.

Ne previše, pod uslovom da ima prostora za zalet...

Samo što prostora za zalet nije bilo, jer između njegovog tela i koca nema više od dve, i po stope...

Koncentrišući se na bolnu, ali ne opasnu ranu na ramenu, on snagom volje zaustavi krvarenje. Samo po sebi ono ga nije moglo ugroziti, ali je lagano i sigurno narušavalo snagu ninđe. A u narednih pola časa biće mu potreban i najmanji atom njegove energije...

Šumovi koji su dopirali iz džungle nad njegovom glavom promeniše se. Bio je to znak da čuvari rudnika dolaze da vide kakva se to zver uhvatila u njihovu zamku.

Duboko dišući da bi svoju krv obogatio kiseonikom, ninđa ispod opasača izvuče još dva šurikena, labavo ih držeći u levoj ruci. Tri šurikena za tri čoveka čije je korake sada sasvim jasno čuo.

Probijajući se kroz guste krošnje, zraci sunca ostavljali su duge zlatne pruge u vazduhu iznad otvora jame. U tom oreolu pojavi se najpre ružna crna cev puške, a za njom i glava čoveka.

— Tu je, momci! — reče on trijumfom u glasu. — Nije naoružan!

— Hej! — reče drugi oprezno se naginjući nad jamu. Kao i prvi, i on je bio u uniformi zaštitne boje. — Momak je uspeo da izbegne kolac, zamisli!

Treći je ćutao, brišući znoj sa čela. Po licu mu se videlo da razmišlja treba li odmah ubiti neočekivanu lovinu ili se izložiti opasnosti i povesti je na ispitivanje u rudnik.

— Šta da radimo s njim, Maks? — obrati se njemu onaj prvi. — Da ga izvlačimo, ili...?

— Ja sam da ga odmah sredimo, do đavola! — reče Maks. U očima mu je svetlucala opasnost. — Naređenja su jasna! Ko god se pojavi u ovom kraju postaje hrana za crve!

Podigavši glavu, ninđa se glasno nasmeja. Izrazi na njihovim licima se promeniše.

— Ovaj je poludeo — reče tiho jedan od čuvara.

U uskoj jami nije bilo mnogo mesta za zamah, ali šuriken polete naviše bačen užasnom snagom. Pogodio je onoga koji je progovorio tačno u koren nosa, odbacujući mu glavu i za njom čitavo telo nekud van vidnog polja nindže.

Pre nego što su druga dvojica dospela da reaguju, kratko zazvizdaše još dva šurikena. Drugi čuvar bio je pogođen pod bradu. Pao je tako da mu samo glava ostane nad otvorom jame, obilno zalivajući zid od vlažne zemlje svojom krvlju...

Gađajući Maksa, nindža malo promeni pravac leta šurikena.

Njegov proračun bio je savršeno tačan. Pogođen u rame, Maks užasno vrisnu gubeći ravnotežu. Njegovo krupno telo gotovo sasvim zakloni krošnje drveća nad otvorom jame...

Zvuk prodiranja koca u ljudsko telo nije nimalo prijatan. Maksov krik naglo se prekide, pretvarajući se u krkljanje pu no bola.

Podigavši ruke, nindža zaustavi telo u njegovom padu. Dlanove i grudi zali mu gusta topla krv, ali je to bilo nešto na što su nindže navikle.

Prema dnu kolac se postepeno širio, zadržavajući Maksovo telo na visini od četiri ili pet stopa iznad dna. Kao zmija, nindža se provuče između njega i zida jame, hvatajući se rukama za drvo klizavo od krvi.

Sada je imao oslonac i za noge, iako je pod njegovom težinom Maksovo telo uz vlažan zvuk skliznulo malo niže niz kolac.

Dve potpuno krvave šake dohvatiše ivicu jame. Uz malo napora nindža se nađe napolju, odgurnuvši u stranu mrtvo telo čoveka koji je ležao na samoj ivici.

Zavlačeći prste u otvorene rane, nindža povрати dva svoja šurikena i obrisa ih o uniformu čuvara. To oružje biće mu još potrebno...

Stotinak jardi dalje staza se završavala u prostoru gde je žbunje bilo raščišćeno pod krošnjama džinovskih banjana koji su služili kao zaštita od pogleda iz vazduha. Malo dalje nazirao se crni stenoviti zid koji se od tog mesta dizao gotovo vertikalno naviše.

U zaklonu rastinja, nindža u širokom polukrugu obiđe čistinu, posebno pažljivo motreći tri terenska vozila na visokim

točkovima parkirana u podnožju litice. Oko njih je, sa puškom u ruci i cigaretom u zubima, leno šetkao jedan stražar.

»Ona trojica su znala da se neko privlači rudniku«, razmišljao je Lesli. »Moralo je doći do uzbune među čuvarima i ovaj momak ovde ne bi se ova ko hladnokrvno šetao...«

Nova zamka, dakle. Njegov nevidljivi protivnik, čovek koji je iz pozadine vukao sve konce, bio je lukav, izuzetno lukav...

Iza vozila nazirao se luk ulaza u pećinu, zazidanog krupnim neravnim stenama. Tu se svakako nalazio neki ulaz, ali ga iz ovog ugla nije mogao videti.

Da, sada je već bilo jasnije... vrata od teškog, masivnog drveta, okovana širokim čeličnim trakama.

Stražar ispred njih bio je samo mamac, naravno. Gde se nalaze oni koji strpljivo čekaju da divljač uleti u tek postavljenu zamku?

Kažu da iskusne ninđe jednim pogledom, u roku od dve ili tri sekunde, mogu pronaći grešku na tapiseriji koja prekriva čitav ogromni zid. To je

samo ilustracija njihove veštine, naravno, jer nijedan ninđa ne bi svoj talenat rasipao na takvom jednom poslu. Međutim...

Zid od zelenila nije bio tako gust da Lesli ne bi u njemu mogao nazreti uperene cevi. Tamo dve, na drugoj strani tri... i sumnjivi pokreti pod ceradama vozila.

»Dobra zamka«, pomisli, »s obzirom na brzinu kojom su je morali improvizovati. Pa u redu, gospodo... da vidimo kakve nerve imate...«

*
* *

Tridesetak minuta kasnije mišićavo telo ninđe potpuno se stopilo sa zelenilom.

Bio je to pravi podvig veštine kamufliranja, izveden sa bezgraničnom strpljivošću i ogromnim iskustvom. Svukavši odeću sa sebe, Lesli je svoje telo zaštitio čitavim spletom lišća i puzavica ispod koje se skrivao samo opasač sa šurikenima i nožem i dugo, tanko uže od crne svile omotano oko pojasa.

U polumraku džungle čak i najiskusniji starosedelac mogao je proći na stopu od njega, a da ne zapazi telo sliveno za pozadinom. Stražari oko rudnika nemaju tako oštar pogled. Sem toga, oni će ga očekivati sa druge strane...

Bez žurbe se sada provlačio kroz džunglu paralelno sa liticom, ne stvarajući nikakav šum. Stotinak jardi dalje odbačio je mesto koje će mu omogućiti da se uzvere uz stene i ulazu u rudnik priđe iz pravca u kojem ga, nadao se, niko neće očekivati...

Bio je to još jedan podvig njegovog duha i tela, trijumf stare japanske veštine koja će uskoro, za stotinu godina možda biti potpuno zaboravljena. Palac po palac, pokrećući udove sa ubistvenom sporošću on je menjao svoj položaj na gotovo goloj litici, neprestano izloženoj pogledima nekoliko ljudi, savršeno se uklapajući u retko žbunje i puzavice koje su rasle po kamenu vrelo od sunca.

Sat. Sat i po...

Dva sata.

Bio je sada iznad ulaza u pećinu, zaklonjen stablom drveta koje je iz pukotine u kamenu

štrčalo gotovo horizontalno. Njegov pogled još jednom pažljivo obuhvati svaki kvadratni palac tla koje je ležalo stotinak stopa pod njim.

Čuvari rudnika postajali su sve nervozniji i sve ubeđeniji da onaj koga čekaju neće doći. Tamo se iz žbunja izvijao oblačić plavog dima, donoseći do nosa ninde prepoznatljiv miris jakog i jeftinog duvana. Drugi čovek je rasejano gladio svoju pušku, lupkajući kundakom o stablo drveta. Ispod cerada dži-pova čuo se prigušen razgovor...

Bilo je samo pitanje vremena kada će neko od njih glasno opsovati, izaći iz zaklona i reći da je sit ove gluposti sa zasedom u koju niko neće upasti.

Pred nindom je, međutim, tek bio najteži deo puta: spustiti se neprimećen niz stotinu stopa stene, nečujno skočiti pred ulaz u rudnik i tada potražiti prolaz u njegovu mračnu unutrašnjost na svega nekoliko stopa od ljudi skrivenih u vozilima i stražara koji je mrzovoljno šetkao ispred njih.

Kao zmija, crno uže skilznu niz stenu. Njegov drugi kraj bio je čvrsto omotan oko stabla.

Palac po palac, pokretima ta ko sporim da budu gotovo nevidljivi, prilika u zelenom ogrtaču od lišća spuštala se nanije.

Još desetak stopa do tla. I samo dve ili tri do zategnute cerade najbližeg vozila...

Unutra su bila dva čoveka. Ninda je jasno čuo njihove prigušene glasove, neoprezno zveckanje metalnih delova pušaka, čak i šum trenja odeće vlažne od znoja na njihovim telima.

Ako želi da i dalje ostane neprimećen, ta dvojica moraju umreti...

Gotovo punih deset minuta proučavao je njihov položaj samo sluhom, onda nož napusti svoje mesto za pojasom. Stežući čvrsto njegovu dršku prstima bosih nogu Leslie se odbaci od stene.

Kratak let, šum cerade koja se para pod nožem nošenim snažnim zamahom. Telo ninde nestade u vozilu.

Njih dvojica virili su kroz otvore u tkanini, okrenuti ninde leđima. Šum im je privukao pažnju, ali su bili previše opušteni — i iznenađeni — da bi njihov otpor imao iole ozbiljnije razmere.

Šireći ruke, ninda ščepa obojicu istovremeno za oznojene vratove, sukobljavajući se sa pogledima punim iznenađenja i straha, ustima otvorenim na krik.

Tup udarac, krckanje kostiju lobanje, nalik onome koji stvara tigar kada se sladi kostima svoje žrtve. Po podu vozila nečujno se razli krv pomešana sa mozgom...

— Tiše tamo vas dvojica, do đavola! — začu se glas iz susjednog vozila. — Koji vam je đavo? Pobili ste se?

— U redu je! — prošaputa Leslie takođe. U ruci mu je već ponovo bio nož, spreman da se zarije u lice prvog čoveka koji se nadviri u vozilo.

Iz druga dva vozila čuo se šapat, prigušen smeh. Očigledno, disciplina je naglo popuštala. Ako je do sada pobeđivao sporošću, prispevši na samo stopu ili dve od ulaza u rudnik, od ovog trenutka moraće da radi brzinom uobičajenom za ninde.

Ipak, pre toga...

Vrata nije bilo teško otvoriti sa mesta na kojem se nalazio, ali će taj šum svakako privući nečiju pažnju. A onda, stražara mora biti i na njho-

voj drugoj strani, jer su ta vrata imala dvostruku funkciju. Osim maskiranja ulaza u rudnik, ona su morala zadržati i one nesrećnike koji su se nalazili na njihovoj drugoj strani.

Prsti ninde radili su hitro i vešto. Kamuflaža od lišća ostade na podu džipa, a umesto nje navukao je uniformu jednog od dvojice stražara. Čak i ako unutrašnjost pećine bude dobro osvetljena, čuvarima na drugoj strani vrata biće potrebno dve ili tri sekunde da ispod poznate uniforme uoče čoveka kome tu nije mesto...

A sada... vrata.

Skočivši sa džipa, ninda se priljubi uz drvo, opipavajući ga osetljivim prstima. Veliki šip nije bio zatvoren, što je po tvrđivalo sumnju da stražara ima i na drugoj strani.

Uostalom, postojao je samo jedan način da se to prover...

— Hej! Kuda ćeš, do đavola?

Šapat, glasan i pun iznenađenja. Ispod podignute cerade susednog vozila gledala su ga dva sumnjičava oka.

Iscerivši mu se, ninda snažno odgurnu vrata. Kraj šunjanju je došao, od ovog trenutka on se više neće kriti!

Pognut, proleteo je kroz vrata i snažno ih zalupio za sobom. Taj zvuk stapao se sa glasnim uzbuđenim krikom čoveka koji je dozivao ostale, tvrdeći nešto neverovatno: da je onaj koga čekaju već u rudniku!

Na drugoj strani vrata — po lumrak. Kratak hodnik grubih zidova, više nalik tunelu, bio je osvetljen samo jednom malom sijalicom na suprotnoj strani, tamo gde se prilaz širio u mnogo veću prostoriju.

Preleteo ga je u četiri duga skoka, sa nožem spremnim na udarac, pre nego što su prvi uzbuđeni prsti spolja dotakli vrata.

Gde su čuvari? Levo ili desno od hodnika? Ili sa obe strane?

Čovek u uniformi pojavio se sa desne strane, cev njegove puške neodlučno se podizala, jer oči, naviknute na svetlost, u tami hodnika nisu mogle razabrati crte čoveka koji mu se tako žurno približavao.

Kratak, nemilosrdan udarac nožem odozdo naviše, jedan od onih koji trenutno donose smrt. Povukavši telo mrtvog čoveka za sobom, ninda promeni pra-

vac kretanja i pođe prema levom zidu hodnika.

— Reni! — uzviknu drugi stražar pojavljujući se sa te strane. — Kud si, do đavola...

Telo njegovog mrtvog kolege prikova ga za zid zajedno sa podignutom puškom. Ruka sa nožem još jednom se podiže i spusti, zadajući udarac vrhom noža, kroz oko do mozga. Dva tela, u grotesknom zagrljaju skliznuše na kameni pod u trenutku kada se vrata tunela širom otvoriše propuštajući spolja mlaz svetlosti i gomilu ljuđi koja je uzbuđeno urlala.

— Eno ga! — viknu njih ne koliko istovremeno. — Pucaj, do đavola! Sad je naš! Ne daj da umakne!

Klizavi od krvi, prsti ninđe sklopiše se oko sićušne kuglice izvučene iz skrovišta ispod opasača. Susrećući se sa prvim ispaljenim mecima, ona munjevitom brzinom polete prema ulazu u tunel.

Niko od te gomile gnevni nije je primetio. Ali mu ne bi pomoglo i da jeste...

Eksplziv, čiju je strašnu tajnu poznao samo Lesli, ispunio čitav tunel narandžastim plamenom iz koga dopre samo nekoliko krikova. Udarci talas

zapahnu lice ninđe dok je mogao da li će se iz usko vitalne prašine i dima pojaviti prilika spremna na borbu.

Ne... dvojica ili trojica preživelih bili su daleko od pomisli da nastave gonjenje, što su svedočili i njihovi bolni jaci i stenjanje.

Ali je napolju bilo još mnogo čuvara. Oni će, svakako, biti mnogo oprezniji. Međutim...

Priljubljen uz kameni zid, ninđa jednim dugim pogledom okruži po podzemnoj galeriji u kojoj se našao.

Očigledno, bila je to pećina prirodnog porekla, prilagođena potrebama Litonovog posla. Sa obe strane ulaznog tunela u stenu su bili urezani zakloni za stražare. Uz desni zid, u polumraku, mirovala su dva buldožera, nalik prepotopskim čudovištima. Malo dalje video se još jedan mračan hodnik koji je vodio u unutrašnjost planine.

Sa leve strane, prekriveni prljavom ceradom, ugledao je gomilu poznatih sanduka. Usne mu se raširiše u osmeh. Na ravno, rudnici ne mogu bez eksploziva. Sav taj dinamit može mu dobro doći u jednoj od kombinacija koje su mu brzi-

nom munje proletele kroz glavu.

Kojim hodnikom sada? Onim desno, mračnim, ili hodnikom tačno po sredini galerije, osvetljenim nizom malih sijalica okačenih pod svodom?

Tragovi buldožera vodili su u taj hodnik; tle je bilo posuto kamenom i zemljom. Tamo se, dakle, nešto kopalo...

Desetak dugih skokova bilo je dovoljno da pređe galeriju i nađe se na početku hodnika. Oprezno je izvirio iza kamenog zida.

Tišina i polutama koja vreba iz mračnih uglova oko oaza stvorenih bledom svetlošću retkih sijalica. Stotinak stopa pred njim hodnik je savijao, tako da ga nije mogao videti do kraja.

Ne oklevajući, on krete duž zida, dodirujući vlažni kamen levom rukom. Pogled mu je bio uprt naviše.

Ovo će biti pogodno mesto, jer je svod malo niži. Bačen kratkim, preciznim zamahom, nož prereza kablove koji su sijalice napajali strujom i u hodniku zavlada tama, prirodni element nindži.

Napipavši nož na podu, nindža nastavi hitrim korakom,

oslanjajući se na sluh koji će ga prvi upozoriti na opasnost.

Samo što opasnost nije došla odande odakle je očekivao. Niti je imala onaj vid koji je očekivao...

Potmulo odzvanjajući, u podzemnoj galeriji proradi snažni motor buldožera. Nindža zastade.

Nije bilo teško naslutiti šta će se sada dogoditi. Nindža ubrza korak.

Grmljavina motora postade mnogo snažnija kad buldožer izbi u početak hodnika. Moćni reflektori osvetliše priliku pri bijenu uza zid. Ispunjavajući hodnik čitavom širinom, gotovo dotičući kamene zidove sa obe strane, mašina poče da povećava brzinu...

Nindža je sada trčao za svojom senkom, groteskno izduženom po kamenom podu. Ako mu niko ne prepreči put, stići će do ugla hodnika mnogo pre nespretno i spore mašine, a onda...

HARAGEI!

Dugim skokom nindža se baci u stranu. Bilo je hitro izvedeno, ali možda ipak ne i dovoljno hitro, jer tri duge, crne

cevi koje su vrebale iza ugla hodnika već su rigale plamen i smrt...

*
* *

Kao usijano gvožđe, metak poprečno zapara onu svežu duboku brazgovtinu na njegovoj levoj mišici, ali ninda nije imao vremena da razmišlja o posledicama nove rane. Kotrljajući se po neravnom kamenom podu, on izbacila nož desnom rukom, ciljajući nisko, u trbuh, onoga koji ga je pogodio.

Od udarca čovek se zanesa i njegov rafal otkide komadiće kamena sa svoda, zasipajući i preostalu dvojicu. Na trenutak pucnjava prestade, ali je odjek hitaca još dugo odzvanjao pod svodovima hodnika, pomešan sa grmljavinom motora buldožera.

Šuriken je već zviždao kroz vazduh, najpre jedan, pa drugi. Oba su pogodila istog čoveka, jer se onaj drugi mudro zaklanjao iza tela svog prijatelja. Glasno kriknuvši, čovek posrte i skliznu naniže, kopa-

jući već ukočenim prstima po dubokim ranama na grudima.

Uz glasnu psovku, treći iskoči napred, podižući oružje. Oba sjano farovima, lice mu je bilo izobličeno od gneva i straha. Puška se podiže još jednom; sa ovog rastojanja njen rafal nije mogao promašiti...

Iza ugla hodnika dolete nešto tamno i lupi čoveka u potiljak. Njegova kolena kleknuše i on se teško sruči na pod, zalivajući ga krvlju i mozgom iz razbijene lobanje.

Ninda skoči na noge, pribijajući se uza zid. Ko je taj saveznik koji mu je pomogao bukvalno u poslednjem trenutku?

Ali je motor buldožera već urlao u neposrednoj blizini. Bli stajući oštrom čeličnom ivicom, mehanizam se dizao na udarac koji će smrviti krhke kosti i mišiće čoveka i ostaviti samo krvavu mrlju, nalik onoj u koju su se pretvarala dva mrtva tela pod gusenicama na kamenom podu...

Savijenih kolena, na vrhovima prstiju, malo pognut, ninda je čekao moćnu mašinu. Ruke su mu bile raširene kao da se sprema na udarac koji će zaustaviti tu gomilu čelika.

SADA!

Odbacivši se od tla, ninda polete uvis. Njegovi ispruženi prsti sklopiše se oko tankog električnog kabla pod svodom. On popusti, ali je i taj delić sekunde u kojem je telo ninde imalo neki oslonac bio dovoljan...

Opruživši noge, telo ninde polete paralelno sa tavanicom, promašivši za palac ili dva čelik podignut na udarac. Pleksi-glas na čelu kabine popustio je poput krhkog stakla čaše za vino; užasnom snagom bosa sto pala ninde sručiše se u grudi čoveka za upravljačem, mrveći kosti rebara kao kutiju šibica.

Uz glasan tresak čelik, sada van kontrole, sudari se sa tvr, dim kamenom zida i bučni motor se ugasi. Bez šuma, ninda skliznu na vrelu haubu motora i sa nje na tle.

U iznenadnoj tišini jasno su se čuli koraci i teško disanje ljudi koji su trčali za mašinom, zveckanje njihovog oružja spremnog da paklenom vatrom zaspe uski hodnik. Bez oklevanja, prsti ninde sklopiše se oko eksplozivne kuglice, poslednje.

U uskom hodniku eksplozija je imala još strašnije posledice

ce nego u mnogo većoj zapremini ulaznog tunela. Udarci talas obori i nindu sa nogu, iako se svom snagom uhvatio za gušenicu buldožera. Njegovo oporuženo telo zasu kiša krhotina od stena za kojom su sledili drugi, mekši i lakši komadi. Komadi ljudskih tela kojima je eksplozija oblepila zidove i svod hodnika.

Tišina. Samo je negde u dubini planine još odzvanjao odjek eksplozije...

— Les?

Ninda se lagano uspravi, iako nije bilo neposredne opasnosti. Jedini čovek u ovoj pećini koji zna njegovo ime je...

— Ti si, Pite?

— A ko bi drugi? — odjeknu tih smeh iz mraka. — Čim sam čuo vatromet znao sam da si stigao. Nisi baš žurio, a?

Dve tople ljudske šake dotakoše se u tami.

— Pite... da li je Sumiko ovde?

Kratko oklevanje.

— Nije — uzdahnu Tabasako. — Nije, do đavola! Šta se dogodilo, oteli su je?

— Da. Bio sam ubeđen da je ovde, boga mu!

— Ne. Da je sa ostalima u rudniku, ja bih je svakako vi-

deo. Slušaj... kada si ušao ova mo, video si desni hodnik?

— Da. Misliš da je tamo?

— Moguće. Tu sam proveo noć. Taj hodnik služi za smeštaj radnika... ako se to prokleta vašljivo mesto može nazvati smeštajem!

— Taj hodnik je bio pust kada sam prošao, ali nisam ulazio u njega. Koliko ljudi još ima tamo, Pite?

— Rudara ili čuvara?

— I jednih i drugih. Ne računajući ove koje smo zajednički sredili.

— To je uglavnom tvoja zasluga. Moj je samo onaj koga sam lupio stenom u potiljak i još jedan, tamo gde smo kopali. Ima ih još sedam iza mene, Les.

— Hoće li poći za tobom?

— U tome i jeste stvar. Poći će, iako ne svi. Mi smo ovde između dve vatre, kako stvari stoje.

— Neko mora ostati da motri na kopače, zar ne?

— Da. Trojica najmanje. U tom paklu više i nije potrebno, naročito kad... Čekaj! Čuješ li nešto?

— Da. Korake. Opet tri čoveka.

U mraku zakrckaše kosti kada je Pit zadovoljno protegao svoje moćno telo.

— Prepusti ih meni, Les — šapnu on. — Molim te... Proveo sam sa njima manje od dvadeset četiri časa, ali je i to dovoljno da poželim da ih lagano ubijam, jednog po jednog!

— Tako loše?

— I gore! Prepuštaš ih meni?

— U redu — osmehnu se ninda u tami — ali i ja idem s tobom. Za svaki slučaj, znaš..

— U redu...

Ne stvarajući ni šuma, njih dvojica došunjaše se do krivine hodnika. Tri čoveka već su stizala iz suprotnog smera.

Liton je zapošljavao iskusne ljude. Jedan je oprezno hodao napred, osvetljavajući put sebi i drugoj dvojici, onima koji su ga štitili iz tame, džepnom lampom široko isturenom u levoj ruci.

Dotakavši Lesliejevu ruku, Pit se tiho opruži po kamenom tlu. Shvativši njegovu nameru, ninda se priljubi uz suprotni zid, nastojeći da se što bolje zakloni iza neravnine u kamenu.

Zastali su na deset jardi od Pitovog tela.

— Hej! — uzviknu prvi pri gušenim glasom. — Neko leži...

— To je onaj momak koji je zadavio Smitija... mora da je naleteo na Ruperta i onu dvojicu.

— Aha... samo oprezno, ljudi. Čuli ste eksploziju maločas... ovde se dogodilo nešto vrlo ga dno...

U trenutku kada se čovek sa lampom nagnuo nad njega, Pit ga pogodi naglo ispravljenim nogama u trbuh, odbacujući ga na čuvara koji mu je stajao sa desne strane. Tih kao smrt, ninda je već sklapao šake oko vrata trećeg. Uz sav prasak, vratni pršljenovi popustiše pod njegovim čeličnim stiskom.

Pit je bio na vrhu tamne gomile u koju su se sručila prva dvojica i iz tog pravca dopiralo je bubnjanje ogromnih pesnica po njihovim glavama.

— Polako, Pite! — prošaputa Leslie. — Jedan nam je potreban živ, do đavola!

— Uh... zaboravio sam. Uostalom, tamo kud idemo ima ih još, znaš.

— Pričekaj...

Mlaz svetlosti lampe podignu te sa poda osvetli dva gotovo unakažena lica. Jednom od njih očigledno nije bilo pomoći; sm

rskane vilice bile su ukočene, beonjače njegovih očiju prevrnutе. Drugi je još disao, teško hripajući i pljujući krv iz rana koje su polomljena rebra stvorila u njegovim plućima.

Ninda ga grubo prodrma i čovek uz jauk otvori oči.

— Slušaj dobro, momak — prosikta ovaj oštro. — Ako na vreme stigneš do hirurga još imaš šanse da preživiš. Razumeš?

— Da... ah...

— Onda moraš brzo reći ono što želim da znam... inače, garantujem ti da će pogrebnik biti jedini koji će imati posla sa tobom. Jasno?

Čovek ovlaži usne krvavom pljuvačkom. Na licu mu se videlo da mu čak i najmanji pokret glave zadaje bol.

— Da li je pre nekoliko sati ovamo dovedena jedna devojka? Crnka, niska rastom, liči na Japanku?

— N...n...ne...!. sigurno ne...

— Kuda su je mogli odvesti? Postoji li još neko skrovište osim rudnika?

— N... ne znam... oni...

— Govori, proklet bio! — ogromna pesnica Tabasko Pita još jednom se nadnese nad lice čuvara.

— Možda... možda kućica na reci...

— Na kojoj reci, do đavola,

— Reka koja teče kroz plantažu... u gornjem toku... četiri pet milja... tu drže devojke za...

— Za šta?

Ponovo krvava pena na usnama. Ninda je znao da čoveku pred njegovim nogama pre ostaje još samo nekoliko gadnih minuta...

— Za zabavu... devojke za zabavu... Mister, boli me... užasno boli... doktora... neću... da umrem!

Nož mu se zario u srce tako brzo da njegove zamućene oči nisu ni videle taj pokret. Stresavši se, telo čuvara se umiri na kamenu.

Uspravivši se, ninda oslušnu. Ni sa jedne strane mračnog hodnika nije se čuo nikakav šum.

— Kako izgleda tamo, Pite?

— U rudniku? Gadno. Pre svega, šta misliš šta se tamo kopa?

— Nisam siguran, ali pretpostavljam. Nešto opasno?

— Opasno? Čoveče... od toga se prave atomske bombe!

Pogled ninde odluta prema drugom kraju hodnika, tamo

gde se u nedrima planine krio Litonov rudnik.

— Uranit? — prošaputa. — UO_2 ?

— Tačno, mladiću. Oni nesrećnici tamo kopaju rudu pijucima i rukama, drobe je na primitivnim drobilicama koje ti ispune pluća prašinom za nekoliko sati rada, a onda je pakuju u kutije olovni zidova. Vrlo zgodan posao, je l' da?

— Kako da ne — ninda se isceri, ali taj osmeh nije obećavao ništa dobro Litonu i njegovim kreaturama. — Koliko ljudi izdrže tamo? Šest meseci, godinu dana?

— Nisam tamo video nikoga ko bi se nalazio duže od tri meseca, Les. Izgleda da ih uklanjaju čim pokažu prve znakove bolesti od zračenja.

— I oni to podnose! Prokletstvo, zar su toliko glupi?

Pit pređe rukom preko čela mokrog od znoja.

— Ima tu još nešto, Les. Ponašaju se čudno. Kao automati, ako razumeš šta hoću da kažem. Kada im kažu da rade, oni rade. Kažu im da legnu, oni ležu... Niko od njih ne traži ni hrane ni vode sve dok im ne gurnu kašike u ruke. Užasna prizor!

— Droga?

— Da. I mislim da je stavljaju u vodu za piće. Za svaki slučaj, nisam ništa ni jeo ni pio otkako su me dovukli u ovu prokletu jazbinu!

— To nije dobro. Računao sam da te nesrećne ljude iskoristim kao pomagače u pokušaju da izađemo odavde.

Pit odmahnu glavom.

— Ništa od toga. Moramo se sami snaći.

Spustivši se na kameni pod, ninda je nekoliko minuta nape-to razmišljao. Pit je iskoristio to vreme da se naoruža pištoljem skinutim sa opasača jednog od mrtvih stražara.

— Tako — reče zadovoljno, škljocnuvši zatvaračem. — Ni pesnice nisu loše oružje, ali ne treba preterivati. Zglavci na prstima već su mi isečeni od njihovih smrdljivih zuba! Dakle, šefe? Nešto si smislio?

— Postoji samo jedan način da izađemo odavde — hladno se osmehnu ninda.

— Kao i obično — progundā Pit. — Mogu li da čujem? Ili je to možda vojna tajna?

Leslijevo lice raširi se u veselo osmeh.

— Dopašće ti se, Pite. Nešto u tvom stilu. Oni će nas če-

kati na jednoj strani, a mi ćemo sebi probiti prolaz na drugoj...

*

* *

— Pazi, boga mu! — prošputa Tabasko. — Treba da probijemo stenu, a ne da sebe dignemo u vazduh!

— Ne brini, ovaj eksploziv nije toliko osetljiv — umiri ga Lesli, sigurnim pokretima povezujući dugi minerski kabl sa uredno složenim patronama eksploziva. — Naši prijatelji na polju doživće prilično iznenađenje...

Razgovarali su tihim glasom, iako nije bilo opasnosti da će ih neko čuti. Podzemna galerija bila je mirna i tiha, nikakav šum nije dopirao iz hodnika koji je vodio u dubinu planine, još manje od tunela spojenog sa ulaznim vratima. Ma ko zapovedao stražarima, odlučio je da ovoga puta čeka sa malo više strpljenja. Najzad, ljudi zatočeni u galeriji nisu mogli ni na jednu, ni na drugu stranu.

Ili su stražari tako bar mislili...

— Les...

— Šta je sad opet?

— Ovaj... dobro si pogledao svod? Mislim, šta ako nam se čitava ova prokleta planina sruči na glavu, a?

— Neće, ne boj se. Bazalt je veoma čvrst, a eksploziv sam postavio tako da maksimalne efekte dobijamo tačno na određenim mestima. Mene više zabrinjava nešto drugo: odlomci stena mogu nam zakrčiti put tako da do izlaza stignemo prekasno, kada kod njih prvo iznenađenje prođe.

— Važno je da izađemo iz ovog groba — uzdahnu Pit. — Nekako je sve ipak jednostavnije na svetlosti sunca, znaš...

— Tačno. I njima će biti jednostavnije da nas pogode. Sp reman si?

— Za šta, do đavola? Ti vodiš ovu igru. Otkako sam ti pomogao da preneseš one sanduke ovamo, nisam ni prstom mrdnuo!

— Imaćeš sada posla, možda i suviše. Idemo natrag, u zaklon.

Odmotavajući pažljivo za sobom kabl, njih dvojica povukoše se u hodnik za koji je Pit rekao da služi za smeštaj kopčima. Eksploziv je bio posta-

vljen dvadesetak jardi dalje, uz zid blizu tunela, tamo gde je ninda procenio da je kamena prepreka između njih i svetlosti dana najtanja.

U mrklom mraku prsti ninde spretno povezaše kontakte mašine za paljenje mina. On duboko udahnu vazduh, ispunjavajući krvotok kiseonikom.

— Pazi, Pite! Pet... četiri... tri... dva... jedan... SAD!

Kameni pod zastresao se, udarni talas stiže noseći sa sobom tutnjavu, još strašniju za to što se mnogo puta odbila između uskih zidova tresući planinu iz temelja. Tamu ispunila zagušljiva prašina, ali se kroz tu prašinu uporno probijalo koplje svetlosti zelene boje, svetlosti sunca filtrirana kroz zeleni pokrov džungle.

Pit oseti kako ga jedna snažna ruka povuče prema tek načinjenom izlazu. Možda je ninda nešto i vikao, ali su njegove oči bile zaglušene tutnjavom eksplozije.

Kretao se kao u snu, posrćući preko krhotina od kamena, sa pogledom uperenim u otvor pred njima, načinjen na visini od nekih šest stopa. Hvatajući neravnu ivicu, ninda se već provlačio kroz otvor i Pit po-

hita za njim, osećajući kako mu se ona magla postepeno razilazi pred očima.

Prašine i dima bilo je i na polju, ali su iz oblaka dopirali uplašeni povici i retki pucnjevi koje je neki zastrašeni čuvar ispalio na nešto što mu se učinilo sumnjivim.

Promolivši glavu kroz otvor Pit vide kako ninda kao tigar skače na ramena čoveka koji je protrčao ispod njega. Nož blesnu jednom, drugi put.

Uspravivši se, ninda potrča u stranu, mašući rukom Pitu da pođe za njim. Pit zaurla u pokušaju da ga upozori, jer je sa svog mesta video da trči pravo na trojicu ljudi koji su već prinosili puške obrazu.

Isplatio je čitav magacin pištolja prema njima, škrgućući zubima, svestan da su predaleko. Sa gadnom psovkom na usnama, skočio je sa stene i potrčao prema mestu gde je obračun upravo počinjao.

Pit se varao misleći da ninda ne vidi trojicu protivnika. Njegov pogled hladnokrvno ih je registrovao, isto kao što je sluh registrovao Pitove hlice koji su zviždali oko njega. Put kojim se kretao najpre će ih

dovesti u dubinu džungle, prema tome...

Prema tome, ta trojica moraju umreti!

»Puška je odlično oružje«, rekao je jednom prezrivo se smešeći sensei Tanaka. »Odlično, kada si u zaklonu ili nišaniš sa leđa čoveka koji te ne vidi...«

Strelac na koga punom brzinom, iz oblaka prašine i dima juri čovek iskeženih zuba, sa velikim nožem u rukama, obično puca bez razmišljanja, upevivši cev direktno u metu. Metak iz cevi može imati samo jednu putanju, određenu strogim zakonima balistike, a ta putanja je jednostavna i predvidljiva...

Naglo zaokrenuvši u pola ko raka, ninda s lakoćom izbeže prvi rafal sve tri puške. Za drugi čuvari nisu imali vremena, jer je nož mnogo fleksibilnije oružje, sposobno da brzinom munje prati zamisli onoga u čijoj se ruci našao.

Zakotrljavši se po tlu, ninda dugim potezom preseče žile pod kolenom najbližeg čoveka, osećajući kako meci kidaju vazduh nad njegovom glavom. Drugi je bio veštiji. Svestan da nema vremena da puca, doče-

kao je nindū udarcem kratke cevi, odozgo naniže, ali taj udarac nije pogodio cilj. Provukavši ruku sa nožem kao zmiju kroz gard, Leslie zari vrh noža u njegov trbuh, koristeći telo čoveka kao zaklon od hitaca onog trećeg.

Već mrtvo, telo na trenutak zadržaše u vazduhu udarci me taka. Iz suprotnog pravca dolete nož, pogađajući strelca u grlo. Pao je stežući rukama krvavi grkljan u trenutku kada je nindā, i ne gledajući, zadao udarac petom u lice onoga koga je oborio prvog.

Tabasko Pit pristizao je dugim skokovima, mašući beskorisnim pištoljem. Trenutak kasnije dva prijatelja nestadoše u gustom žbunju. Nikakav povik ne zaori se za njima, nijedan metak ne naruši mir džungle oko njih.

Stotinak jardi dalje nindā podiže ruku dajući znak da stanu.

— Šta je bilo? — prošaputa Pit. — Zaseda?

— Tišina...

Dugo su osluškivali, ali je ta mo kod ulaza u rudnik neko već ponovo uspostavio disciplinu, tako da se više nije čuo nikakav šum. Bez sumnje, po-

tera je išla za njima, ali u toj poteri ljudi neće biti naročito oduševljeni za pretres gustog šiblja iz kojeg svakog trenutka može stići smrt za neoprezne gonioce.

— U redu je, možemo dalje — reče nindā tiho. — Ali oprezno. Idi za mnom i na tle stani uvek tamo gde sam i ja stao... Džungla je puna zamki. Pite.

Pola sata kasnije, vešto izbegavši svim preprekama, našli su se u blizini obalskog puta. I Leslie dopusti Pitu da se malo odmori. Plavokosi div sa dubokim uzdahom klonu u zaklon najbližeg žbuna.

— Uh... kraljevstvo za konzervu piva! — prostenja.

— Ništa više ne tražiš? — osmehnu se nindā. — Koliko znam, od juče nisi jeo?

— Nisam, do đavola, ali posle sveg ovog trčanja... i one prašine u rudniku... Les, koliko je ta stvar radioaktivna?

— Ne previše. Ipak, u pravim rudnicima kopači nose zaštitne maske protiv prašine i rude ne dodirujući golim rukama, Dugotrajno izlaganje može svakako imati teške posledice. Što se tebe tiče, nema

razloga za zabrinutost, premalo si bio u kontaktu sa prašinom.

— Šta Liton radi s tom rudom, do đavola? Obogaćuje uran i negde u džungli pravi atomsku bombu?

— Ne verujem. Dovoljno lepo zarađuje i na rudi, Pite. Ipak bi jako voleo da upoznam ljude koji je od njega otkupljuju. Ali, i to će doći na red...

— Najpre Sumiko? — tiho upita Tabasko.

— Najpre Sumiko, a onda oni nesrećni ljudi u rudniku. Njih moramo osloboditi, Pite, jer ih čeka sigurna smrt. Liton ne sme dozvoliti da se za to dozna. Svaki od rudara nesposoban za rad može očekivati samo smrt i ništa drugo!

— To sam i sam zaključio — promrmlja Tabasko. — Ideš li odmah po Sumiko?

— Ne još. Oni će me očekivati, moram uz sebe imati kompletnu opremu ninde ako želim da dođem do nje.

— Vратиćeš se tamo? U Litonovu kuću? Čoveče, ti si lud!

— Zašto? To je jedino mesto gde mi se ništa ne može dogoditi... za sada.

— Za sada — progundā Pit. — Koliko će to još trajati?

— Ne dugo — priznade ninda. — Vidiš, u pitanju je neka vrsta dvoboja između Vong Hai Šenga i mene. Pre nego što se definitivno suočimo, moramo oprobati svoju snagu i lukavstvo jedan na drugom. Od nosno, on misli da tako treba da bude... uveren sam da će se pošteno boriti do samog kraja.

— Pošteno? Ti ovo nazivaš poštenom borbom?

— Da — klimnu ninda glavom. — Nećeš nikada shvatiti kako razmišljaju ljudi sa Istoka, Pite. I meni je to teško da objasnim, ali veruj mi, zaista je tako. Do trenutka konačnog obračuna smem da se dim za istim stolom sa njim, brbljam o vremenu ili bilo čemu drugom, slobodno da jedem i pijem ono što mi Vong Hai bude ponudio. Čudno, zar ne?

— I šta sada? Izaći ćeš na taj put i podići ruku da bi zaustavio prvo vozilo koje krene prema plantaži.

— Upravo tako — osmehnu se Lesli. — Naravno, pre toga ću se malo oprati na potoku i ponovo navući svoju odeću. I ti ćeš se malo urediti, Pite, mi

idemo u jednu kuću dostojnu poštovanja...

*
* *

— Ne, mister Eldridž — smireno je odvratio Vong Hai, skoro sklopljenih očiju tako da se činilo da spava. — Ne. Mi nemamo veze sa tim. Naravno, budući da se takva ilegalna aktivnost odvija u blizini naše plantaže, ja ću...

— Obavestiti policiju? — ledeno se osmehnu Leslie igrajući se srebrnim nožem sa divnim ananasom na svom tanjiru. — Vrlo dobro, mister Šeng. Gde su policajci koji su pozvani zbog nestanka moje kolegice? Ja ih nisam video. I ne verujem ni da su uopšte dolazili.

— To sam vam objasnio — lice Kineza i dalje je bilo savršeno mirno. — Gerilci su opaženi u jednom selu uz obalu, tako da je potera usmerena na tu stranu.

— Šta će se dogoditi sa istragom o ilegalnom rudniku? — nasmeja se Leslie. — Neko će i njega videti u selu uz obalu, pa će potera biti usmerena

tamo? Dosta mi je priče, mister Šeng. Gde je Liton? Želim da razgovaram sa njim.

— Na žalost, mister Liton je...

— Veoma zauzet čovek — dovrši ninda sa osmehom na licu. — Gde je, Vong Hai? Na nekoj drugoj plantaži? Ili se vratio u Ameriku?

Skrivajući svetlucanje u očima, Vong Hai lagano ustade.

— Na drugoj plantaži pedesetak milja severnije — reče mirno. — U blizini mesta Kanaj. Očekujem da će se sutra vratiti. A što se tiče sumnji koje ste izrekli, mister Eldridž, a odnose se na mog poslodavca i vašeg domaćina... zaista, one prevazilaze sve granice dobrog ukusa. Laku noć, mister Eldridž.

Ninda namignu Pitu koji se sladio pivom, ne obraćajući mnogo pažnje na razgovor. Obojica su veoma dobro znali da neće pokolebati Vong Haja i da i on dalje mirno i hladnokrvno, sa pravom kineskom strpljivošću, sprovodi svoj plan.

— Još nešto, mister Eldridž... Vong Hai Šeng zastade na vratima trpezarije koja je prosto bleštala od srebra, iako su

u njoj obedovali samo njih trojica.

— Da?

— Prinuđen sam da vas i vašeg prijatelja zamolim da u toku noći ne napuštate zgradu. Kao što ste rekli, u okolini se događa nešto neobično... ne bih želeo da se jednom od vas dvojice nešto dogodi. Laku noć, gospodo...

— Laku noć, Vong Hai. I hvala — dobaci Pit. — Vrlo ste ljubazni.

Ninđa je zamišljeno posmatrao vrata iza kojih je nestao Vong Hai.

— Prokleti Kinez — promukla Tabasko. — Jedva čekam da dođem u priliku da mu malo obradim ono njegovo žuto lice!

— Nećeš to učiniti, Pite — oštro reče ninđa. — Previše je opasan za tebe!

— On? Šta ti je, Les, ja takve...

— Ne!

Pitovo lice se uozbilji.

— Prokletstvo — reče tiho.

— Zaista je tako opasan?

— Veoma. Njega prepusti meni. Jasno, Pite?

— Ti si šef — sleže plavokosi div ramenima. — Pa onda... da pođemo na spavanje, a?

— Da. Do sutra ionako ništa ne možemo učiniti za Sumiko...

Teško da je onaj koji je prisluškivao njihov razgovor bio zavarán tim rečima, ali vreme da se zaigra otvorenim kartama još uvek nije bilo došlo. Govoreći o potpuno nevažnim stvarima, Lesli otprati Pita do sobe koju mu je Vong Hai odredio, a zatim se i sam povuče u svoju.

Spavao je čvrsto tačno dva sata. Odmor mu je bio potreban, ali se u ovoj kući nije smeo nijednog trenutka potpuno opustiti, tako da je jedan deo njegove podsvesti neprestano bio nad moćnim telom opruženim u udobnoj postelji.

Otvorio je oči i dalje ravnomerno dišući kao da spava. Čulo za vreme reklo mu je da su protekla dva sata otkako je zaspao. Za koji trenutak Pit će izvesti svoju malu diverziju i isključiti struju u čitavoj zgradi. Kvar će svakako brzo biti otklonjen, ali će to vreme biti dovoljno nindži da se izvuče iz kuće, bez nadzora skrivenih kamera i mikrofona.

Sada!

Svetlo u kupatilu, namerno zaboravljeno, zatrepta i ugasi

se. Jednim jedinim glatkim pokretom ninda se podiže sa postelje, ščepa opasač sa stolice i u dva nečujna koraka nađe se na terasi.

Osmeh mu na trenutak osvetli lice. Vong Hai nije se zadovoljio samo opomenom da u toku noći ne napušta zgradu.

Na travnjaku, udobno zavaljeni u stolice u trske, dva čoveka su motrila mračnu fasadu zgrade sa puškama preko kolena.

A grana nara drveta, ona koja je Lesliju omogućivala da izađe sa terase, bila je prestrugana uz samo deblo!

Lesli zavrte glavom. Igra je dobijala ozbiljniji tok. Vong Hai ovoga puta zaista želi da ga zadrži u kući, dok...

Dok šta?

Skliznuvši po glatkoj ploči terase kao zmija, ninda osmotri žbunje iza travnjaka. Da, Vong Hai je učinio ono što je od njega i očekivao: tamo u žbunju sedeo je još jedan stražar, sa zadatkom da motri na prvu dvojicu i priskoči im u pomoć ako to bude potrebno...

Da mu je pri ruci vreća sa kostimom i oružjem ninde, posao bi bio lak. Ta vreća, međutim, sada se nalazila kod

Vong Haija, potvrđujući ono što je Kinez svakako već sumnjao.

Ninda duboko udahnu vazduh.

— Vrlo dobro, mister Šeng — reče tiho. — Dosta je bilo igre u rukavicama...

Izreka da opasno oružje ne postoji, već samo opasni ljudi, kao da je smišljena za ninde. Radeći brzo, Lesli je za nekoliko minuta improvizovao nešto čemu bi se ona dvojica sa puškama svakako nasmejali da su mogli videti.

Ali, nema manje ili više opasnog oružja...

Strelica načinjena od šipke kišobrana živih boja nađenog u plakaru bila je suviše laka. Ninda njen zadnji kraj opteretiti komadom lima sa pozadine ogledala u kupatilu, dajući mu prstima oblik koji će istovremeno stabilizovati let strelice.

Tanka čelična šipka koja je nosila zavesu, za običnog čoveka bila bi prejak luk. U rukama ninde poslušno se savijala i ispravljala, obećavajući da će strelici dati dovoljnu početnu brzinu ako se dobro zategne tetiva od gajtana za zavesu.

Zaštićen tamom, ninda nape svoje moćne mišice, zaboravljajući na bol u povređenoj ruci...

Uz tihi šum, nalik kratkom uzdahu iznenađenja, strelica po lete kroz vlažni i topli vazduh noći nad džunglom. Žbunje zašušta...

— Šta, do đavola! — jedan od stražara skoči na noge podižući pušku.

Iz žbunja istetura prilika čoveka golog do pojasa, sa kukovima obavijenim tkaninom živih boja. Obe ruke bile su mu sklopljene na trbuhu, a između njih ninda je nazirao zadnji kraj svoje strelice.

Sada, kad oba stražara gledaju prema čoveku sa strelom u trbuhu!

Kažu da nije opasno skočiti sa bilo koje visine... opasno je stići na zemlju posle takvog skoka...

Iako je njegov skok bio dug više od dvadeset stopa, ninda je meko i nečujno pao na travu, održavajući se na nogama. Prvi korak, drugi... kod trećeg je već dostizao svoju uobičajenu brzinu, gutajući prostor koji ga je razdvajao od stražara još uvek zagledanih u onoga u žbunju.

Čudnom ironijom sudbine, umrli su u istom trenutku kada i on, do poslednjeg časa ne shvatajući šta se to dogodilo. Prvom je kratki nož kao kroz vodu dopro do srca i bacio ga u travu. Drugi je ivicom desnog dlana primio udarac koji mu je trenutno prekinuo kičmeni stub.

Odvukavši dva nepomična tela u žbunje, ninda se vrati do čoveka probodenog strelom. Sručio se na lice, tako da je od tog novog udara vrh tanke čelične šipke za gotovo čitavu stopu izašao na njegova naga leđa.

Sada je mirno mogao krenuti do mesta gde su čuvali Sumiko, ali je ninda pre toga želeo nešto drugo...

Svoje oružje!

Prozori odaja u kojima je stanovao Vong Hai bili su mračni, ali to nije značilo ništa. Kinez verovatno nije bio u svojoj postelji, zauzet jednim od svojih tajanstvenih poslova, i to svakako poslom važnijim od ostalih, s obzirom na upozorenje Lesliju da ne napušta zgradu.

U međuvremenu nekoliko prozora kuće se osvetlilo i ninda shvati da je kvar na električ-

nim instalacijama otklonjen, što je značilo da ponovo treba da računa na alarmne uređaje.

Međutim...

Sa osmehom na licu, on mirnim korakom pređe travnjak i podiže ruku da zakuca na prozor Vong Hai Šenga. Jednom, drugi put...

Nikakvog odgovora. Stisnuvši prste u pesnici, on lupi po staklu i prozor se uz tresak sruči.

Vong Hai je bio suviše ponosan da bi dopustio da njegov stan štite alarmni uređaji. Nikakva sirena nije zaurala, ni jedno zvono nije zazvrjalo da bi signaliziralo kako je neko provalio u dobro čuvano svetište Kristofera Litona...

Zvuk razbijenog stakla svakako će nekoga privući ovamo, ali će proći dosta vremena do tog trenutka, a njemu je potrebno samo nekoliko minuta da pronađe mesto na koje je Vong Hai skrio njegovu torbu.

Čak i manje...

Hladan osmeh ponovo zaigra na usnama ninđe. Vong Hai je očekivao posetu i hteo da mu da do znanja da već poznaje njegovu najbolje čuvanu tajnu...

Odeća ninđe ležala je uredno postavljena na tepihu salo-

na, kao čovek sa raširenim rukama i nogama. I oružje je bilo tu: katana u koricama uz desni rukav kostima, vakizaši uz levi. Ostali predmeti bili su poređani u pravilan krug oko kostima.

Jedan predmet bio je suvišan. Bodež sa raskošno izvajanom drškom čije je sečivo hladno blistalo na mesečini...

Njegov vrh bio je zariven u kostim ninđe.

Tačno na mestu gde se nalazi njegovo srce...

*

* *

— I šta to treba da znači, do đavola? — progundā Pit.

— Hoće da te uplaši, a?

— Ne — ninđa odmahnu glavom koju je skrivala tamna kapuljača. Iz uskih proreza oči su mu blistale hladnim sjajem.

— On zna da me ne može uplašiti. To je objava rata i dokaz da sada zna moju tajnu.

— Lud je — sleže Pit rame nima obazirući se oko sebe. Iako je kuća ostala daleko iza njih, on se još uvek plašio potere. — Mogao je dati da se tvoje oružje negde sakrije ili

odnese. Ili ga i sam upotrebiti, do đavola!

— Mogao je, ali je to njegov način da pokaže kako me se ne plaši. A čovek koji se ne plaši jednog ninđe, iako je potpuno svestan njegovih moći...

— Taj tip ima neki skriveni adut u rukavu — klimnu Pit glavom. — U redu, šta sada?

— Sada se razdvajamo. Ti kreni uz potok i pronadi tu kuću u kojoj bi trebalo da se nalazi Sumiko. Pokušaj da je oslobodiš, ali ako ti izgleda suviše opasno, vrati se natrag u kuću. Ako joj se do sada ništa nije dogodilo, neće ni sledećih nekoliko sati. U redu?

— U redu — Pit ga potapša po ramenu. — A ti?

— Ja imam utisak da će Vong Hai i Liton noćas obaviti neki krupan posao u blizini rudnika. Hoću da budem tamo i vidim šta se događa.

— Krupan posao? Do đavola, čoveče, zašto ne pitaš? I ja imam pravi mali rudnik... rudnik informacija!

— Znaš šta smeraju? — iznenadi se Leslie.

— Svakako. Ove noći stiže brod po sledeći tovar rude. Da smo produžili samo malo da-

lje kroz onaj hodnik, video bi kutije spremne za transport.

— Utoliko bolje — isceri se Leslie ispod maske. — Biće to onda prilika i da ih malo udarim tamo gde su najosetljiviji... po džepu! Kreni, Pite, imać da pređeš mnogo duži put od mene. Mnogo sreće!

— I tebi... Samo da znaš, biće ti i potrebna sa tim prokletim Kinezom!

Izbegavajući duge pruge srebrne boje koje je mesečina ostavljala po čistinama, ninda je brzo napredovao prema obali, osluškujući tihi šum talasa po mekom, belom pesku. Ovo mesto zaista je bilo raj, ali samo na prvi pogled; kao u legendi, pakao se krio samo nekoliko koraka dalje, u grotlu ugašenog vulkana koji je još uvek smrdelo na sumpor.

Ipak, ovaj raj stvorila je priroda, a za pakao su bili odgovorni ljudi. Ljudi jedne posebne vrste.

Njemu se činilo da je takvih ljudi sve više. Ljudi spremnih da objave rat zbog nekoliko kvadratnih milja džungle ili peska, ljudi spremnih da ugroze život čitavih generacija radi svog profita...

Ljudi za koje život drugog čoveka nije svetinja...

Protiv njih se on borio, sa više ili manje uspeha, još od trenutka kada se vratio iz Japana naoružan katanom i svim znanjima jednog ninđe. Borio se nemilosrdno, ne birajući sredstva, svestan da će, pre ili kasnije, u toj borbi i sam postati jedna od mnogobrojnih žrtava...

Ne, nisu to bile misli za ovaj trenutak i on ih odlučno odbaci od sebe, razgledajući mesto gde se tajni put do rudnika spajao sa putem za Liangu. Najpogodnije mesto za pristajanje brodova je onaj mali zaliv tamo, ali će ga Vong Hai bez sumnje dobro čuvati...

A njegovi ljudi biće oprezniji nego obično, jer sada imaju iskustva sa čovekom koji napada i ubija užasno brzo i nemilosrdno...

Ne zadržavajući se čak ni da zbací sa sebe kostim koji mu ionako neće smetati, ninđa zagazi u vodu krijući se u senci drveća. Okean je bio topao i tih, ali je to bila maska iza koje se kriju mnoge opasnosti. Svaka od njih pojedinačno, ipak je bila mnogo manja od opasnosti koje vrebaju na kopnu.

Plivao je ravnomerno, bez šuma, držeći nad površinom vode samo glavu. Uskoro neće smeti čak ni to, jer se bližio izloženom mestu, malom rtu koji je sa ove strane štitio zaton u koji će pristati Litonov brod.

Ispunivši pluća vazduhom, on zaroni. Na krajnjoj izbočini rta svakako će se nalaziti osmatrač spreman da upozori na približavanje nečeg sumnjivog sa pučine. On će osmatrati horizont, ali će svaki neoprezan pokret ipak privući njegovu pažnju.

Čulo orijentacije nije napuštalo ninđu. Bešumno je izronio na drugoj strani rta, unutar zatona, na svega nekoliko stopa od mračne obale obrasle žbunjem.

Brod je bio tu, jedno od onih malih brzih plovila koje krstare duž obale filipinskih ostrva kao najbrže i najpogodnije prevozno sredstvo. I najneupadljivije, naravno. Gotovo svaka vrsta tovara mogla se bezbrižno prebaciti na veće prekookeanske brodove van teritorijalnih voda za svega sat ili dva, a onda je posada mirno mogla da nastavi ribarenje da bi se pred jutro vratila u svoju luku.

Čak i u mrklom mraku posao se odvijao brzo i tiho. Opkoljeni stražarima sa puškama u rukama, gotovo potpuno nagi ljudi prenosili su teške drvene kutije sa džipova i uredno ih slagali na mrežu raširenu na palubi prodića. Dizalica na svakom većem teretnom brodu ovakav tovar mogla je da prebaci u svoje skadište za manje od pet minuta kada do susreta već dođe.

»Samo što ove noći neće biti susreta«, pomisli ninda klizeći kroz vodu do boka brodića okrenutog od obale. Ostao je tu, sa glavom iznad vode, pridržavajući se rukom za užu o koje su duž boka bili okačeni odbojnici od starih automobilskih guma.

Dvadeset minuta. Na palubi, gotovo nad samom njegovom glavom začuše se koraci dva čoveka. Obojicu je dovoljno poznao da bi mogao da ih identifikuje samo na osnovu tog zvuka.

— Još pet minuta — reče Liton, odbacujući opušak u vodu. — Kao što vidiš, Vong Hai, ništa se nije dogodilo.

— Nije, ali ne znači da se neće dogoditi.

— Do đavola i tvoje kineske predrasude! Koji ti je đavo? Bio si najhladnokrvniji momak koga sam ikada sreo, a sada...

— Do sada nismo nikada imali ovakvog protivnika, mister Liton.

— Ja ne verujem u te bajke — frknu vlasnik plantaže. — Ninda pa šta? Ni on ne može ništa protiv deset naoružanih ljudi!

— Bilo ih je i više od deset danas pred rudnikom — blago reče Vong Hai.

— Da, ali ih je iznenadio. Sada mu to neće uspeti... pa čak i ako uspe da se izvuče iz kuće.

— Možda. Poverovaću u to kada ovaj brodić bude na milju od obale, mister Liton. Pre toga... ne!

— U redu, u redu! — uzdahnu Liton, paleći novu cigaretu. I po tom gestu, a i po njegovom glasu, ninda je slutio da ne oseća takvo samopouzdanje kao što pokušava da prikaže. — Hajdemo... ljudi završavaju...

Njihovi koraci se udaljiše, a ninda ostade na mestu pažljivo osluškujući.

Pet minuta kasnije brodić je bio spreman za polazak, a nje-

gov sluh rekao mu je da posadu sačinjavaju samo četiri čoveka. I to je bilo previše za brodić ove veličine, ali je Vong Hai očigledno igrao na sigurno.

Zabrektavši motorom, brod se odvoji od obale i lagano zaplovi ka izlazu iz zatona. Na šumskom putu farovi džipova već su se gubili u džungli.

Na svom mestu ninda je strpljivo čekao, osluškujući glasove ljudi sa palube. Izašavši iz zatona, brodić skrete na sever, a onda ponovo na istok, prema pučini i zakazanom randevuu negde van teritorijalnih voda.

Milju od obale, rekao je Vong Hai. Pa u redu, neka bude jedna milja...

Oprezno je pomolio glavu pod kapuljačom nad palubu. Jedan jedini čovek sa puškom u rukama stajao je okrenut njemu leđima i držao na oku tovar uvezan u mrežu. Ostala trojica bili su u maloj kabini, uz točak krme.

Kada se katana izvlači brzo iz korica, uvek se čuje karakterističan šum, nalik zviždanju. Ovoga puta ninda taj šum nije želeo i sečivo je blesnulo na mesečini nečujno kao zmija.

Pogođen otpozadi u srce, čovek se ukoči, ispućavajući pušku. Ninda je već bio tu da je prihvati levom rukom. I oružje i njegov vlasnik nemo se spustiše na prljavu palubu.

Iza leđa ninde, međutim, zaori se divlji krik, krik straha i gneva. Dva Filipinca, gola do pojasa, sa velikim mačetama u rukama, munjevitom brzinom se stvoriše na palubi i baciše na njega.

Iskusni borci, pri tom, jer posle onog prvog krika obojica su nastavili da se bore ćutke, razdvajajući se kako bi napali nindu sa dve strane istovremeno.

Situaciju je komplikovalo to što je morao da vodi računa i o trećem čoveku, onom za krmom. Površina okeana bila je mirna i on može ostaviti točak da bi sa stepenica kabine poslao koji metak iz svog pištolja...

Čelik zazveketa i ninda odbi dva prva udarca mačetama, istovremeno menjajući svoj položaj na palubi. U pravi čas, jer hitac prozuja nekoliko palaca levo od njega.

Dve mačete ponovo se podiгоše na udarac, ali je jedna od njih sada ciljala nisko, u no-

ge, dok se druga spuštala prema glavi nindže.

Ninđa podskoči privlačeći noge i podižući desnu ruku iznad glave. Iz čelika vrcnuše iskre, ali nijedan udarac nije pogodio cilj. Izmičući se novom hicu iz pištolja, ninđa načini fintu i sjuri daljem od one dvojice vrh katana za čitavu stopu u grudi, koristeći njegovo telo kao zaklon od strelca iz kabine.

Trijumfalni krik drugog čoveka koji mu se sada našao iza leđa nije trajao dugo. Pognuvši se, ninđa izbeže udarac koji bi mu svakako razdvojio lobanju na dva dela. Ispuštajući mač, on sa obe ruke ščepa podlakticu koja je držala mačetu i bez napora prebaci čoveka preko svoje glave u pravcu stepeništa.

U pravi čas da njegovo telo primi novi metak, direktno u trbuh.

Jednim skokom ninđa prelete rastojanje do stepeništa i skoči sa obe noge napred. Smrtonosnom preciznošću one se kao klešta sklopiše oko vrata trećeg čoveka, bacajući ga na točak krme i lomeći mu kičmu.

Kratki obračun bio je gotov. Mesečina je osvetlila nove mrlice na prljavoj palubi...

Izbacivši telo svoje poslednje žrtve uz stepenice, ninđa sigurnom rukom okrete točak krme i usmeri brod ponovo prema obali, gaseći poziciona svetla. Nije isključeno da je prasak pucnjeva preko vode dopro do ljudi na obali, ali će proći dosta vremena pre nego što budu u stanju da nešto preduzmu.

A dotle, brod sa skupocenim Litonovim tovarom biće na dnu okeana...

U njegovom savršenom pamćenju bila je urezana detaljna karta ovog dela obale i on oda bra jedan uski zaliv, gusto obrastao džunglom kroz koju je do okeana stizao dubok potok. Nikakav put duž obale nije vodio do ovog mesta, pet milja severnije od plantaže, što će otežati traganje za njim, čak i ako neko od Litonovih ljudi opazi njegov povratak.

Na pet stotina jardi od zaliva ninđa otvori ventile na dnu brodića, pažljivo osluškujući šum vode koja je naglo prodirala pod palubu. Motor je sada već bio ugašen i brod je

nastavljao po inerciji, potpomognut plimom koja ga je lagano nosila u zaliv.

Imao je dovoljno vremena da tri mrtva tela pričvrsti za palubu kako ne bi odala položaj potopljenog broda ako isplivaju na površinu. Obazrevši se oko sebe da utvrdi gde je, ninda skliznu u vodu.

Sa svim onim teretom na palubi brod je potonuo brzo i tiho, gotovo u istom trenutku kada je on pod nogama osjetio peščano dno...

* *

— To je to mesto — reče Tabasko Pit. Lice mu je bilo umorno i uprljano gustim blatom, odeća visila u dugim trakama pokazujući da se negde probijao kroz džunglu, ali su iznad svega toga njegove oči gorele vatrom odlučnosti.

Prvi zraci sunca izvlačili su čitave oblake pare iz vlažnog lišća džungle i visoke kogon trave, tako da su se i nad razlivenom vodom na velikom pirinčanom polju vukli gusti oblaci magle. U magli se nisu jasno razaznavali oblici kuće po-

dignute na kolju tako da bude dve stope nad površinom vode, ali su daske od crnog drveta sa ovog rastojanja delovale zlo slutno, opasno...

— Kroz vodu se ne može prići? — upita tiho ninda. Oslobodio se svog kostima, tako da su mu samo bokovi bili umotani komadom šarene tkanine, kao kod domorodaca. U njegovoj ruci, međutim, i dalje je bio katana, a pod tkanim se krio čitav mali arsenal smrtonosnog oružja.

— Možda i može, ali bi to predugo trajalo — sleže Pit ramenima. — Ja sam prešao deset jardi kroz taj prokleti pirinač i za to vreme naišao na dve smrtonosne zamke.

— Kakve?

— Vrlo privlačne. Klasika, mladiću: jama sa oštrim koljem i gvožđa u koja se hvataju medvedi. I glupaci koji počnu da gacaju kroz to blato. O komarcima neću ništa da ti govorim, to osećaš i sam...

— Mora da sa kopna postoji neki prilaz, Pite. Pokušao si sa te strane?

Pit se zadovoljno isceri.

— Jedva čekam da me to pitaš, ortak. Naravno da sam po

kušao, i to prvo stazom. Znaš šta piše na njenom početku?

— Nije valjda »zabranjen prolaz«? — osmehnu se ninda.

— Nešto malo gore. »Minsko polje«.

— Minsko polje! Boga mu, Liton baš ne štedi! Siguran si da nije trik?

— Pa, nisam baš bio raspoložen da aktiviram neku od tih mina — uzdahnu Pit, brišući blato sa lica. — Opasno je, znaš. A onda, tako bih njima samo najavio svoju posetu, a to nisam želeo.

Ninda je ćutao, zamišljenim pogledom odmeravajući predeo pred sobom. Pirinčano polje prekriveno vodom bilo je veliko, kuća gotovo na njegovoj sredini. Od obale do nje pružao se uski drveni most na stubićima, ali da bi se došlo do njegovog početka moralo se preći minsko polje široko tri stotine jardi, bar po Pitovoj proceni.

— Ovo je posao za padobranice — reče Pit namrgođeno.

— Ili helikopterski desant. Jesam li ti pričao kako smo jednom u Vijetnamu...

— Jesi. Da li je bilo i minskih polja u tom tvom Vijetnamu?

— Minskih polja? Do đavola, ortak, i sam si bio tamo! Znaš da nismo mogli da spavamo sve dok između nas i onih malih žutih gerilaca nije bilo bar pola milja solidnog minskog polja!

— Tačno, I oni su onda odu stajali, a?

— Oni? Taman posla... ih, sad kapiram: misliš da učiniš što i oni!

— Slično — klimnu ninda glavom. — Ništa nam drugo i ne preostaje, Pite...

— Ima jedna razlika, boga mu! Njima se isplatilo da žrtvuju deset ili petnaest ljudi kako bi raščistili prolaz, a ti...

— A ja mogu da žrtvujem samo tebe — nasmeja se ninda. — Ne brini, krenuću sam. Iz one šumice bambusa tamo.

— A ja?

— Ti ostani ovde i pazi na put. Ako sve bude u redu, za jedno pola sata stići će neki džip, a njegov vozač će ti ljubazno ustupiti ključeve.

— Džip? Les... ovaj, da nisi ti možda... hoću da kažem...

Ninda ga potapša po ramenu.

— Ništa ti ne brini, samo sedi tu i čekaj taksi. Možeš i da odspavaš malo, ako ti bude dosadno...

Pit pogleda za njim, a zatim prema suncu koje se brzo uzdizalo na nebu. Nešto je promrmljao vrteći glavom, a onda se udobnije smestio u svom zaklonu da vidi šta je to ovdoga puta smislio njegov prijatelj...

On, međutim, nije bio jedini koji je posmatrao sporo Leslijevo napredovanje preko mitskog polja. Iz kućice nad vodom nekoliko ljudi takođe je, mada sa potpuno drukčijim osećanjima, pratilo šta se zbiva.

— Nemoguće! — reče Liton.
— Nemoguće, čoveče!

— Pogledaj sam, do đavola!

Vrteći glavom, Liton podiže dogled. Kroz oblak crnožutog dima, kroz pljusak sitnih otpadaka koji su još uvek padali, jedna prilika mirno se približavala, kao da šeta nekom od gradskih avenija.

— Boga mu! — reče Liton sa divljenjem. — Pa taj stvarno ne ume da umre!

— Rekao sam! — promrmlja Vong Hai Šeng. — Ova ga prepreka neće zadržati!

— I šta da radimo, do đavola? — po prvi put u Litonovom glasu oseti se strah.

Vong Hai se vrati na svoje mesto. Njegovo lice bilo je neobično.

— Jedino što nam preostaje — reče. — Za sada. Razgovaraćemo.

— S njim? O čemu, do đavola! Taj tip dolazi da nas ubije!

— Ne zaboravite da u rukama imamo nešto što on jako želi, mister Liton. On dolazi zbog devojke, a ne zbog nas. Mislim da ćemo uspeti da se pogodimo.

— Misliš da će se on držati pogodbe?

— Ne mislim — sleže Vong Hai ramenima. — Ali se nećemo držati ni mi, zar ne? Evo kako sam ja to zamislio...

Napolju, ninda sačeka da se slegne novi oblak dima i komadi vlažne zemlje koji su mu zasipali lice, a onda ponovo ispruži pred sebe bambusovu motku dugu više dvadeset stopa. Na njenom kraju bio je pričvršćen katana i ninda je oprezno zarivao njegov vrh u tle ispred sebe.

Napredovao je sporo, ubistveno sporo, ali drugog načina nije bilo. Sem toga, vreme je bilo na njegovoj strani. Sa sva

kom novom sekundom ljude u kući zahvatiće novi talas straha, a sve više će splašljivati nada da će jedna od posejanih mina doneti svoj pakleni plod..

Još pedeset jardi do početka mostića.

Još dvadeset.

Deset...

Odbacivši motku, ninda vrati katana u korice. Mogao se osloniti na haragei da će ga upozoriti na neku eventualnu novu opasnost, iako je nije očekivao. Liton i Vong Hai Šeng, ako se uopšte nalaze u ovoj kući, izaći će kako bi najpre pokušali da razgovaraju.

Da!

Vrata su se otvorila i izašla su dva čoveka, upravo ona dvojica o kojima je razmišljao.

I nijedan od njih u rukama nije imao oružja...

Ninda se isceri. Naravno, tri ili četiri čoveka sada ga drže na nišanu, skriveni negde iza prozora kuće, ali oni neće pucaati. Vong Hai veoma dobro zna da ti hici ne bi imali nikakvog efekta...

Liton podiže ruku kada se rastojanje između ninde i njih dvojice smanjilo na pedeset jardi.

— Dovoljno je, Eldridž — reče promuklim glasom. Čak i sa tog rastojanja, do osetljivih čula ninde dopirao je miris nje govog znoja, otužni miris straha.

Ninda stade.

— Možemo li da razgovaramo kao... kao prijatelji? — užurbano reče Liton. — Do da vola, ništa strašno se još uvek nije dogodilo. Ja...

— Ne.

Liton se stresao kao od udara i začutao. Na nepomičnom licu Vong Hai Šenga Leslie pri meti tračak prezira.

— Šta... šta to znači?

— Ne možemo razgovarati kao prijatelji, Litone. Za to je suviše kasno.

Liton duboko uzdahnu.

— Eldridž... želim da pažljivo saslušam ovo što ću ti sada reći...

— Slušam.

— Čovek kao ti bio bi mi dragocen u ovom poslu. Verujem da si do sada toliko doznao o njemu da shvataš kako cena ne igra nikakvu ulogu. Dovoljno je da kažeš cifru, i ja...

— Ne.

— Zašto, do đavola? Čoveče, ovde se obrću milioni dolara... milioni, čuješ li!

— Da. I stotine života nevinih ljudi, Litone. I možda mnogo više ako ruda koju oni kopaju ode u pogrešne ruke.

Liton učini nestrpljiv pokret rukom.

— Nisam toliko naivan — reče suvo — da bih poverovao kako to ozbiljno misliš. Na ovoj planeti svetaca više nema i ni ti nisi svetac, Eldridž. Koliko?

— Ne, Litone.

Na Litonovim usnama odjeknu gadna psovka, ali ga Vong Hai umiri pokretom ruke.

— Znao sam da nećete prihvatiti ponudu, mister Eldridž — reče svojim tihim glasom. — I zato sam pripremio i argumetne druge vrste. Devojka je ovde, sa nama.

— To znam. Došao sam po nju.

— Jasno. Koliko ona vredi za vas, mister Eldridž?

Nije vredelo lagati. Vong Hai je spadao u onu grupu ljudi koji instinktivno osećaju laž.

— Mnogo.

— Tako sam i pretpostavljao. Ako vam je vratimo, mister Eldridž, živu i nepovređenu, da li ćete napustiti ostrvo i ubuduće nas ostaviti na miru?

— Ne. Cena je suviše visoka, jer ja, osim ovog mača u ru-

kama, takođe imam i drugih aduta.

— Kojih, do đavola? — trže se Liton. — Blefiraš, proklet bio!

— Ne. Do sada ste morali doznati da brodić nije isporučio svoj tovar. Ja znam gde se taj tovar nalazi.

Liton dobaci očajnički pogled Kinezu, ali se ovaj smireno smeškao.

— Pravo je uživanje poslovati sa vama, mister Eldridž — reče on. — U redu da čujemo onda vaše uslove.

— Devojku mi vraćate odmah, živu i zdravu. Po anteni na krovu vidim da imate radio-stanicu: izdaćete uputstva vašim ljudima da pošalju jedno vozilo po nas i da pripreme avion na aerodromu u Liangi. Moji prijatelji će otići, a ja ostajem, kako bismo nastavili borbu.

— Zauzvrat, otkrićete nam gde se nalazi tovar?

— Da. Reći ću vam gde se nalazi tovar.

— Neka sam proklet ako pri stanem na takvo nešto! — zurla Liton. — Ne, i po sto puta ne! Do đavola s tim tovarom, iskopaćemo drugi. Doveš-

ćemo još hiljadu kopača, ako bude potrebno! Ja...

— Nećeš uraditi ništa od toga, Litone, ako umreš — mirno reče nindža. — Neka ti Vong Hai Šeng potvrdi da se sada i na ovom mestu ne možeš odbraniti od mene.

— Šta?!

— To je istina, mister Liton. — Pogled Kineza bio je neprestano uprt u nindžu. — To je istina...

*
* *

— Dođi — reče Kinez podižući motku i vitlajući slobodnim krajem tako da opisuje krugove u vazduhu. — Dođi da ubijem tebe... kao što sam ubio i tvoje prijatelje, nindžo...

— Nisi Vong Hai. Rekao sam im da ne sedaju u avion koji ste im ti i Liton pripremili. Kada dođe čas da odletimo oдавде, biće to nekim drugim avionom, a ne tim.

— Misliš da si me nadmudrio? Varaš se... biće dovoljno vremena da ih ubijem pošto svršim sa tobom.

— A šta ako ja ubijem tebe, Vong Hai?

Nindža je lagano plivao oko čamca, prinuđujući Kineza da se pomera kako bi mu neprestano bio okrenut licem. Opasna motka međutim, neprestano je zviždala nad ivicom čamca, preteći da spreči svaki pokušaj da se uspenje.

— Ne možeš. Umorićeš se mnogo pre mene, prokleti japanski nindžo.

— U redu onda. Pošto ću već umreti, mogao bi mi reći ko od vas kupuje rudu? I šta radi sa njom, Vong Hai?

— Ne znam. I nikada me ni je zanimalo, nindžo. Ako želiš to da doznaš, pitaj Litona. A nećeš imati prilike više da ga sretneš... bar ne na ovom svetu!

— Liton dolazi na red odmah posle tebe. Znam da je otišao u rudnik, jer sam pratio vaše kretanje pošto su Sumiko i Pit otišli u grad. Kad svršim s tobom, polazim po njega. I da oslobodim one nesrećnike iz rudnika. Koliko ste ih do sada ubili, Vong Hai?

Preko lica Kineza prelete osmehe.

— Tačan broj ili samo približno, nindžo?

— Tačan broj.

— Sa onih četvoro koje smo pre tri dana spustili u okean da nahranimo ajkule bilo ih je tačno četiri stotine osamnaest, nindo. Ajkule će bez sumnje biti jako zahvalne meni i mister Litonu...

Četiri stotine osamnaest!

Ninda oseti kako mu čitavo telo ispunjava onaj užasni ledeni gnev koji se može isprazniti samo kroz udarac mača, udarac koji će pokidati mišiće, polomiti kosti i proliti potok krvi...

Potisnuo je taj gnev. Biće još vremena za udarac. Vong Hai je opasan protivnik i pravi majstor u rukovanju motkom...

— U redu, Vong Hai. Sada dolazim po tebe!

Zaronivši, ninda nestade kao da želi da prođe na drugu stranu čamca. Nošen snažnim zamahom, međutim, on izroni gotovo na isto mesto, hvatajući se desnom rukom za ivicu čamca.

Vong Hai je bio oprezan. Motka zazvižda kroz vazduh. U sledećem deliću sekunde ona će se sručiti na nezaštićenu glavu ninde i...

Ne!

Katana u levoj ruci stajao je tako čvrsto kao da je usađen u čelične mengele, sa divnom oštricom okrenutom tako da dočeka udarac.

Komad motke dug gotovo čitavu stopu bezopasno odlete u more. Ninda je već bio na palubi, stresajući vodu sa tela.

— Prva runda je moja, Vong Hai! — reče mirno. — A tvoja motka je malo kraća. Još uvek imaš vremena da odustaneš i mirno prihvatiš smrt.

— Moja motka je još uvek dovoljno duga, nindo. A ti si sada na mnogo zgodnijem mestu... gledaj!

Kraj motke u drugom luku krete prema glavi ninde, ali je to bila samo finta. Menjajući položaj tela đavolskom veštinom, Vong Hai promeni putanju motke, spremajući se da strahovitim udarcem pogodi kolena protivnika.

Lak kao pero, ninda propusti motku ispod svojih savijenih nogu i načini korak napred, približavajući se kabini.

— Ah, sada je već bolje! — osmehnu se Vong Hai.

Umesto za jedan kraj, motku je držao po sredini, obrćući oba kraja kao krila vetrenjače, tako da su se slila u si-

luetu kakvu daje rotor helikoptera. Svakog trenutka, međutim, to obrtanje se moglo prekinuti i pretvoriti u udarac kome je malo ko mogao da odoli.

Ninđa skoči, ispustivši iz grudi snažan krik, jedan od onih koji protivniku ledi krv u žilama. Ovoga puta njegov skok trebalo je da zavara protivnika, ali mu to nije uspeklo...

Jedan kraj motke izbegao je skokom u stranu, ali ne i drugi. Od snažnog udarca ranjena leva ruka, ponovo ona, utrne celom dužinom. Imao je taman toliko vremena da skokom una pred, do samog zida kabine, izbegne udarac koji bi mu smrskao lobanju.

Vong Hai trijumfalno zaurla i motka strelovito polete naniže.

I još jednom se srete sa čeličnom oštricom. Vong Hai zbu njeno pogleda ostatak koji mu se našao u rukama: kratku, debelu toljagu, nimalo nalik onom opasnom oružju s kojim je započeo borbu.

Savlađujući bol, ninđa podiže levu ruku.

— Kraj je blizu, Vong Hai. Imaš li još nešto da kažeš?

— Tebi? Ništa,

Jednim skokom ninđa se nađe na krovu kabine. Kinez odstupi do same ivice, raširenih nogu i sa toljagom podignutom ispred očiju.

— Dođi — reče. — Ovo je još uvek opasno oružje!

— Možda. Reci mi, Vong Hai... kako se oseća čovek koji je ubio četiri stotine ljudi? Nevinih ljudi, Vong Hai? Može li on da spava noću? Dolaze li njihovi duhovi ponekad sa dna okeana da bi mu šaptali na uvo?

— To su priče za decu, ninđo — isceri se Kinez. — Ti me me nećeš zaplašiti! Uostalom, kad već govorimo o tome... koliko si ti ljudi ubio?

— Mnogo više od tebe.

— Kako je sa tvojim snom? Dolaze li tebi njihovi duhovi?

— Nikada. Svaki od njih zaslužio je smrt. Bar jednom, a neki i po stotinu puta. I više. Kao ti, Vong Hai Šeng!

Čamac se blago ljuljao na talasima plime i njih dvojica su stajali, malo raširenih nogu, kao dve zveri koje jedna drugoj ispituju snagu pre nego što će jedna drugu ščepati zubima za grlo.

Vong Hai napade još jednom. Bio je to napad u koji je

uneo poslednje atome svoje snage i poslednje lukavstvo koje je smislio njegov izopačeni mozak.

Teški komad drveta nije ostao u njegovim rukama, već je poleteo pravo napred, kao tupo koplje. Da je pogodio, ninda bi bio zbačen sa krova kabine, bez daha, smrskanih rebara, izložen napadu koji bi svakako bio fatalan...

Izvijajući svoje mišićavo telo jedva primetnim pokretom, ninda izbeže pogodak. Oštrica katana blesnu na suncu.

— To ti je za prvu stotinu ubijenih, Vong Hai — reče ninda tiho.

Čovek pred njim je ćutao. Raširenim prstima desne ruke čvrsto je stezao patrljak iz kojeg je šikljala topla, gusta krv. Pred njegovim nogama prsti sa leve šake još jednom se refleksno zgrčiše i umiriše.

Njegov stisak bio je tako čvrst da prsti ostaše prikopčani oko leve podlaktice kad užasno sečivo odvoji i desnu šaku. Vong Hai zaurla prodornim, piskavim glasom.

— Plačeš, Vong Hai? Nisu li i tvoje žrtve tako plakale dok si ih ubijao, Vong Hai?

Sa patrljcima ruku podignutim nad glavom, Kinez skoči prema nindi. Lice mu je bilo pretvoreno u užasnu masku mržnje čoveka koji zna da će umreti i čija je poslednja — i jedina — želja da zarije zube u grlo onoga koji ga lagano ubija...

— Žuri ti se, Vong Hai! — reče ninda izbegavajući nespretni napad. Dugi rez vrhom mača otvori utrobu Kinezu, prosipajući mu plavkastu gužvu creva kao klupko zmija. — Ovo će te malo zadržati... pokušaj da to vratiš na mesto, Vong Hai...

Vong Hai pade na kolena, ali pokidani trbušni mišići nisu više mogli da nose gornji deo tela. Oslonjen na kolena pao je unazad, dodirujući temenom krov kabine umazan krvlju. Patrljcima ruku ritmično je udarao po drvetu, puštajući iz grla promukao, cvileći glas.

Slegnuvši ramenima ninda zadade poslednji udarac.

— Pozdravi ajkule, Vong Hai — reče tiho dok je gurio unažene ostatke preko ivice. — I reci im da je ovo poslednji obrok koji dobijaju tvojom zaslugom...

*
* *

Liton nervozno pogleda na sat.

— Gde je, do đavola, taj prokleti Kinez? — reče besno. — Do sada je mogao šest puta da pronađe taj brod. Lepo smo se dogovorili da pokaže gnjurcima šta treba da rade i da se vrati ovamo. Barnard?

— Izvol'te, šefe!

Krupan čovek, obrastao u divlju crnu bradu, stvori se pred Litonom. Automatska puška u njegovim rukama ličila je na igračku.

— Barnard, uzmi tri čoveka i džip i vidi šta je s tim žutim kopiletom. Uzmi džip sa radio-vezom, ne mogu da čekam da se i ti vratiš ovamo!

Davši znak rukom trojici najbližih, crnobradi se ukrca u je dan od džipova parkiranih odo ga puta dalje od ulaza u rudnik, samo provizorno raščišćenog od jučerašnjeg rušenja. Brekćući motorom, vozilo se izgubi niz strminu i džungla ga proguta.

»Proguta?«, pomisli Liton stresavši se. »Do đavola, otkud mi tako glupa pomisao. Ostao

je samo još jedan protivnik, taj Eldridž, i Vong Hai mi tvrdi da zna način na koji ga možemo eliminisati... Proklet bio, nije morao baš danas da traži taj tovar, do sutra mu se ništa ne bi dogodilo na dnu mora!«

— Hajde na mesta! — zaurala iznenada. — Šta čekate, boga mu? Da neko dođe i poski-da vas sve kao glinene golubove! U zaklon!

Mrmljajući i odbacujući zapaljene cigarete, njegovi čuvari razidoše se po zaklonima postavljenim da u plitkom luku štite ulaz u rudnik. Sam Liton povuče se u mračni tunel i nasloni na zid, osećajući kako mu se vlažna košulja lepi za leđa.

»Gadno doba dana«, pomisli. »Sad bi mi prijalo jedno dobro piće...«

Visoko nad njim, sunce je zalazilo za vrh planine, tako da je u džungli već vladao polumrak. Zapalivši cigaretu, Liton se spusti u sedeći položaj, opipavajući automatski pištolj za pojasom.

— Šefe...

— Šta je bilo, do đavola?

— Izgleda da se džip vraća. Čuje se motor.

— Tako brzo? Mora da su sreli Vong Hai Šenga i njegove ljude. Dobro je.

Lako skočivši na noge, on od baci cigaretu. Svud unaokolo ljudi su se dizali iz zaklona, žagoreći. Ako se Vong Hai vraća, onda je sve u redu i ta tajanstvena opasnost, opasnost o kojoj oni nisu ni znali mnogo, svakako je prošla...

Poskakujući po neravnoj stazi, džip se pojavi iza krivine. Njegovi farovi bili su upaljeni, nimalo čudno s obzirom na tamu pod pokrovom džungle.

A opet, mašina koja se približavala delovala je tako preteće, zloslutno, da on oseti kako mu žmarci prolaze leđima mokrim od znoja. Gotovo instinktivno povukao se korak nazad, bliže ulazu u tunel, a prsti mu se sklopiše oko drške pištolja.

Vrata džipa se otvoriše. Na zemlju lako skoči visok čovek sa uperenom automatskom puškom u rukama.

Njegovo lice nije zaklanjala gusta brada... to nije bio Barnard!

— Pucajte! — vrisnu Liton, povlačeći se u zaklon tunela. — To je on... Eldridž!

Naizgled sporo, čovek sa puškom počeo da pomera cev levo i desno, tražeći cilj svojim mecima. Liton sa užasom shvati da on ne gađa rafalno, već pojedinačno, ali da svaki njegov metak pogađa.

Od četrnaest ljudi koliko je imao oko ulaza, do Litona stiglo samo četvorica. Peti posrte na korak od sigurnosti, pogođen posred leđa. Njegove ruke u padu se sklopiše oko Litonovih ramena i težina tela povuče i ovoga u krvavo klupko na podu tunela.

— Podignite me! — panično zaurla Liton. — Šta čekate, kućkine sinovi! Neka neko zatvori vrata!

Teška krila ulaznih vrata sklopila su se sa treskom. Dva čoveka s mukom odvojiše ukočene ruke mrtvaca od Litonovih ramena i pomogoše mu da ustane.

— Ko je to, mister Liton? — šaputao je jedan od ljudi, bledog lica. Na žućkastoj svetlosti slabašne sijalice lice mu je imalo izgled mrtvaca koji odbija da prizna da je mrtav. — Ko je to? Kako da nijedan naš metak nije pogodio? Je li to čovek, mister Liton? Ili... ili đavo?

— Zaveži, Morales! — dreknju Liton odgurnuvši ga od sebe. — Zatvorite dobro vrata, prokleti bili! Ili možda hoćete da on upadne ovamo, a?

— Šefe...

— Šta je, do đavola? Govori već jednom!

— Šefe, kada je juče upao ovamo, taj tip je imao i ručne bombe. Mislim... možda bi bilo pametnije da se uklonimo dalje od vrata, a onda...

— Tako je! Drago mi je što sam među vama konačno našao i nekog ko ume da misli! Idemo natrag, do kraja tunela, ljudi, a tamo ćemo ga sačekati!

Bili su, međutim, tek na pola puta kada ih poduhvati udarni talas eksplozije. Vrata sa treskom odleteše u stranu; na svom mestu ostade samo jedno krilo, pijano viseći na jedinoj preostaloj šarki.

— Brzo! — vrisnu Liton, bacajući se u zaklon. — Pucajte! Sad je prilika da ga se otarasimo!

Rafali iz četiri puške, međutim, zasuli su samo prazan polukružni otvor u kamenu iza koga se nazirala džungla.

— Prekini! Da li ga je ko video?

— Nisam... Ni ja!... Meni se učinilo, ali sam posle video da je to samo oblak prašine...

— Svi ste, dakle, pucali u vetar! — krto se nasmeja Liton. — Morales i Donehi, ostanite tu! Vas dvojica, za mnom, treba da pripremimo sledeći položaj. Rezervnu liniju, ha-ha-ha!

Ležeći na kamenom tlu, vi reći svaki sa svoje strane tunela, dva čoveka se zgledaše.

— Koji je đavo, šefu? — prošaputa Monahi. — Kao da mu se odjednom popravilo raspoloženje...

Morales značajno zavrte kažiprstom ispred čela.

— Bolje gledaj napred — reče. — Jer, ako se onaj **diablo** pojavi, a meci ga ne zaustave, onda...

Nekoliko minuta neugodne tišine. Njih dvojica trzali su se na svaki šum koji je dopirao spolja, iz sve mračnije džungle.

— Ovo ne valja — prošaputa Morales. — Uskoro nećemo ništa videti. A i ove sijalice...

— Zaveži! Čuješ li?

— Ništa. A ti?

— Sad ni ja nisam siguran. Morales...

— Molim?

— Ovaj... šta misliš, kako bismo mogli da dođemo do me-
taka od... od srebra?

— Od srebra? Koji će ti da-
vo... ah, sad znam! Misliš da
je on veštac?

— Ne znam... ali, ako je
čovjek, isto tako će umreti i
od srebrnog kao i od olovnog
metka... Slušaj!

Obojica se učutaše, oprezno
osluškujući. Odnekud iznad nji-
hovitih glava dopirao je šum na-
lik tihom grebanju miševa u
zidu.

— Nije to ništa — zausti
Donahi. — To samo...

Jedna senka bešumno mu pa-
de na leđa direktno sa svoda
iznad njega. On oseti kako mu
se pet užarenih tigrovih kan-
dži zarija u vrat, a onda...
ništa...

Morales podiže glavu.

— Donahi? Zašto...

Čovek koji mu je prišao i
stao iznad njega? To nije...

— Ja nisam Donahi — reče
senka. Udarac stopalom koje je
umesto prstiju imalo nešto oš-
tro na vrhu, pogodi Moralesa
direktno kroz oko u mozak.

Skriven u mračnom uglu kr-
aj ulaza u tunel, ninda sa prs-
tiju ruku i nogu smače kandže
oštrije od žileta. One nisu bi-

le samo smrtonosno oružje, već
i sredstvo koje mu je omogu-
ćilo da do ovog mesta stigne
neprimećen, pužući kao muva
po samom svodu tunela i tako
iznenadi dvojicu Litonovih st-
ražara.

Podzemna galerija i ovoga pu-
ta bila je prazna, ako se ne
računa gomila sanduka sa ek-
splozivom, sada nešto manja, i
olupina buldožera uklonjenog
iz unutrašnjeg hodnika.

Jasno je video da su četiri
čuvara ušla za Litonom u tu-
nel, što znači da ih je sada sa-
mo dvojica. Naravno, moguće
da ih u rudniku ima još, jer
neko mora kontrolisati i rad-
nike, ali ninda nije bio uveren
u to. Obična vrata mogla su
zadržati gomilu apatičnih lju-
di, a Litonu su svi ljudi bili
potrebni na ulazu.

Još trojica sa Litonom, dak-
le. Hladno se osmehujući, ni-
nda duž zida oprezno krete
prema ulazu u hodnik...

— Dolazi — prestrašeno šap-
nu jedan od ljudi sa Litonom.
— Sredio je Moralesa i Done-
hija... i sada dolazi po nas!

— Idemo natrag! — proša-
puta Liton. — Brzo!

— Ali...

— Do đavola, brzo kad ka-
žem!

Njih trojica posrćući potrča-
še kroz uski hodnik, potpuno
neosvetljen. Znali su, međutim,
da nikakvih prepreka nema pr-
ed njima i napredovali su do-
sta brzo, mnogo brže nego go-
nilac koji mora ići sporo u st-
rahu od iznenadnog napada.

Iza ugla hodnika ponovo za-
sja slabašno svetlo. Kratki niz
sijalica osvetljavao je čeličnu
rešetku koja je pregrađivala ho-
dnik, a ispred nje...

— Gospode bože? — zastenja
jedan od čuvara. — Šta je to?

Liton se hladno nasmeja, tr-
ljajući ruke.

— Ovo — reče — ovo je ne-
ka vrsta oproštajnog poklona
od našeg prijatelja Vong Hai
Šenga...

*
* *

Kroz mračni hodnik ninda je
napredovao brže nego što je
Liton pretpostavljao. Prvi nje-
gov deo i sam je poznavao, a
što se prepreka i zaseda tiče,
oslanjao se na druga čula i
haragei koji će ga na vreme
upozoriti na svaku opasnost.

Tako je na tridesetak koraka
do čelične rešetke izbio u tre-

nutku kada je Liton za sobom
povlačio teška vrata i zaklju-
čavao ih.

Njegov pogled, međutim, ni-
je bio uperen u begunce, već u
četiri užasne prilike koje su
ga dočekale urlanjem i reža-
njem, nalik rezanju gladnih di-
vljih zveri.

— Ha-ha-ha! — piskavo se
nasmeja Liton. — Za malo si
zakasnio, Eldridž! Za malo! Ka-
ko ti se dopadaju moji novi
prijatelji, a?

Suženim očima ninda je pro-
učavao četiri prilike vezane za
rešetku. Već je znao šta se do-
godilo...

I kakva ga nova opasnost če-
ka...

— Da, Eldridž, to je to! —
cerio se zadovoljno Liton, do-
bro pazeći da bude zaklonjen
sa ona četiri tela. — Stari fi-
lipinski trik. Možda si čuo za
njega: ovako se postiže amok!
Borbeno ludilo! Amok, prijate-
lju... pogledaj! Ovoj četvorici
ljudi Vong Hai omotao je jaja
sirovom kožom. Mokrom siro-
vom kožom, pazi! Možeš da za-
misliš kako se oni osećaju ka-
da je ta koža počela da se ste-
že?

Ninda je ćutao. Litonovo ob-
jašnjenje bilo je suvišno.

Pred njim više nisu bili ljudi, već zveri crvenih očiju, zveri željne da na bilo kome i bilo čemu naplate neljudski bol koji trpe. Smrt je za njih željno oslobođenje i ništa drugo...

A uvek je strašno boriti se protiv čoveka kome smrt ne znači ništa...

Sa četiri munjevitih pokreta rukom, Liton preseče veze četvorici nagih demoni na čijim usnama se belega pena oko uža iskeženih zuba. Vrišteći kao furije, oni se ustremišu na nindžu.

»Lud čovek je najopasniji protivnik«, rekao je sensei Tanaka. Jednom davno.

»Zašto, učitelju?«, pitao je mladić.

»Zato što se njegovi postupci ne mogu predvideti, sine moj...«

Kao i uvek, sensei je bio u pravu. Pokreti četiri razbesnela tigra ipak se pokoravaju nekom zakonu. Četiri čoveka u amoku opasnija su od četiri razbesnela tigra...

Dve šake sklopile su mu se oko vrata, neko je zario zube u izloženo rame. Treći mu se bacio u noge, obarajući ga na tle, u krvavo klupko iz kojeg je dopiralo divlje rezanje.

Snaznim udarcem obema nogama, nindža oslobodi donji deo tela i prevrte se preko glave. osetivši kako puca kost ruke koja mu je stezala grlo. Ali je protivnik, neosetljiv, išao za njim i nindža oseti udarac iste te slomljene ruke na svojoj glavi.

Pre nego što su četiri tela uspela da ga prikuju za tle, on se dugim skokom oslobodi. Bio mu je potreban samo jedan delić sekunde, mali delić sekunde, a onda...

Jurnuli su još jednom, ali je on sada očekivao napad. Odbacivši se svom snagom od tla, skupi noge, propuštajući ih ispod sebe u njihovom slepom jurišu.

Sažaljenju ovde nije bilo mesta. Oštrica katana zablista mu u ruci.

Kao munja mač se sruči na glavu najbližeg čoveka i vrati se natrag, njegova blistava površina sada prekrivena tankim crvenim slojem. Iskeženih zuba, sa prstima nalik na kandže. prešli su rastojanje do njega u deliću sekunde, brzinom koju može dati samo ludilo.

Oštrica katana zaustavi ih kao rampa, ali samo na trenutak. Ne obraćajući pažnju što

im iz dugih rana na grudima lipti krv, prva dvojica išla su dalje. Treći se spotače preko tela ispruženog na tlu i njegov napad zakasni za delić sekunde.

Iako stravično brzi, ljudi u amoku nisu bili dovoljno brzi za jednog nindū. Udarac odozgo naniže prepolovi telo prvog čoveka, ukoso od ramena do pojasa; drugom lobanja pršte od udarca drškom katana.

Delić vremena potreban za taj udarac dozvolio je poslednjem da stigne do nindē i sklopi ruke oko njegovog pojasa, tražeći zubima osetljivo grlo. Ispustivši mač iz ruke, Lesli zadade udarac kolenom, odozdo naviše.

Njegov protivnik odavno je prešao granicu do koje takav bol može da se registruje. Kao da se ništa nije dogodilo, on lu dačkom snagom steže nindū preko rebara, tako da kosti zapucketaše.

HARAGEI!

Opustivši telo, ninda dozvoli da ga zamah protivnika još jednom obori na tle. Iznad njih dvojice prozuja roj osa, rafal ispaljen iza rešetaka koje su štitile Litona i dvojicu njegovih čuvara.

Zabacivši sa obe ruke glavu

svog protivnika unazad, ninda čelom zadade kratak, oštar udarac u izloženi vrh brade. Telom čoveka prođe snažan trzaj i ono se umiri na tlu.

Iz istog položaja, samo promenivši oslonac, ninda skoči i tako izbeže naredni rafal. Sledeći skok doveo ga je u zaklon hodnika u trenutku kada ga je rafal, za malo neprecizan, zasuo sitnim krhotinama sa kamenog zida.

— Tako je, momci! — čulo se oduševljeno Litonovo urlanje. — Samo pucajte, čim pomoli glavu! Držimo ga u šahu!

Razloga za žurbu više nije bilo. Naslonivši se na stenu, ninda dopusti svojim umornim i povređenim udovima kratak predah, duboko udišući vlažni vazduh.

Među prstima desne ruke već se krio smrtonosni šuriken. Za koji trenutak pod kamenim svodom čuće se njegovo karakteristično zviždanje i samrtni krik pogođenog čoveka...

Napipavši ispod sebe jedan veći kamen, ninda ga zavitla u pravcu rešetke.

Nervozni prsti pritisnuše oroze. Novi rafali.

— Ne, do đavola! — zaurla Liton. — To je trik!

Ali je kratki trenutak neodlučnosti njihov užasno brzi prgonitelj iskoristio na najbolji način. Njegovo telo pojavi se iza ugla sa podignutom rukom; pokret brz kao treptaj oka i njega već ponovo nestade u zaklonu.

Čovek pored Litona iznenađeno zatrepta, osetivši snažan udarac u grudi.

— Šta... šta je ovo? — pro muca.

— Beži! — vrisnu Liton. — U zaklon!

Dva čoveka šmugnuše iza izbočine stene. Treći ostade, lju ljajući se na nogama i glupo gledajući u oštri šiljak koji mu je virio iz grudi.

Umro je ne shvativši šta se dogodilo...

— Gde je on? — prošaputa Liton pribijajući se uza zid. — Pogledaj, do đavola!

Lice čuvara bilo je blede. Stezao je pušku uz grudi kao da je to jedina pouzdana stvar na ovom svetu.

— Ne ja! — reče promuklim glasom. — Ja cenim svoju kožu, do đavola! Videli ste šta se dogodilo Rajliju, šefe!

— Idi bestraga! — Liton izvuče pištolj iz futrole i ubaci metak u cev. Oprezno je izvi-

rio, spreman da se trgne nazad na najmanji znak opasnosti.

— Nema ga! — prošaputa. — Možda je otišao...

— On? Šefe, to bi bilo suviše lepo da bi bilo istinito...

Samo nekoliko stopa dalje, na drugoj strani rešetke, ninda je sa osmehom na licu osluškivao njihov šapat. Pogled mu je bio uperen na jedno ravno mesto na kamenom zidu hodnika.

Te dve kukavice neće se pojaviti iz zaklona, znao je. Prema tome...

Šuriken zazuja kroz vazduh, zveknu o kameni zid i odbi se od njega. Glasan krik, krik bola i iznenađenja, potvrdi nindi da je dobro proračunao putanju svog čeličnog projektila.

Sklupčano od bola, telo Litonovog čoveka ispade iza izbočine stene. Puška zveknu o kamen kada je ispustiše neosećljive ruke...

Ninda se glasno nasmeja.

— Drži se, Litone — reče.

— Sada dolazim po tebe!

— Samo pokušaj! — dopre prigušen odgovor iz zaklona.

— Imam pištolj u ruci... a ispred tebe je rešetka koju nećeš savladati bez eksploziva...

— Misliš? — ninda je pro-

cenjivao debljinu i čvrstinu šipki od kojih je rešetka bila načinjena.

Iz zaklona dopre podrugljiv smeh. I sam raširivši usne, ninda tiho priđe rešetki i sklopi prste oko šipki.

Pod niskim svodom odjeknu zvonki zvuk dobrog čelika koga su izložili prevelikom opterećenju. Otvorenih usta, Liton oprezno izviri iza stene.

— Neka si... neka si po sto puta proklet! — zamuca. — Pa ti nisi čovek! Ti si... ti si đavo!

— Da, ja sam đavo! — mirno odvratila ninda. Na njegovom licu nije se videlo ništa od napore kojim je uklonio jednu od horizontalnih šipki rešetke.

Stisnuvši zube tako da je osetio bol, Liton iskorači iz zaklona. Njegove zakrvavljene oči pogledaše nindu preko cevi pištolja čvrsto stegnutog sa obe ruke.

— Sad si moj! — procedi. — Sad si moj, ubico!

Stegao je okidač tako grčevito da je ceo šaržer bio ispaljen pre nego što je shvatio da nijedan od hitaca nije pogodio cilj.

Jasno je video čoveka koji mu se smeškao kroz plavi ob-

lak barutnog dima.

— Loše ciljaš, Liton — reče ninda mirno, ponovo se prihvatajući šipki. Čelik zakrcka.

— Prokletstvo! — procedi Liton. — Prokletstvo!

Ninda malo pomeri glavu, ali je i taj pokret bio nepotreban, jer zavitlani pištolj samo tupo tresnu o rešetke. Teško dišući, Liton, okrete leđa i potrča niz mračni hodnik.

Osmehnuvši se njegovom strahu, ninda je prikupljao snagu za novi nasrtaj na šipke. Najzad, Liton nije imao kuda da pobegne, zar ne?

*
* *

Imao je.

»Vong Hai, ponovo, bez sva-ke sumnje«, mislio je ninda, posmatrajući lestvice od užeta koje su se u jednom uglu gubile naviše. »Stari lisac nika-da ne bi ušao u jamu koja nema bar još jedan izlaz... i Liton je to iskoristio...«

Svud oko njega mladi ljudi i žene apatičnih lica besciljno su se muvali unaokolo, iako ih više nije sprečavalo da izađu napolje, u slobodu.

Neke od njih morao je čak gurati da bi ih pokrenuo pre-

ma izlazu, ali jednom pokrenuti, oni se nisu zaustavljali sve dok ne bi došlo do neke prepreke.

Zavrteo je glavom posmatrajući kako s bolom zaklanjaju lica od svetlosti sunca na zalasku, ali trenutno više ništa nije mogao učiniti od njih. Za jedan sat biće u gradu i obavestiti policiju o tome šta će naći u skrivenom rudniku, a dotle...

Dotle mora ući u trag Litonu!

Sa čistine ispred ulaza u rudnik procenio je približno mesto gde je izlazilo vertikalno okno sa lestvicama. Liton je, dakle, stigao otprilike u visinu one izbočine stene, a onda...

U džungli je već vladao mrkli mrak, ali je jedva vidljivu stazicu pronašao veoma brzo, sledeći svoj instinkt i zareze koje je neko mačetom ostavio po drveću.

Stazica se završavala u blizini obalskog puta. A meko tlo jasno je pokazivalo tragove točkova džipa koji je naglo krenuo sa tog mesta.

Prema gradu...

Prezirući prepreke, Leslie potrča natrag, prema rudniku. Samo tri minuta kasnije bio je

u džipu koji mu je jednom već poslužio i motor zaurla.

Možda su Litonovi vozači mnogo stotina puta provezli ovim putem, ali je ninda bio spreman da se kladi da nijedan od njih nije postigao ovo vreme. Izleteo je na obalski put ne mareći za žbunje koje ga je kamufliralo i usmerio džip prema gradu.

Na nekoliko mesta zadnji deo vozila nadneo se nad ponor iznad okeana, ali je džip bio u sigurnim rukama. Brže čak nego što je i sam očekivao, prve gradske kuće ukazale su se pred njim.

Ali ne samo kuće...

Još jednom ninda dopusti svom licu da se kratko osmehne. Džip koji onako žurno leti ispred njega može pripadati samo jednom čoveku: Kristoferu Litonu...

Pračeni zapanjenim pogledima mirnih građana, dva vozila proletela su ulicama, dižući oblake prašine na svakom uglu. Polako, ali sigurno, rastojanje se smanjivalo.

»Stići ću ga tek na aerodromu«, hladnokrvno proceni ninda. »Tamo ima njegovih ljudi, ali neće imati vremena da organizuje ozbiljniji otpor...«

Prkoseći krhkoj kapiji od drveta i žice, Liton prolete kroz nju, razbacujući njene otpatke na sve strane. Cereći se, ninda pogna svoje vozilo istim putem.

Mali »lir džet« stajao je na pisti. Prigušeno zviždanje svedočilo je da su njegovi motori uključeni i da čekaju putnike čiji je dolazak odavno najavljen.

Osmehujući se, ninda uspori, zaustavljajući svoj džip pred samom aerodromskom zgradom. Izvlačeći zgužvano paklo cigareta iz džepa, gledao je za vozilom koje je vrludalo preko travnjaka u pravcu aviona.

— Lesli! Čoveče, šta to radiš?

Tabasko Pit izleteo je kao furija iz zgrade, vukući Sumiko za sobom.

— Šta radim? — iznenadi se Lesli. — Palim cigaretu, kao što vidiš!

— Ali... ali... — zamuca Pit. — Liton... pobeći će ti! On je bio u džipu! Gledaj, već ulazi u avion!

— Da, pa šta?

Uzveravši se do vrha stepenica, Liton ih snažno odgurnu nogom. Avion se pokrete trenutak pre nego što su se vra-

ta zaklopila za vlasnikom plan-taže.

Tabasko Pit se umorno spusti na papučicu džipa.

— Ode — reče jedva čujno kroz buku snažnih motora. — Ko zna da li ćemo ga ikada više pronaći, prokletnika!

Ninda se osmehivao Sumiko. Njihovi prsti bili su spojeni.

— Dosadan si, Pite — reče devojka. — Šta hoćeš od Litona? Pusti čoveka neka svoje poslednje trenutke provede na miru.

— Posl...? — zagrcnu se Pit. — Šta to znači, do đavola?

— Zbog čega nam je Lesli rekao da ni za živu glavu ne ulazimo u taj avion, Pite?

Tabasko se glupavo zagleda u nebo, u pravi čas da ugleda vatrenu kuglu koja se iznenada rascvetala na čistom plavom nebu. Tutnjava eksplozije stigla je tek mnogo kasnije, kada su pojedini delovi aviona u pravilnim parabolama već počeli da padaju prema okeanu.

Lesli i Sumiko nisu gledali taj prizor. Postoje i stvari mnogo privlačnije od smrti i uništenja...

— KRAJ —

U septembru Ninđa 40

ZA SMRT JE POTREBNO TROJE

- ... Vebkokov prst treperio je na okidaču.
- Varaš se – reče. – Za smrt je potrebno troje.
 - Misliš? – glas ninđe bio je potpuno miran.
 - Da. Ubica. Žrtva. Oružje.
 - Sada se ti varaš – reče ninđa. – I ljudsko telo je oružje. . .
opasnije od svakog drugog . . .